

1 Tesaloniceni

Ghid de studiu

Autor : **Iulian Ghica**

Biserica NEEMIA

1 Tesaloniceni – Introducere

Când studiem o epistolă trebuie să ne amintim că ea nu a fost adresată inițial nouă, ci unor creștini din primul secol. Pavel a scris mai multe scrisori fiecare răspunzând nevoilor specifice ale Bisericilor plantate de acesta. În toate epistolele sale Evanghelia lui Hristos este răspunsul Lui. Dar el evidențiază anumite aspecte ale Evangheliei în funcție de nevoile destinatarilor. Astfel primul demers în studierea unei epistole este să înțelegem frământările și problemele cu care se confruntau destinatarii. Apoi, să analizăm cum răspunde Pavel nevoilor lor întrebându-ne mereu: de ce Pavel abordează problema tocmai așa și nu altfel? Al treilea pas este să extragem principiile după care se ghida Pavel care sunt relevante pentru întreaga istorie a Bisericii.

DESTINATARI

Deci primul pas: cine erau Tesalonicenii? Pentru a afla cât mai multe despre acești creștini minunați vom consulta trei surse: Faptele Apostolilor, epistolele destinate lor, datele istorice.

a) Sursa 1: Fapte

În Fapte 17 aflăm cum s-a născut Biserica din Tesalonic. Biserica din Tesalonic a fost plantată de către Pavel și Sila în a doua călătorie misionară a apostolului în jurul anului 50 d.H. După conciliul de la Ierusalim, Pavel a primit o călăuzire specială să meargă să vestească Evanghelia în Macedonia. Domnul l-a înștiințat că acolo este terenul pregătit de Duhul pentru seceriș. Poate este bine să ne amintim și structura cărții Faptelor Apostolilor pentru a înțelege mai bine contextul luptei spirituale în care s-a născut această Biserică minunată din Tesalonic. Cartea Fapte ne descoperă modul în care apostolii au împlinit porunca Marii Trimiteri și au vestit cu îndrăzneală Evanghelia. Provocarea acestora a fost să rămâne credincioși adevărului și să predice cu îndrăzneală o Evangheliie curată care trebuia deopotrivă delimitată de iudaism și de lumea păgână. În acest proces descoperim lupta celui rău de a perverti mesajul Evangheliei. Nu orice Evangheliie are putere. Nu orice Evangheliie este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Ci doar Evangheliie lăsată pe pământ de Isus Hristos. Această Evangheliie trebuie păstrată curată și explicată cu claritate fiecărui suflet. Apostolii au avut câteva provocări esențiale:

- Să reziste prigoanei și împotrivirii oamenilor
- Să delimiteze Evangheliie de Iudaism
- Să delimiteze Evangheliie de lumea păgână
- Să apere credibilitatea mesagerului și a mesajului

Astfel cartea Fapte se împarte în 4 mari secțiuni

I. Proclamarea cu orice preț a faptului că Isus este Mesia promis de Vechiul Testament (1:1-6:7)

1. Proclamarea și dovedirea lui Isus ca fiind Mesia promis de Vechiul Testament (1:1-3:6)

Evanghelia lui Isus își are rădăcinile în Vechiul Testament. Isus este Mesia cel promis de Vechiul Testament. Aceasta este Evanghelia care mântuiește și care trebuie propovăduită fiecărei făpturi. Acest adevăr este extrem de important într-o carte care analizează procesul desprinderii creștinismului de iudaism. Această desprindere a fost absolut necesară dar acest fapt nu anulează rădăcinile vechi-testamentare fundamentale. Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu care a trăit, a murit și a înviat *după Scripturi*. El este singura CALE și doar în El se găsește mântuirea. Doar credința în El aduce iertarea păcatelor și mântuirea. Acesta este mesajul curat al Evangheliei.

2. Stăruința în proclamarea mesajului în ciuda atacurilor din interiori și exterior (4:1-6:7)

Propovăduirea Evangheliei este o prioritate și ea trebuie continuată cu orice preț, în ciuda atacurilor din afară sau dinlăuntru. Apostolii au biruit cu ajutorul Duhului atât atacurile din afară (amenințările Iudeilor) cât și cele din interior (dezbinarea și defocalizarea în slujire), și au rămas credincioși slujbei lor, aceea de a fi slujitori ai Cuvântului. Biserica NU POATE renunța la propovăduirea Evangheliei lui Isus. Nu există nici o scuză pentru încetarea acestei slujbe. Renunțarea la propovăduire înseamnă renunțarea la Hristos. Nici amenințarea cu moartea și nici diversele probleme din mijlocul comunității NU TREBUIE să submineze proclamarea cu îndrăzneală a mesajului Evangheliei. Cuvântul proclamat are putere. Fără această proclamare oamenii nu se mai întorc la Domnul, iar Biserica moare.

II. Delimitarea creștinismului de iudaism (6:8-16:5)

Deși Evanghelia se naște din vechiul Testament ea aduce cu sine un NOU legământ și impune desprinderea și delimitarea de iudaism. În acest proces primii creștini au descoperit că Evanghelia lui Isus aduce:

1. Un nou Templu (6:8-9:31)
2. O nouă strategie a preoției (9:32-12:25)
3. Mântuirea prin har și pentru iudei și pentru Neamuri fără necesitatea respectării legii ceremoniale (13:1-16:5)

Confruntarea Evangheliei cu lumea păgână (16:6-19:20)

Dar Evanghelia nu avea să se confrunte doar cu Iudaismul care se încăpățâna să nu se smerească în fața realităților unui Nou Legământ dar și cu lumea păgână.

1. Delimitarea Evangheliei de lumea păgână: de ocultism, religiile păgâne, politică și filosofie.(16:6-17:34)

Cel rău a încercat să dilueze Evanghelia amestecând-o în mințile oamenilor cu diferite elemente din lumea păgână. Duhul Sfânt însă delimitează rând pe rând Evanghelia de principalele credințe ale lumii păgâne: ocultism, idolatrie, politică și filosofie. Evanghelia nu prezintă un alt idol, nu are de-a face nimic cu ocultismul, nu reprezintă un partid politic și nici o filosofie nouă care să gădile urechea. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu de mântuire a celui păcătos.

2. Grija lui Dumnezeu față de mesaj și mesager. Apogeul lucrării dintre Neamuri. (18:1-19:20)

Această subsecțiune ne prezintă un apogeu al lucrării creștine dintre Neamuri și puterea Evangheliei. Evanghelia are putere și cucerește deopotrivă lumea iudaică și lumea păgână! Secretul acestei puteri constă în faptul că MESAJUL este rostit CURAT de către un MESAGER curat. Puterea vine de la Dumnezeu și se revarsă cu putere când mesajul este vestit cu acuratețe de către un mesager credibil. Domnul poartă de grijă atât mesajului cât și mesagerului.

III. Discursul de apărare al mesagerului (19:21-28:31)

Ultima secțiune este dedicată apărării Evangheliei. Evanghelia nu trebuie doar proclamată ci și apărată. Apărarea Evangheliei include adesea apărarea mesagerului. Diavolul a aruncat adesea îndoială cu privire la mesager. Dacă mesagerul nu este credibil atunci nici mesajul nu poate fi luat în serios. Astfel discursurile lui Pavel din această secțiune sunt dedicate cel mai adesea propriei sale apărări. Astfel, Pavel:

- Refuză să se apere în teatrul din Efes
- Se apără înaintea Bisericilor din Asia Mică
- Se apără înaintea Bisericii din Ierusalim
- Se apără înaintea Sinedriului
- Se apără înaintea lui Felix
- Se apără înaintea lui Festus
- Se apără înaintea lui Agripa
- Furtuna și comportamentul de pe vas îl apără în fața ultimei acuzații a lui Agripa: Pavele, ești nebun! Pavel nu este nici un instigator, nici un

impostor, nici un revoluționar și nici un alienat. El este un cetățean responsabil, un mesager credibil care vestește un mesaj credibil.

Observăm ca Biserica din Tesalonic se naște în contextul confruntării Evangheliei cu lumea păgână. De fapt în Tesalonic cel rău încearcă să amestece în mințile oamenilor Evanghelia cu o mișcare politică revoluționară. Acuzația iudeilor împotriva lui Pavel a fost: ***Oamenii aceștia care au răscolit toată lumea, au venit și aici și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului și spun că este un al împărat: Isus.*** Este important să sesizăm această acuzație adusă lui Pavel în Tesalonic. Ea ne va ajuta să înțelegem rostul anumitor accente din epistole. În epistolă Pavel îi va îndemna pe Tesaloniceni să contrazică această acuzație prin comportamentul lor (vezi de exemplu 1 Tes.4:11-12).

Biserica din Tesalonic era formată în special din convertiți dintre neamuri: ***Unii din ei (iudei), și o mare mulțime de greci temători de Dumnezeu, și multe femei de frunte, au crezut și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila.*** (Fapte 17:4). Pavel a vorbit cu ei trei zile de Sabat din Scripturi. Deci nu a stat mai mult de o lună în Tesalonic. Închipuiți-vă experiența tesalonicenilor: ei trăiau în întuneric și idolatrie de ani de zile. La un moment dat vine un evreu din alte părți care le vestește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul întregii lumi. Ei cred și se întorc la Domnul! Acest evreu nu petrece mai mult de o lună cu ei. Le-a vorbit trei Sabate, e și probabil și în timpul săptămânii în grupuri mai mici după ce oamenii se întorceau de la lucru. Pavel este prigonit și îi lasă singuri cu o mulțime de probleme pe cap, cu acuzații false, cu presiuni și amenințări din partea autorităților și iudeilor. Ei sunt lăsați efectiv în mijlocul unei prigoane. Este ca și cum ai lăsa un copil nou născut în mijlocul junglei. Iudeii care inițiaseră prigoana cunoșteau mult mai bine Scripturile decât ei. Ba mai mult decât atât ei nu aveau acces la Scripturi, căci probabil nu mai erau primiți în sinagogă. Doar acei câțiva iudei care s-au întors la Domnul îi puteau ajuta cu pasajele pe care le știau pe de rost. Dar care a fost reacția Tesalonicenilor în fața acestei situații? Răspunsul la această întrebare îl descoperim din însăși epistola scrisă către aceștia.

b) Epistola:

Epistola este a doua sursă din care putem afla noi informații despre destinatari. Epistola trebuie citită cu atenție și semnalate și analizate toate pasajele care ne vorbesc despre starea spirituală a destinatarilor, frământările lor și problemele cu care se confruntau. Din epistolă aflăm următoarele:

- Creștinii din Tesalonic au primit cu bucurie Cuvântul chiar în mijlocul prigoanelor. Ei nu s-au speriat de prigonitori și nu au dat înapoi. Ba chiar au vestit Cuvântul mai departe prin Macedonia și Ahaia. Credința și statornicia lor au ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia.

- Erau o Biserică încă tânără. Pavel le scrie scrisoarea cel mai probabil din Corint la maxim un an de zile de la vizita sa în Tesalonic. Deci cei mai în vârstă credincioși din această Biserică aveau maxim 1 an de zile.
- Tesalonicenii nu s-au lăsat intimidați de ponegrirea tatălui lor spiritual (Pavel) și păstrau o plăcută aducere aminte de el și doreau nespus să îl vadă din nou.
- Tesalonicenii erau entuziași și se iubeau unii pe alții. Prigoana a amplificat probabil sentimentul de unitate și dragostea frățască dintre ei.
- Tesalonicenii au fost foarte receptivi la mesajul revenirii Domnului. Ei așteptau cu dor revenirea Domnului și credeau din toată inima că este foarte aproape sperând din toată inima să o prindă în această viață.
- În ciuda entuziasmului lor, totuși Pavel îi vede vulnerabili și încă neîncercați în războiul spiritual. El își face griji pentru credința lor și îl trimite cu mari sacrificii pe Timotei pentru a-i îmbărbăta și se roagă zi și noapte lui Dumnezeu să poată ajunge la ei pentru a împlini ce mai lipsea credinței lor.
- Creștinii din Tesalonic se confruntau și cu anumite neclarități legate de revenirea Domnului. Nu știau ce să creadă despre frații care mor înainte de venirea Domnului. Cumva se gândeau că doar cei care vor rămâne în viață până la revenirea Domnului vor fi mântuiți.
- Unii dintre ei erau așa de siguri că Domnul va veni curând încât aveau tendința să își abandoneze responsabilitățile și serviciul și să trăiască în neorânduială: Domnul vine! Ce rost mai are să investesc în această viață?
- În concluzie Biserica din Tesalonic era o biserică vie, care trăia în curăție și dragoste, care primea și vestea cu bucurie Cuvântul chiar în mijlocul prigoanelor, care aștepta cu toată nădejdea revenirea Domnului. Dar era o Biserică foarte tânără și deci foarte vulnerabilă. Unul din punctele lor vulnerabile era chiar teologia despre revenirea Domnului. Ei credeau că cei care mor înainte de revenirea Domnului sunt pierduți.

Istoria

Datele istorice ne ajută să înțelegem mai bine contextul cultural, economic, religios și politic în care trăiau creștinii din Corint. Tesalonic era un port important și capitala Macedoniei, care era provincie romană. Grecul Csander a întărit această așezare în anul 315 î.H. și l-a numit după numele soției sale, Tesalonica, o soră vitregă a lui Alexandru

Macedon. Romanii au cucerit Macedonia în 168 î.H. și au reorganizat întreaga provincie stabilind capitala la Tesalonic. În timpul domniei lui Cezar Augustus orașul a primit statutul special de „oraș liber” și a fost condus de un grup de magistrați numiți politarhi. Populația a crescut la peste 200.000 locuitori iar poziția maritimă i-a înlesnit o bunăstare înfloritoare. Orașul supraviețuiește și astăzi în Grecia sub numele de Salonic.

STRUCTURA EPISTOLEI

Structura epistolei este destul de clară:

A) Cap.1-3 Privind spre TRECUT

- a) 1:1-10 – Pavel le *reamintește* despre **nașterea lor din nou**
- b) 2:1-16 – Pavel le *reamintește* despre **mărturia lui în mijlocul lor**
- c) 2:17-3:13 – Pavel le *reamintește*/relatează **grija lui pentru ei** după ce a plecat din Tesalonic

B) Cap.4-5 Privind spre VIITOR

- d) 4:1-12 – **Îndemn** la **creștere în sfințire și dragoste**
- e) 4:13-5:11 – **Clarificări** despre **venirea Domnului** și soarta celor adormiți în El
- f) 5:12-28 – **Sfaturi practice** despre **trăirea creștină**

Deja structura epistolei ridică următoarele întrebări: de ce insistă Pavel așa de mult pe TRECUT, pe reamintirea convertirii lor și grijii lui față de ei? De ce clarificările despre venirea Domnului sunt lăsate în a doua parte a epistolei și de ce sunt așezate între îndemnul la sfințire și dragoste și sfaturile practice?

TEMELE RECURENTE

În epistolă sunt mai multe TEME care se repetă și care se pot identifica destul de ușor. Principalele teme sunt:

- **Venirea Domnului** (fiecare capitol se încheie cu imaginea revenirii Domnului și pasajul 4:13-5:10 este dedicat acestei teme)
- **Credința** este o temă centrală – Pavel le scrie despre cum s-a născut și cum a crescut credința lor, dar și despre pericolul pierderii credinței și necesitatea îmbărbătării și creșterii în credință.

- **Dragostea frățească** acompaniază tema credinței și este și ea o temă cheie în epistolă.
- **Relația dintre Pavel și creștinii din Tesalonic** este iarăși o temă centrală. Și este normal să fie așa. Pavel era în cele din urmă tatăl lor și pe genunchii lui s-au născut ei. Ei erau niște copii mici, iar Pavel - tatăl, reperul lor. Credința lor era strâns legată de relația lor cu Pavel. Era normal ca Pavel să acorde așa de multă atenție.

UNICITATEA și SPECIFICITATEA epistolei în Noul Testament

Pentru a surprinde mesajul epistolei este important să o comparăm cu celelalte cărți/epistole ale Noului Testament și să identificăm elemente specifice, de unicitate ale acestei epistole. În urma acestui demers observăm că această epistolă este scrisă unei Biserici foarte tinere care aștepta cu entuziasm revenirea Domnului. Nicăieri nu găsim în Noul Testament mai multe detalii despre modul în care Pavel a născut și îngrijit o Biserică tânără. În 1 Tesaloniceni ni se descrie atât procesul nașterii Bisericii dar și preocuparea lui Pavel pentru creșterea și protejarea acestor prunci în Domnul. Deci anticipăm faptul că 1 Tesaloniceni ne-a fost dăruită de Domnul pentru a înțelege mai bine:

- Procesul plantării unei noi Biserici
- Lupta spirituală specifică din jurul credinței celor întorși de curând de Domnul
- Păstorirea celor întorși de curând la Domnul
- Resursele necesare creșterii și întăririi credinței

De asemenea, nicăieri ca în 1,2 Tesaloniceni Pavel nu acordă o atenție așa de mare temei revenirii Domnului. De aceea anticipăm că această epistolă ne-a fost dăruită și ca să înțelegem mai bine:

- Resursa extrem de puternică reprezentată de așteptarea revenirii Domnului
- Bătălia spirituală a celui rău pentru a anihila, perverti această resursă
- Soluțiile pentru apărarea și dinamizarea acestei resurse

De ce cele două teme de mai sus sunt alăturate în aceeași epistolă, care este legătura dintre ele și care temă este centrală? Deși Biserica din Tesalonic era o biserică tânără, ea avea o mărturie excepțională în mijlocul prigoanei devenind un model și o încurajare pentru toți credincioșii din Ahaia și Macedonia. Care era secretul lor? Epistola ne sugerează că secretul

statorniciei lor era chiar activarea resursei așteptării cu dor a revenirii Domnului. Or tocmai aici lovește cel rău atât în contextul scrierii primei epistole cât și în contextul scrierii celei de-a doua epistole. Cel rău lovește în teologia despre revenirea Domnului, lovește în motorul credinței și statorniciei lor. Cele două teme nu sunt asociate la întâmplare. Mă întreb din nou care este cea principală? De regulă, în epistole este o temă centrală, celelalte subordonându-se și slujind acesteia. În contextul epistolei noastre ar fi două posibilități:

- a) Tema centrală ar fi de fapt sublinierea resursei așteptării Domnului. Astfel în mod special Duhul Sfânt, adevăratul autor al Noului Testament alege în mod special frământările unei Biserici tinere cu privire la revenirea Domnului. Pentru a înțelege **IMPORTANTA VITALĂ A ACESTEI** resurse (așteptarea Domnului) Duhul ne descrie incredibila statornicie a unor prunci în credință care au activat această resursă. Dar nu doar atât, Duhul ne revelează atât bătălia celui rău pentru a dezactiva această resursă dar și lupta lui Pavel pentru a păzi și a întări această resursă. Astfel, deși putem învăța enorm și despre păstorirea unei Biserici tinere, tema centrală a epistolei ar rămâne așteptarea venirii Domnului. Am găsit astfel un răspuns credibil la întrebarea: dacă tema revenirii Domnului este tema centrală, de ce asociază Duhul această temă cu tema păstoririi unei Biserici tinere?
- b) Tema centrală ar fi păstorirea unei Biserici tinere. Astfel discuțiile despre venirea Domnului sunt în plan secund. Putea fi în cele din urmă orice altă neclaritate în discuție. Esențial este să descoperim grija lui Pavel pentru a da învățătura corectă și a îndepărta aceste neclarități. Rămâne totuși întrebarea: dacă tema centrală este tema păstoririi unei Biserici tinere, de ce Duhul asociază această temă cu tema revenirii Domnului?

Nu ne grăbim să alegem una din cele două variante. Vom relua discuția după ce studiem în amănunt epistola. După studierea ei vom decide ce titlu am alege pentru această carte: **Păstorește oițele Mele!** (vezi Ioan 21:16) sau **Vino, Doamne Isuse!** (vezi Apoc.22:20).

Reamintirea convertirii (1:1-10)

În primul capitol Pavel le reamintește convertirea lor. În mod cert putem învăța diverse lucruri din acest capitol, dar întrebarea cheie este: de ce Pavel le repovestește propria convertire? De ce își începe așa epistola? Cu ce îi ajuta pe tesaloniceni acest capitol? Înainte de a răspunde la aceste întrebări vom analiza cu atenție fiecare verset în parte.

Pavel nu se raporta la Tesaloniceni doar ca la un grup de noi convertiți. El știa că ei sunt Biserica Dumnezeului celui viu, că Dumnezeu locuiește în ei și printre ei. Biserica Tesalonicenilor era în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos. Acest aspect era deopotrivă important pentru Pavel și pentru tesaloniceni. Acest adevăr îl responsabiliza pe Pavel în procesul păstoririi lor. Păstoria lor nu era un lucru pe care Pavel îl putea face când avea chef și cum avea chef. În cele din urmă avea propriile griji și propriile necazuri, și în cele din urmă mântuirea este personală și fiecare are de dus o bătălie în dreptul credinței sale. Pavel îi slujea înaintea lui Dumnezeu și își amintea mereu că ei sunt Biserica Dumnezeului celui viu, răscumpărată cu prețiosul sânge al Fiului lui Dumnezeu. Astfel, el îi slujea din toată inima și cu frică și cutremur. Și pentru tesaloniceni le era de mare folos să își aducă aminte de identitatea lor. Ei nu trebuiau să sufere pentru Pavel, sau pentru o nouă religie, sau un crez adevărat, ci ei trebuiau să accepte suferința de dragul Creatorului care i-a răscumpărat prin Isus Hristos, căci ei erau Biserica din Tesalonic în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos!

Pavel ne provoacă mereu prin viața sa de rugăciune. Deși era un expert în propovăduirea Cuvântului el avea o viață de rugăciune impresionantă. Mai în toate epistolele face aluzie la viața sa de rugăciune. El știa că rugăciunea face parte din armura spirituală (vezi Ef.6) și că rugăciunea și Cuvântul merg mână în mână. Însuși marele predicator, Isus Însuși a întipărit în mințile ucenicilor importanța vitală a rugăciunii, astfel încât aceștia au rostit în Fapte 6 în contextul ispitei defocalizării de la slujba lor esențială: Nu este potrivit pentru noi ***să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu*** ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți 7 bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului. (Fapte 6:2-4)

Pavel, modelul nostru, ne trasează cărări drepte și ne creionează portretul unui creștin echilibrat care se îmbracă cu toată armătura spirituală și investește cumpătat în toate sferile vieții creștine. Fiecare din noi avem anumite înclinații spirituale: unii mai multe spre rugăciune, alții spre studiu sau părtășie, evanghelizare sau slujire etc. Este bine să ne urmăm înclinația și să ne valorificăm darurile dar aceasta fără a neglija celelalte porunci valabile pentru fiecare creștin. Echilibrul și disciplina zilnică este un test la care din păcate cei mai mulți falimentează. Și de regulă rugăciunea este adesea cea mai neglijată. Cum arată viața ta de rugăciune? Ea nu poate fi suplinită nici de studiu, nici de slujire, nici de evanghelizare, nici de părtășia frățescă.

Rugăciunea este esențială în lupta spirituală astfel încât nici Mântuitorul și nici cel mai de frunte dintre apostoli nu și-a permis să o neglijeze.

Pavel este un model și prin viața sa de mulțumire. El a rămas mereu lângă cruce, copleșit de măreția harului lui Dumnezeu care l-a mântuit pe el, cel dintâi păcătos. El vedea harul lui Dumnezeu în fiecare lucru, în fiecare zi a vieții sale. De aceea viața sa era o viață de mulțumire. Astfel, atunci când se ruga pentru tesaloniceni, chiar dacă aceștia aveau mare nevoie de sprijin în rugăciune, el nu uita ca mai întâi de toate să mulțumească pentru ei. În ei Pavel a văzut manifestarea gloriei și puterii lui Dumnezeu care i-au întărit și mângâiat credința. El a știut să aprecieze minunea convertirii lor și a îngenuncheat în fața Celui care i-a dat harul să vadă așa minuni! Și oare este mai mare minune ca un păcătos să se întoarcă la Domnul? Și oare nu este un har nespus ca Domnul să îngăduie ca cineva să se nască în brațele tale? Mai știm să apreciem astfel de minuni?

Pavel știa să deslușească slava Domnului din viața fraților săi și să își întărească astfel credința. Pentru el, frații erau un prilej de încurajare, mângâiere și mulțumire, și nu un prilej de judecată, bârfă și cârtire. El avea ochii curați, spălați în sângele Mielului și iluminați de adevărul Cuvântului. El privea cu ochi duhovnicești la frații lui și astfel se îmbogățea cu atâtea resurse. Primul câștigat al faptului că renunțase la ochiul rău și la spiritul de judecător era el însuși. Pavel își aducea aminte permanent de semnele convertirii lor, de acele lucruri care certificau faptul că Dumnezeu locuia în ei. Acestea sunt: lucrarea credinței lor, osteneala dragostei lor și tăria nădejzii în Domnul Isus Hristos. Tesalonicenii nu doar că și-au însușit crezul creștin dar credința lor vie a lucrat faptele credinței. Credința i-a dus la ascultare de Dumnezeu și roada minunată a credinței a fost dragostea de frați și iubirea de oameni. Duhul i-a umplut cu o dragoste specială față de frați și le-a pus în inimă și dorința de a vesti Evanghelia și la cei care nu cunosc pe Domnul. Ei s-au ancorat cu nădejde în revenirea Domnului și astfel au trecut cu bucurie prin necazurile aduse de prigonitorii lor.

Faptul că Pavel le spune că perseverează în rugăciune pentru ei și mulțumește totdeauna lui Dumnezeu pentru ei, avea o importanță deosebită pentru tesaloniceni. Pavel era părintele lor spiritual. Ei descoperiseră dragostea lui Dumnezeu prin dragostea lui Pavel pentru ei. Ei, asemenea unor copii mici, aveau mare nevoie de încredințarea că tatăl lor îi iubește, îi prețuiește și se gândește la ei. Vom observa că aceasta este o temă care se tot repetă în epistolă. Pavel îi încredințează în diferite moduri de faptul că nu i-a uitat, că îi iubește nespus, că a rămas tatăl lor drag. Există o legătură fundamentală între cel care se întoarce la Domnul și vasul prin care se întoarce, o legătură asemănătoare cu cea dintre un părinte și un copil. După cum copiii mici au nevoie specială de atenție, de dragoste și apreciere, așa au nevoie și pruncii în Domnul de la părinții lor spirituali. Pavel cunoștea aceste nevoi și de aceea le împlinește cu prisosință. El știa că cel rău îi poate descuraja foarte mult aruncând tot felul de gânduri rele în mințile lor, gânduri de genul: ***Pavel v-a uitat, el are treburi mult mai importante, voi nu sunteți prea importanți***

pentru el. Orice copil este copleșit de tristețe dacă descoperă în inima părintelui său indiferență sau răceală. Pavel știa că mai ales în această perioadă de început credința lor avea mare nevoie de dragostea lui ca părinte. Credința lor nu avea nevoie doar să cunoască dragostea lui Dumnezeu dar și să simtă dragostea lui de părinte. De fapt, un copil cunoaște dragostea lui Dumnezeu în primul rând prin dragostea părinților. El înțelege ce înseamnă a fi iubit prin dragostea părinților și apoi poate Îl descoperă pe Dumnezeu ca un tată iubitor. Dar dacă tatăl pământesc nu îl iubește, atunci cât de dificil va fi pentru un copil să înțeleagă dragostea Tatălui ceresc.

Referitor la v.4 versiunile în limba engleză sugerează că este vorba de alegerea tesalonicenilor de către Dumnezeu și nu de alegerea lui Dumnezeu de către tesaloniceni. Lucrurile enumerate în v.3 certifică faptul că ei au fost aleși de Dumnezeu. Iar această alegere a lui Dumnezeu a avut la bază revelarea Cuvântului către Tesaloniceni (v.5) și primirea Cuvântului de către aceștia (v.6). Un rol cheie în această alegere îl are Duhul Sfânt care apare și în v.5 și în v.6. Duhul are un rol esențial atât în descoperirea Cuvântului cât și în primirea lui.

Evangelia le-a fost vestită nu doar prin vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu mare îndrăzneală. Oare ce înțelegea Pavel prin cele trei expresii: cu putere, cu Duhul Sfânt și cu mare îndrăzneală? Expresia mai ușor de tradus pare a fi: **cu mare îndrăzneală**. Ei au vorbit cu pasiune, cu curaj, cu autoritate, din convigere, cu persuasiune. Duhul lucrează prin oameni, inclusiv prin MODUL în care aceștia vestesc Evangelia. Impactul propovădirii DEPINDE de calitatea propovădurii. Da, este lucrarea Duhului, dar Duhul a ales să lucreze prin oameni către oameni. Este adevărat că Duhul poate lucra și prin măgărița lui Balaam și aceasta pentru a ne arăta că este doar lucrarea Lui, dar ca și regulă el conlucrează cu oamenii și calitatea mesajului și a mesagerului este esențială. Nu este tot una dacă rostești mesajul Evangheliei ca pe o poezie plictisitoare sau cu pasiune și entuziasm. Mântuitorul ne spune în Ioan 12 că Domnul i-a poruncit CE să spună și CUM să spună. În Fapte 14:1 Luca menționează: În Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga Iudeilor și au vorbit ÎN AȘA FEL că o mare mulțime de Iudei și Greci au crezut. CUM vestim Evangelia este extrem de important. Evreii au fost uimiți de cuvintele Mântuitorului căci vorbea cu putere și autoritate. Pavel pe de altă parte se dă pildă și ne învață astfel:

- Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, **ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc**, înaintea lui Dumnezeu. (2 Cor.4:2)

CUM este la fel de important ca CE. Duhul lui Dumnezeu este Duhul adevărului. El lucrează când este propovăduit ADEVĂRUL. Dar lucrarea Lui se manifestă și prin MODUL în care este vestit adevărul. Duhul se adresează rațiunii și emoțiilor oamenilor, iar acești senzori sunt foarte sensibili față de mesager. Omul are în sine un simț al binelui, frumosului, raționalului. Acest simț reacționează la MODUL în care este vestit mesajul. Pavel s-a pus la

dispoziția Duhului ca să învețe deopotrivă CE să spună și CUM să spună. Tonul vocii, intonația, cuvintele alese, privirea, gesturile toate au fost lăsate călăuzirii Duhului Sfânt. Astfel, el a vestit mesajul cu îndrăzneală, cu curaj, cu persuasiune, într-un mod credibil. Duhul nu lucrează independent de limbajul nonverbal și paraverbal ci prin acestea. Iar toate acestea nu țin doar de o revărsare de moment a Duhului ci de un proces continuu de învățare sub călăuzirea Duhului. Îndrăzneala lui Pavel izvora din propria sa credință în Evanghelia. El credea din toată inima că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și știa că atunci când rostește acest mesaj, prin acesta, cu multă putere, Duhul Îl revelează pe Fiul oamenilor. Îndrăzneala în proclamare și puterea Duhului sunt direct proporționale cu CREDINȚA propovăduitorului.

Deci, în primul rând puterea și Duhul Sfânt s-au manifestat prin MODUL în care le-a fost vestită Evanghelia. În același timp Duhul este Cel care Îl revelează pe Fiul oamenilor. În Evanghelia după Ioan am învățat că, credința se naște atunci când Duhul Îl revelează pe Tatăl sufletului omenesc prin Logos. Este ceva dincolo de informație. Este vorba de revelație. Revelația se realizează prin informație, dar este mai mult decât informație. Informația nu poate produce nici naștere din nou și nici transformare. Revelația este cea care le realizează pe amândouă. Evanghelia vestită prin Duhul înseamnă revelație prin intermediul informației. Fără această revelație, tesalonicenii nu s-ar fi putut naște din nou. Deci vestirea Evangheliei cu putere are în vedere și puterea revelației prin Duhul Sfânt. Simplul mesaj creștin nu ar fi putut produce nici o transformare în istorie dacă nu ar fi fost însoțit de revelația venită prin Duhul Sfânt. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi revelat prin Evanghelia într-un mod personal și viu oamenilor, Evanghelia în sine ar fi fost doar un mesaj extrem de interesant. Nașterea din nou apare în urma experienței revelației. Această revelație oferă certitudine, naște credință de neclintit și operează transformare. Este posibil ca termenul de *putere* să includă și prezența minunilor. Adesea Domnul a întărit mesajul apostolilor cu minuni. În Fapte nu ni se menționează că în Tesalonic Pavel ar fi făcut minuni, și nici în epistole nu descoperim în mod explicit afirmat acest lucru. Putem însă pune în calcul că mesajul a fost întărit și de puterea minunilor.

Afirmația: *căci știți că, din dragoste pentru voi, am fost așa printre voi* este tradusă în alte versiuni: *după cum știți ce fel de oameni am fost printre voi, de dragul vostru*. Se insistă deci pe calitatea mesagerului, pe faptul că ei împlineau ce spuneau. Deci mesajul nu poate fi despărțit de mesager. Acest lucru l-am învățat și în Fapte. În secțiunea cu apogeul lucrării dintre Neamuri (lucrarea din Corint și Efes) autorul insistă pe faptul că mesagerul și mesajul erau una și erau protejați de Domnul Însuși. Duhul lucrează cu putere în vestirea mesajului și în măsura în care mesagerul este credibil și întrupează ceea ce vestește. Pavel evidențiază și motivația propovăduirii: *de dragul vostru* sau *din dragoste pentru voi*. El vestea Evanghelia din dragoste și lăsa să se vadă acest lucru. El nu vestea Evanghelia cu aroganță, cu spirit de judecată sau din afirmare de sine sau duh de ceartă. El vestea Evanghelia din dragoste. Tesalonicenii au putut vedea dragostea propovăduitorului. Ei s-au simțit respectați, acceptați și iubiți de propovăduitor.

Oamenii au în ei un simț al binelui și pot desluși îngâmfare, aroganța sau răceala propovăduitorului. Indiferent de frumusețea mesajului, în inima omului apare repulsia dacă mesagerul este mândru și plin de sine. Pavel nu a fost așa. El a oglindit în viața lui dragostea, despre care le vorbea prin Evanghelie.

În concluzie, Evanghelia este vestită nu numai cu vorbe ci și cu PUTERE atunci când:

- CE se vestește este un mesaj adevărat.
- CE se vestește se vestește pe limbajul auditoriului ca să poată fi înțeles de aceștia.
- Mesajul este vestit cu persuasiune, autoritate, bun simț, dragoste, respect, credibilitate.
- Propovăduitorul CREDE din toată inima în adevărul mesajului și în puterea mesajului.
- Mesagerul este credibil și întrupează ceea ce vestește.
- Mesajul este întărit prin puterea semnelor și a minunilor.
- Mesajul este însoțit de puterea revelației adusă de Duhul Sfânt.

Evanghelia este vestită cu putere când mesagerul este credibil, vestește mesajul într-un mod credibil și cu autoritate, și când propovăduirea este însoțită de revelația adusă de Duhul Sfânt. Sursa puterii este Duhul. Dar Duhul era în permanență în conlucrare cu Pavel. Pavel s-a lăsat modelat și călăuzit de Duhul ca să poată vesti Evanghelia cu putere. Este important CE se vestește, CUM se vestește, CINE vestește și PRIN CINE se vestește. Puterea propovădării nu înseamnă doar revărsări spectaculoase ale Duhului ci are în vedere un proces continuu de învățare. Puterea mesajului crește în primul rând în măsura în care mesagerul crește în asemănare cu Domnul și își lărgeste inima pentru a fi umplută cu dragoste și cu Duhul Sfânt. Puterea mesajului crește de asemenea în măsura în care, după fiecare propovăduire, propovăduitorul, are curajul să se evalueze și să descopere ce poate să îmbunătățească.

Alegerea Tesalonicenilor de către Domnul a avut la bază revelarea către aceștia a Cuvântului Său prin trimișii Lui dar și răspunsul credinței Tesalonicenilor. Aceștia au pășit pe urmele Domnului și pe urmele Mântuitorului și au primit Cuvântul în multe necazuri cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt. În primul rând ei au primit Cuvântul și nu mesajul unor oameni (vezi 2:13). Ei au crezut că mesajul lui Pavel era de fapt Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au crezut Evanghelia și au primit Cuvântul nu ca pe un cuvânt al oamenilor ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu doar atât. Ei l-au primit în mijlocul necazurilor. Ei au gustat prigoana din

prima lună de credință. Prigoana nu a înecat sămânța Cuvântului din inima lor, ba dimpotrivă ea a încolțit și cu mai multă putere. Ei nu au dat înapoi din pricina necazurilor. Credința lor nu s-a stins în fața încercărilor. Ei au înțeles că la aceasta sunt rânduiți și că în Împărția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri și astfel au perseverat în credință.

Încercările au confirmat adevărul vestit de Pavel (vezi 3:4). Ei au pășit pe calea crucii. Și au fost încurajați de modelele dinaintea lor: Domnul Însuși și Pavel, părintele lor spiritual au pășit pe aceeași cale. Dar nu doar că au pășit, dar au pășit cu bucurie. Ei s-au simțit învredniciți să calce pe calea regală a suferinței Domnului lor și să sufere de dragul Celui care a pățimit infinit mai mult pentru ei! Necazurile și prigoana nu au fost în stare să le fure bucuria mântuirii și dragostea dintâi. Ei Îl descoperiseră pe Dumnezeul cel viu și adevărat, cunoscuseră dragostea Celui care a murit pentru ei. Bucuria lor nu era a lor ci venea de la Duhul Sfânt. Doar Duhul poate turna acea bucurie sfântă în mijlocul necazurilor și încercărilor. Și Duhul toarnă această bucurie acolo unde este CREDINȚĂ. Într-adevăr, v.8 ne arată că toate acestea erau generate de credința lor. Dar Tesalonicenii nu s-au oprit în a primi Cuvântul, în a-L păstra în mijlocul necazurilor, și în a experimenta bucuria în încercare. Ei au vestit Cuvântul în Macedonia și Ahaia.

Tesalonicul era un port și un important centru comercial, capitala provinciei romane Macedonia. Ei aveau legături cu multe orașe din apropiere, având acolo rude, prieteni, parteneri de afaceri. Ei s-au dus la aceștia să le vestească Cuvântul care le-a transformat din temelii viața. Dar nu doar atât. Curajul credinței lor a devenit o pildă și o încurajare pentru toți credincioșii din Ahaia și Macedonia și de pretutindeni. Vestea despre credința lor a străbătut Bisericile creștine ale vremii. Ei au devenit un reper, un model, o imensă îmbărbătare! Însuși Pavel, marele apostol, este foarte îmbărbătat de credința lor și mărturisește:

- De aceea fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre, am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră. Acum da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul. Cum putem noi oare să mulțumim în deajuns lui Dumnezeu pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră înaintea Dumnezeului nostru? (3:7-9)

Biserica din Tesalonic a avut acest impact în lumea creștină atât din pricina tăriei lor în încercări dar și datorită faptului că erau la început. Cum spuneam, Pavel a stat maxim o lună la ei și ei au fost lăsați singuri în mijlocul prigoanei. Ei nu aveau Scripturi și nu mai aveau acces în sinagogă. Majoritatea era dintre Neamuri. Iudeii care cunoșteau Scripturile de o mie de ori mai bine erau împotriva credinței lor și inițiatorii prigoanei. Puterea romană începuse deja prigoana și le făcea acuzații false. Este ca și cum ai lăsa un copil nou născut de o lună în mijlocul junglei lângă un leu (iudeii), un tigru (romanii) și o cobră (diavolul însuși), aceștia trei având un singur gând: uciderea copilului. Pavel era conștient de intensitatea războiului spiritual și de puterea de amăgire a vrăjmașului. Dincolo de iudei și romani se afla vrăjmașul, ispititorul. El reprezenta adevăratul pericol. Cine ar paria pe acest nou născut? Cine i-ar da șanse de reușită? Dar surpriză!

Copilul rezistă atacului leului, atacului tigrlui și cel al șarpelui. Nu doar că supraviețuiește, dar crește sănătos și face, mic fiind, mărețe fapte de vitejie în mijlocul junglei! Cine ar fi crezut? Cine s-ar fi așteptat? Gândiți-vă ce greu i-a venit lui Pavel să lase pruncul nou născut singur în Tesalonic.

Vom descoperi pe parcursul epistolei inima lui Pavel pentru copiii lui spirituali, lupta sa pentru ei, grija și frământările sale atât de intense. Inima lui Pavel a reacționat ca inima unei mame care și-a pierdut pruncul nou născut în mijlocul junglei. Pavel știa că cel rău s-a luptat ca să îl alunge de la copiii lui. Dar mai știa că Domnul a îngăduit acest lucru. El a trebuit să se smerească înaintea Tatălui ceresc și să se confrunte cu această traumă: să fie despărțit de pruncii lui! El a trebuit să accepte durerea situației și să se încreadă în Domnul, în puterea Sa și în înțelepciunea Sa. Oare de ce a îngăduit Domnul această situație? După câteva luni, Pavel a început să înțeleagă planul Tatălui. Tatăl a vrut să facă o demonstrație a puterii Lui și a Evangheliei Sale, Tatăl a vrut să Își înalțe Numele și să Își descopere gloria spre încurajarea tuturor copiilor Săi din acel veac. Căci când strălucește puterea lui Dumnezeu mai mult ca în slăbiciune și când este făcut desăvârșit harul Lui? Cu toții au recunoscut că puterea tesalonicenilor nu venea de la păstoria lui Pavel sau de la alte surse, ci de la Domnul Însuși! Dacă Pavel i-ar fi păstorit mai mulți ani, puterea ar fi venit tot de la Domnul, dar oamenii ar fi văzut mai puțin acest lucru. Așa suntem noi! Avem probleme în a vedea cu claritate puterea lui Dumnezeu și minunile Sale. Și atunci singura soluție este ca Domnul să creeze situații de maximă criză, și totuși să aducă biruința.

Ne aducem aminte de Ghedeon. Deși de la început erau mult mai puțini decât numeroasa oștire a vrăjmașilor, totuși Domnul de două ori îl întoarce din drum spunând: Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea și să zică: Mâna mea m-a izbăvit (Judecători 7:2). Domnul spune acest lucru când poporul era 30.000 iar oastea madianiților peste 120.000. Nici când au rămas 10.000, Domnul nu a fost mulțumit. În cele din urmă l-a trimis pe Ghedeon cu 300 de oameni. Incredibil! Câtă împietrire și necredință vedea Domnul în inima poporului! Ghedeon a mers până la capăt. El a fost și încurajat de Domnul: vorbirea Domnului, semnele cu lâna și nu în ultimul rând visul și discuția dintre cei doi oșteni din oastea vrăjmașă. Dar mulți dintre noi uităm finalul poveștii. Finalul poveștii nu este biruința asupra madianiților, ci reacția poporului după această biruință. Știți care este reacția poporului? Ei doresc să îl facă pe Ghedeon împărat și ajung să se închine la efodul făcut de Ghedeon. Domnul știa bine ce este în inima poporului. El nu a dorit să chinuie pe Ghedeon trimițându-l cu un mic număr de oameni. Domnul știa că aceasta este singura cale prin care poporul poate fi retrezit la credință. Și nici măcar așa nu s-a trezit.

Domnul cunoaște inima noastră plină de necredință și îndoială. Este atât de greu pentru ochii noștri firești să vedem gloria și puterea lui Dumnezeu revelată cu putere în fiecare clipă a vieții noastre! Și Domnul pentru a ne ajuta (pentru că în joc este credința și mântuirea noastră!)

crează contexte limită pentru a putea vedea gloria și puterea Lui! Cu cât contextul de criză este mai mare cu atât mai ușor vedem gloria lui Dumnezeu și NU atribuim izbăvirea întâmplării, forțelor proprii, lui Ghedeon, liderului sau idolilor noștri! Nu este DELOC ușor să pășești cu 300 de oameni împotriva a peste 120.000 de vrăjmași, dar aceasta este singura cale de vindecare a sufletului. Nu a fost deloc ușor pentru Pavel să își lase pruncii în mijlocul vrăjmașilor, dar Domnul avea o lecție pentru el și pentru toți ceilalți credincioși! Evanghelia Sa are putere și poate împuternici niște prunci să reziste atacurilor celui rău și să facă mărețe fapte de vitejie! Și Domnul a schimbat răul în bine și prin Biserica tesalonicenilor a încurajat însăși credința lui Pavel și credința creștinilor de pretutindeni! Ce minunat a fost planul Tatălui! Dacă Pavel (ghedeonul lor) ar fi rămas cu ei, dacă nu ar fi avut o prigoană așa de puternică de la început, atunci nu ar mai strălucit așa de mult credința lor și creșterea lor și nu ar mai fi adus atâta îmbărbătare în mijlocul bisercii sale din primul secol și bisericilor de-a lungul secolelor. Căci iată chiar credința noastră a celor care studiem acum tesalonicenii este provocată și îmbărbătată de credința tesalonicenilor!

Deși a îndepărta pe tată de copii pare un lucru crud și absurd, Planul tatălui a fost și de data aceasta perfect. Planul Lui e ciudat, dar cine are răbdare să aștepte până la sfârșit vede gloria lui Dumnezeu! Căci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt ca să nimicească pe cele ce sunt. Pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. (1 Cor.1:27-29). În altă parte, Pavel spunea: ***De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. De aceea mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare. (2 Cor.12:7-10).***

Tânăra Biserică din Tesalonic a avut un impact excepțional asupra lumii păgâne și asupra celei creștine doar în câteva luni. Secretul impactului era bineînțeles puterea lui Dumnezeu. Dar această putere era operantă din pricina CREDINȚEI lor. Vestea despre CREDINȚA lor s-a răspândit pretutindeni. Ei au crezut din toată inima Cuvântul și l-au împlinit cu bucurie. Ei s-au sfințit, s-au iubit unii pe alții și au mărturisit Cuvântul și altora. Pavel îi va lăuda mai târziu nu doar pentru credința lor dar și pentru sfințirea și dragostea frățească. Biserica din Tesalonic era o demonstrație vie a manifestării puterii lui Dumnezeu acolo unde este:

- Credință
- Sfințire
- Dragoste frățească

- Mărturisirea Evangheliei
- Așteptarea Domnului

Într-adevăr o resursă cheie pe care Tesalonicenii o foloseau din plin era așteptarea venirii Domnului, resursă pe care Pavel o întipărește și mai bine în mintea lor încheind fiecare capitol din epistolă cu această temă și dedicând mai bine de o cincime din epistolă celei de-a doua veniri a Domnului. Această resursă minunată a și fost atacată de cel rău pentru a nu opera cu toată puterea. Biserica din Teasalonic rămâne o provocare pentru toate bisericile locale din toată istoria:

- Dacă Domnul a putut lucra cu atâta putere printr-o Biserică atât de tânără și cu așa puține resurse, oare ce ar putea lucra printr-o Biserică matură plină de resurse?
- Întrebarea este de fapt: ce ar putea lucra Domnul printr-o Biserică dacă aceasta s-ar întoarce la dragostea dintâi, ar crede pe Domnul pe cuvânt, ar alege sfințirea și dragostea frățească, ar mărturisi Cuvântul și ar aștepta cu dor pe Domnul slavei?
- Și dacă așteptarea venirii Domnului este resursa cheie care le energizează pe celelalte, atunci întrebarea ar putea fi: ce ar putea face Dumnezeu prin Biserica Neemia dacă ea ar aștepta cu toată inima revenirea Domnului?

Relatarea convertirii tesalonicenilor și a primilor pași ai acestora în credință (care demonstrează autenticitatea nașterii din nou) ne este de mare folos și reprezintă o mare provocare pentru noi. Dar aceste gânduri le-au fost adresate inițial lor. De ce Pavel le reamintește acestora convertirea lor și impactul lor în lumea păgână și în cea creștină?

Pavel știa că experiența nașterii din nou este o resursă extrem de importantă, mai ales pentru tesalonicenii care erau la început de drum și care nu prea aveau acces la Scriptură și nici nu aveau puternice rădăcini teologice. Dovada că Evanghelia lui Pavel era adevărată era faptul că această Evanghelie i-a născut din nou. Nașterea din nou este o experiență unică, care este mai mult decât o schimbare de comportament, o iluminare, adoptarea unui nou crez religios. Nașterea din nou înseamnă o reală înviere din morți, o trecere de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, înseamnă că Dumnezeu a ales ca prin Duhul Său să Se descopere într-un mod personal și să locuiască în inima omului pentru a-L transforma după chipul și asemănarea Lui. Și tesalonicenii erau atacați de îndoială dar aceștia își puteau aduce aminte ce erau înainte să creadă Cuvântul și ce au devenit după.

Evanghelia după Ioan ne învață că omul are capacitatea intrinsecă să recunoască glasul Creatorului și că prin Logos Dumnezeu cel viu se adresează întregii ființe umane astfel încât rațiunea, sentimentele, emoțiile, liberul arbitru, acțiunile și relațiile sunt inundate și transformate

de prezența divinului. Pentru cel care are această experiență, el știe că este ceva unic, inconfundabil și de necontestat. La fel ca orbul din Ioan 9, poate glăsuși cu putere: Eu una știu: că am fost orb și că acum văd! Ce minune este nașterea din nou: să descoperi că Dumnezeu există, că este creatorul tău și să descoperi cum El comunică în mod personal cu tine și te invită la o aventură împreună cu El, însoțindu-te clipă de clipă. El chiar se implică! Comunică sufletului tău și ascultă rugile tale. El te ajută să te schimbi. Îți schimbă gândirea, sentimentele, comportamentul, relațiile și te așează în biserica Sa unde fiorul dragostei Lui se revarsă cu putere și nicăieri în altă parte nu poți găsi acest lucru. Câtă uimire și bucurie este în inima sufletului omenesc la nașterea din nou. Această experiență dovedește cu prisosință adevărul Evangheliei. Evanghelia este așa cum pretinde Cuvântul lui Dumnezeu dătător de viață pentru că ea singură produce nașterea din nou!

Iată de ce Pavel în Galateni alături de argumentul autorității apostolice și cel al Scripturii, el invocă și argumentul nașterii din nou:

- O, galateni nechibzuși! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii **ați primit voi Duhul**, ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nechibzuși? După ce **ați început prin Duhul**, vreți acum să sfârșiți prin firea pământescă? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! **Cel ce vă dă Duhul** și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței? (Gal.3:1-5)

Observăm că Pavel le reamintește experiența convertirii (primirea Duhului) și apoi a lucrării Duhului prin ei (face minuni printre voi). Ce MESAJ a produs experiența nașterii din nou? A fost vestirea mânturii prin credința în harul lui Hristos sau îndemnul la fapte bune? Credința în Evanghelie i-a născut din nou sau anii de eforturi de împlinire a Legii? Pavel poate invoca acest argument deoarece el crede în unicitatea nașterii din nou. De aceea el le poate spune:

- Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie desoebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! (Gal.1:8)

Ce avea deosebit Evanghelia propovăduită de Pavel? Ea a fost cea care i-a născut din nou, cea prin care Domnul li S-a revelat. Am avut harul să văd mulți oameni care s-au născut din nou și să citesc multe povestiri ale experienței nașterii din nou. De fiecare dată, fără excepție, ceea ce a produs nașterea din nou a fost credința în MESAJUL vestit de Pavel. Nu prin propovăduirea moralității sau faptelor bune sau ritualurilor s-a produs transformarea. Doar propovăduirea lui Hristos a fost cea prin care Domnul S-a revelat oamenilor. Căci Hristos este calea spre Tatăl.

O argumentare asemănătoare este adusă în 1 Cor.15:11:

- Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim, și voi ***așa ați crezut.***

Experiența nașterii din nou pe baza mesajului Evangheliei lui Hristos reprezintă o puternică dovadă pentru vinovăția ta dacă încerci să primești o altă Evanghelie. Pentru a dovedi adevărul Evangheliei Domnul ți-a dăruit Duhul Lui. A părăsi Evanghelia lui Hristos pentru o altă Evanghelie înseamnă a călca în picioare toată experiența de necontestat a primirii Duhului și a lucrării transformatoare a Duhului. Experiența nașterii din nou este și un puternic argument pentru a rămâne în Evanghelia lui Hristos. Orbul din naștere s-a confruntat cu cei mai buni teologi ai vremii, dar el le-a stat împotriva cu un argument suprem: Eu una știu: că am fost orb și acum văd! Pavel știa că acesta era un argument forte și pentru tesalonicenii prizoniți de romani și contrașiși de teologii iudei. DE ACEEA, le aduce aminte de experiența propriei convertiri. Pavel vrea să întipărească adânc această experiență în memoria lor. Pavel mai știa că indiferent cât de intensă și unică este această experiență, cel rău poate să o fure sau să o diminueze din amintirile noastre. El știa prea bine din Vechiul Testament și din propria trăire cât de mare este PERICOLUL uitării și că minunatele experiențe cu Domnul pot deveni inactive prin uitare.

Istoria generației care a fost răscumpărată din Egipt ilustrează cel mai bine pericolul uitării experiențelor cu Dumnezeu! Atâtea minuni, și ei tot se îndoiau și tot cârteau împotriva Domnului! Și cât de repede uitau ce au învățat, ce Domnul le-a revelat. Apogeul experiențelor lor este Sinaiul. Acolo Însuși Domnul a coborât pe munte și le-a vorbit. Nici un popor, nici o generație nu a mai auzit un discurs direct din gura lui Dumnezeu. Cele 10 porunci au fost rostite de Însuși Creatorul în auzul poporului. Astfel El le-a scris frica de El în inima Lui și el însuși a spus în Deut.5: O, de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să păzească tot timpul poruncile Mele! Dar înainte să treacă cele 40 de zile când Moise a stat pe munte ei și-au și făcut un idol turnat încâlcând chiar prima din cele 10 porunci. Și aceasta în situația în care primeau mană în fiecare zi vedeau pe munte norul de fum și de foc. Ei au făcut greșeala fatală de:

- A uita minunile Domnului
- A se obișnui cu minunile Domnului

Psalmistul remarcă același lucru:

- Atunci au crezut cuvintele Lui și au cântat laudele Lui. Dar au uitat curând lucrările Lui și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui. (Ps.106:13)

Psalmistul adaugă și ideea de așteptare a planurilor Lui. Domnul ne trece prin situații în care trebuie să așteptăm cu răbdare împlinirea planurilor Lui. Pentru aceasta avem nevoie de

credință: să credem că El are un plan minunat și că va veni cu izbăvirea promisă chiar dacă pare că întârzie. Și resursa credinței sunt stâlpii de aducere aminte ai experiențelor minunate ale puterii, dragostei și credincioșiei lui Dumnezeu. Ei nu au păstrat vii în memoria lor acești stâlpi, și-au pierdut credința și răbdarea și au pășit în neascultare.

În cartea Deuteronom, care este dedicată noii generații, leitmotivul cărții este: adu-ți aminte! nu uita! Și Domnul inserează în cultura poporului Israel o sumedenie de sărbători, ritualuri care să îi ajute să nu uite și care să îi oblige să își aducă aminte de minunile Domnului din trecut. Este memorabil pasajul din Deut.4:7-10

- Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?

- Numai, ia seama

asupra *ta*, și

veghează *cu luare aminte*

asupra *sufletului tău*,

în toate zilele vieții tale,

ca nu cumva

să uiți lucrurile

pe care ți le-au văzut ochii și

să-ți iasă din inimă.

Fă-le cunoscut copiilor tăi și

copiilor copiilor tăi.

Adu-ți aminte ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeului tău la Horeb...

Experiențele cu Domnul pot ieși din inimă prin UITARE. Și odată ieșite credința rămâne fără putere. Ele sunt păstrate în inimă prin REAMINTIRE permanentă. Și această și face Pavel. El mai întâi de toate le reamintește experiența nașterii din nou! Observăm deci câteva elemente care ghidează strategia lui Pavel:

- Înainte de a oferi resurse noi Pavel le întărește pe cele vechi.
- Nu doar Scriptura dar și experiențele cu Dumnezeu reprezintă resurse extrem de importante.
- Experiențele cu Dumnezeu nu sunt separate de Scriptură, ci ele reprezintă împlinirea Scripturii în viața de zi cu zi, probarea adevărului Cuvântului prin experiență.
- Nașterea din nou reprezintă o resursă formidabilă și aceasta cu atât mai mult cu cât este vorba despre cineva aflat la începutul credinței.
- Nașterii din nou i se alătură lucrarea Duhului și transformarea continuă adusă de acesta DUPĂ nașterea din nou.
- Experiențele cu Domnul, chiar și cele mai mari, pot fi uitate foarte repede. Se dă un război spiritual teribil asupra memoriei noastre, pentru anestezierea amintirilor sfinte.
- Singura soluție pentru a preveni uitarea este reamintirea constantă a experiențelor cu Domnul din trecutul nostru.

Pavel le reamintește și impactul credinței lor asupra sfinților. Acest lucru are o dublă funcție. Pe de o parte le arată roadele statorniciei lor în credință, iar pe de altă parte, implicit îi face să se gândească la întristarea pe care ar putea să o aducă aceștia sfinților dacă ei dau înapoi. Pavel le aduce aminte că nu sunt singuri în această bătălie, ci au intrat în comunitatea plină de dragoste a sfinților. Chiar dacă în Tesalonic ei sunt o minoritate, totuși mii de creștini din toată lumea se bucură de ei și se roagă pentru ei. Ei au intrat în biserica universală și aduc rod în acest templu viu și măreț a lui Hristos. Odată născut din nou Duhul te conectează la Biserica Sa și ori rodești și aduci viață, ori dai înapoi și aduci moarte. Nu poți rămâne neutru. Pavel le oferă cel puțin trei motive să meargă înainte:

- Nu sunt singuri
- Au adus o imensă încurajare în Biserica Universală
- Implicit: a da înapoi înseamnă a aduce o imensă întristare trupului lui Hristos.

Aceste motivații sunt operante pentru noi. Aș trage un semnal de alarmă asupra experiențelor cu Domnul. Ele fac parte din armura noastră, din săgețile din tolba noastră. Dar ca să fie operante trebuie să fie supuse unui proces permanent de aducere aminte. La fel cum evreii aveau momente speciale (sărbătorile și Sabatul) de aducere aminte a experiențelor cu Domnul, la fel și noi, trebuie să avem momente asemănătoare. Alături de studierea Scripturii, mijlocire și părtașia frățească, trebuie să avem momente speciale în care să Îl lăsăm pe Duhul să ne aducă aminte sutele și miile de experiențe cu Domnul din viața noastră. Măcar o zi pe săptămână aș sugera un timp special de rugăciune, mulțumire și meditație asupra stâlpilor de aducere aminte ai credinței noastre. Și aici ar trebui să amintim mai întâi stâlpii cei înalți. Din multele experiențe cu Domnul, sunt unele speciale, de obicei când criza a fost specială și izbăvirea la fel de specială, când cele mai negre contexte s-au transformat în cele mai frumoase daruri.

Care ar fi primii 10 stâlpi de aducere aminte din tolba ta? Dacă ar fi să scrii pe hârtie primele 10 experiențe cu Domnul care te întăresc în credință pe care le-ai alege? Scrie-le, memorează-le, adu-ți aminte mereu de ele. Dar sunt și experiențe mai mici, care sunt nenumărate. Și ele sunt importante. Adu-ți aminte de aceste experiențe pe rând, din diferitele perioade ale vieții tale. Poate a fost vorba de rugăciuni ascultate, de purtări de grijă neașteptate, de anumite mofturi băgate în seamă de Domnul sau de anumite alintături de care am avut parte din grija Celui de sus. Adu-ți aminte de copilărie, apoi în altă zi de perioada de liceu, apoi de facultate și tot așa. Nu lăsa să treacă o săptămână ca să nu zic o zi fără să îți amintești de experiențele cu Domnul din trecut. Așa îți reîmprospătezi tolba cu săgeți și ții active nenumăratele resurse pe care Domnul le-a pus în tolba ta. Eu nu știu care sunt săgețile din tolba ta, dar le cunosc pe ale mele și încerc să le țin amintirea vie pentru ca atunci când mă voi întâlni cu Goliat să pot spune ca David: ***cel ce m-a izbăvit din gura leului și din ghiarele ursului îmi va da biruința și asupra acetui netăiat împrejur!***

Mai ales când ești într-o încercare, adu-ți aminte prin Duhul de acele experiențe care te pot ajuta în încercarea de față, adu-ți aminte de încercări similare în care Domnul a fost credincios și finalul plin de glorie. A nu te folosi de aceste resurse este o mare nebunie. Experiențele cu Domnul sunt parte integrantă din armura ta spirituală. Sunt nestematele tale cu Domnul. Păstrează cu grijă ce Domnul a încredințat sufletului tău. Dintre acești stâlpi de aducere aminte nu uita nașterea din nou, nu uita dragostea dintâi, nu uita cât de mult ți s-a iertat și ce mult ai fost iubit. Nașterea din nou trebuie tot timpul să fie primul stâlp de aducere aminte. Fii înțelept și contemplă diversitatea stâlpilor de aducere aminte și folosește-i cu înțelepciune în diferitele contexte ale luptei.

- Când ești ispiti de mândrie, adu-ți aminte de înfrângerile tale.
- Când ești ispiti de deznădejdea de sine, adu-ți aminte de biruințele Domnului și lucrurile frumoase pe care le-a făcut în tine și prin tine.

- Când ești ispitit să judeci pe cei ce au greșit, adu-ți aminte când tu ai făcut greșeli asemănătoare și totuși Domnul te-a primit cu drag.
- Când ești într-o încercare care pare că nu se mai termină, adu-ți aminte că toate încercările din trecut (chiar și cele ce păreau pentru totdeauna fără ieșire) s-au terminat și că orice test este limitat în timp.
- Când este o suferință foarte mare, adu-ți aminte cum din cele mai mari și absurde dureri s-au născut cele mai profunde vindecări și cele mai înalte visuri.
- Când încercarea care se ivește la orizont pare a fi peste puterile tale și te simți slăbit, adu-ți aminte de acele încercări care te-au dus la epuizare și unde ți-ai atins limita și dacă ar mai fi fost turnat un strop în plus nu ai mai fi rezistat, și totuși acel strop nu a venit, sau dacă a venit a fost însoțit și de o nouă suflare de viață care te-a ajutat să mai faci un pas mai departe.
- Când studiezi un pasaj care ți se pare banal sau prea încurcat, adu-ți aminte de acele momente când din cele mai bizare pasaje Domnul ți-a vorbit atât de frumos și de câtă nevoie aveai de acele adevăruri.
- Când un frate te muștră și simți din fire că vrei să ripostezi, adu-ți aminte de câte ori Domnul ți-a vorbit prin frați, și neluând aminte, te-ai fript rău de tot.
- Când ai de luat o decizie foarte dificilă într-o situație confuză, adu-ți aminte de modul în care Domnul te-a călăuzit de atâtea ori în situații similare. Adu-ți aminte de ce limbaj a folosit și ascultă cu atenție din nou.
- Când ai parte de zile rele, adu-ți aminte de zilele bune când ai văzut cu ochii liberi bunătatea și dragostea Domnului. Nu te îndoii în întuneric de ceea ce ai văzut la lumină.
- Când nu înțelegi ce ți se întâmplă, adu-ți aminte de câte ori nu ai înțeles planul ciudat al Domnului, dar în final el tot timpul s-a dovedit a fi desvârșit. Vrei să te faci din nou de răs punându-l la îndoială?
- Adu-ți aminte! Adu-ți aminte! Adu-ți aminte!

Am putea continua ore în șir cu aceste exemple. Întrebarea este: știi să lupți în acest fel? Ți-a făcut ordine în camera cu arme (Amitirile sfinte!), le-ai ascuțit, le-ai așezat în ordine? Sau mai bine spus l-ai lăsat pe Duhul să facă curățenie în camera cu amintiri? Dacă nu, fă de urgență acest lucru, ca să știi ce să scoți în ziua bătăliei. E păcat să nu te folosești de atâtea resurse! De ce

să dai înapoi în ziua bătăliei? De ce să îți fie mai greu când poate fi mult mai ușor? De ce să NU folosești toate resursele pe care ți le dă Domnul?

Reamintirea permanentă a nașterii din nou are o importanță colosală. Reamintirea ei înseamnă reamintirea a cine ai fost înainte să Îl cunoști pe Domnul, a robiei la care ai fost supus de păcat și tragediei unei vieți în întuneric. Dar înseamnă și reamintirea a cât de mult ți s-a iertat și a prețului plătit pentru răscumpărarea ta. Înseamnă reamintirea harului lui Dumnezeu care este totul, și care după ce te-a curățit de păcat, te-a îmbrăcat cu Duhul lui Dumnezeu și te-a împuternicit să trăiești o viață nouă pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine. Iubește mult cui i s-a iertat mult, și este mulțumitor cel care nu uită cât de mare a fost izbăvirea sa. Pentru evrei reamintirea ieșirii din Egipt era ceva esențial în religia lor. La fel, noi Îl iubim pe Domnul, pentru că El ne-a iubit întâi. Să ai mereu înainte nașterea din nou înseamnă să rămâi lângă cruce. Și dacă rămâi lângă cruce:

- Iubești MULT!
- Ești plin de recunoștință și mulțumire!
- Rămâi smerit!
- Te umpli de har în relații!

Tesalonicenii aveau aceste lucruri din plin. Ei erau lângă cruce, îmbrăcați cu dragostea dintâi. Pavel știa ce război se dă pentru ca aceștia să piardă dragostea dintâi. În cap.3 el le mărturisește că inima îi tremură pentru credința lor. Deși credința lor devenise o pildă pentru credincioșii de pretutideni, Pavel se frământă pentru ea și știe că este vulnerabilă. Pavel știe că pierderea dragostei dintâi înseamnă a fi pe drumul pierderii credinței. Să ne aducem aminte de avertismentul din Apoc. Cap.2:

1. Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:

2. „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.

3. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.

4. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.

5. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.

Păstrarea dragostei dintâi nu este un lux, ceva opțional sau ceva de care cei aleși trebuie să aibă grijă. Ea este o poruncă pentru toți credincioșii. Pavel știa că dragostea dintâi este un cadou minunat, dar că păstrarea acesteia este o luptă de-o viață.

Menționam că Pavel le aduce aminte și despre așteptarea Domnului. Deși Pavel știa că ei au anumite neclarități cu privire la cei care adorm în Domnul, el nu aduce în discuție acum acest lucru. El le reamintește de așteptarea cu bucurie a Domnului. El parcă nu vrea să îi descurajeze în acest lucru, aducând în discuție de prima dată erorile teologiei lor. Dacă le-ar fi adus în discuție din primul capitol, poate tesalonicenii ar fi fost puțin descurajați să pună un accent așa de mare pe așteptarea Domnului. Dar Pavel vrea să îi asigure că nu greșesc deloc așteptându-L cu atâta dor pe Domnul. Nu, eroarea nu era aici, ci în altă parte. Pentru a sublinia cu claritate acest spect, Pavel insistă pe așteptarea venirii Domnului de trei ori (la sfârșitul cap.1,2 și 3) înainte de a trata eroarea lor teologică.

Întoarcerea la Domnul are un SCOP: slujirea Domnului. Dar slujirea Domnului se face în mijlocul necazurilor și răstignind firea pământească în fiecare zi. Pentru a nu obosi în slujire, credinciosul trebuie să aștepte cu dor venirea Domnului, să privească spre finalitatea alergării sale, spre salvarea și răsplătirea finală. Este interesant că Pavel subliniază nu elementul răsplătirii, ci elementul izbăvirii de mânia viitoare. Pavel nu scrie:

- care **ne va izbăvi** de mânia viitoare,
ci
- care **ne izbăvește** de mânia viitoare.

El folosește prezentul și nu viitorul. Oare de ce? Dar ce înseamnă mânia viitoare? Și de ce Pavel le vorbește de mânia viitoare și de răsplătirea viitoare?

Mânia viitoare ar putea avea în vedere:

- judecata adusă de a doua venire a lui Hristos, atât asupra celor vii cât și asupra celor morți.
- Necazul care va lovi omenirea înainte de a doua venire a Domnului.

Cele două variante nu se exclud. Prima variantă pare a fi foarte clară și puțini ar îndrăzni să o excludă. Discuția este de fapt dacă Pavel avea în vedere și a doua variantă. Nu știu sigur, dar cred că este măcar posibil să o fi avut în vedere și pe ea. În 2 Tes.cap. 2 Pavel ne descrie mânia lui Dumnezeu revărsându-se peste omenire prin duhul de rătăcire adus de anticrist. Sunt și alte pasaje care ne vorbesc nu doar de izbăvirea din ziua finală a mâniei ci și din perioada care o precede. Iată câteva din ele:

- Luați seama la voi înșivă ca nu cumva să vi se îngreuiere inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului. (Luca 21:34-36)
- Fiindcă ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai ca nimeni să nu-ți ia cununa. (Apoc.3:10-11)

Așteptarea venirii Domnului ne ajută să nu obosim în slujire aducându-ne înaintea ochilor realitățile viitoare. Acestea au în vedere izbăvirea noastră de mânia viitoare și răsplătirea noastră. Dacă slăbești în slujirea Domnului atunci ești în pericol în ce privește mânia viitoare. Dacă ceasul încercării (perioada lui anticrist) te prinde în neveghere atunci ea te va despărți de Domnul, iar venirea Domnului de va prinde lipsit de protecția Lui. Așteptarea venirii Domnului înseamnă mai întâi așteptarea unui test final care va fi ca o cumpănă a apelor pentru toți oamenii, ca o cernere a grâului întregii omeniri. Astfel s-ar explica de ce Pavel insistă mai întâi pe izbăvirea de mânia viitoare. Pentru a ajunge în răsplătirea viitoare, trebuie mai întâi să fii izbăvit de mânia viitoare. Pentru aceasta trebuie să fii mereu în veghere și să nu obosești în slujirea Domnului.

Este interesant că Pavel folosește timpul prezent: Fiul NE IZBĂVEȘTE de mânia viitoare. Se pare că izbăvirea începe de acum. Deși amenințarea ține de viitor, izbăvirea începe acum și aici. Izbăvirea de mânia viitoare începe de acum și aici și este un întreg proces. De ce? Am putea presupune că mânia lui Dumnezeu se revarsă deja pe pământ și în viitor își va atinge apogeul. Astfel, ar fi logic ca izbăvirea să înceapă de acum. În același timp dacă izbăvirea de mânia viitoare înseamnă și izbăvirea de ceasul încercării care va lovi întreaga lume, atunci este foarte clar de ce izbăvirea începe de acum. Pentru testul final trebuie să fii pregătit, trebuie să aduni mult undele în candelă. Pregătirea înseamnă de fapt izbăvirea și ea este un proces. Domnul ne izbăvește de mânia viitoare în primul rând antrenându-ne pentru testul final. De aceea Pavel spune *ne izbăvește* și nu *ne va izbăvi*. Izbăvirea deci ar însemna nu doar răpirea noastră la cer dinaintea revărsării judecății finale (vezi 1 Tes cap.2 și 2 Tes. cap.1), dar și pregătirea noastră pentru a birui încercările ce vor veni și pentru a rămâne în credință până la venirea Domnului.

Cel care ne izbăvește de mânia viitoare este descris: *Fiul Său, pe care L-a înviat din morți*. Această descriere nu este întâmplătoare. Învierea lui Hristos din morți are în vedere atât iertarea păcatelor noastre cât și puterea de a trăi o viață nouă. Isus a înviat pentru că noi am fost socotiți neprihăniți. Pe de altă parte, puterea învierii Lui ne este pusă la dispoziție pentru a trăi o viață nouă. Hristos Cel înviat trăiește în noi și ne împuternicește să biruim păcatul și poftele firii

pământești. Avem deopotrivă nevoie de moartea și învierea Lui, de iertarea păcatului și de puterea de a trăi a viață nouă:

- Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, acum când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. (Rom.5:8-10).

Reamintirea mărturiei mesagerilor: Pavel și Sila (2:1-16)

În acest capitol, Pavel le aduce aminte tesalonicenilor de mărturia sa în mijlocul lor. Alături de experiența convertirii, pilda lui Pavel era o altă resursă importantă pentru credința lor și trăirea lor creștină. Deși lucrurile pe care Pavel le scrie în acest pasaj nu sunt noi pentru destinatari, ele au rolul de a întipări în memoria lor pilda lui Pavel din mijlocul lor. Reamintirea are probabil un dublu scop:

- pe de o parte li se aduce aminte ce înseamnă să calci pe urmele lui Hristos
- iar pe de altă parte Pavel previne posibile atacuri din partea denigratorilor.

În cartea Fapte și epistolele pauline descoperim că un atac constant din partea celui rău împotriva lucrării lui Pavel a fost denigrarea lui Pavel. Oamenii nu pot separa mesajul de mesager. Dacă mesagerul nu este credibil, mesajul, oricât de frumos și adevărat ar fi, cade și el în dizgrație. Pentru a diminua din impactul propovăduirii lui Pavel cel rău a lovit constant în credibilitatea lui Pavel. În mod cert, cel rău a încercat mai întâi să lovească în credința lui Pavel și în integritatea lui. Pângărirea prin păcat ar fi fost cea care, nu doar că ar fi oprit puterea Duhului din Pavel, dar ar fi oferit și un motiv real pentru discreditarea apostolului. Dar Pavel și-a apărat cu strășnicie poziția sa în Domnul. El s-a purtat aspru cu trupul său și nu a cedat nici în fața celor mai mari suferințe. Atunci cel rău a început să inventeze tot felul de lucruri împotriva lui. Slujitorii diavolului au fost ca de obicei bârfitorii, denigratorii de profesie, cei care aruncă vorbe și duc vorba mai departe în mod iresponsabil fără să o verifice. Pavel adesea se apăra față de acuzele aduse. Epistola 2 Corinteni pare a fi de fapt apărarea apostolului în fața falselor acuze primite. Lupta a fost așa de intensă încât Pavel a decis să nu se folosească de dreptul său din Evanghelie (vezi cap.9). El și cei din echipa lui munceau pentru a se întreține și au refuzat să fie sprijiniți de Biserica pe care o slujeau. Deși acest lucru nu era o poruncă, ei au renunțat la dreptul lor pentru a anihila posibila denigrare: ***Pavel vestește Evanghelia pentru bani! El este un lenes și atunci trăiește pâlăvrăgind, trăiește pe spinarea voastră!***

- *Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului, au parte de altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie. Dar eu nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine; căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie să o vestesc; și voi de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie am o răsplată. Chiar dacă-l fac de Sila, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia, pe care o vestesc, și să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie. Căci măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor ca să câștig pe cei mai mulți. (1 Cor.9:13-18)*

Deci Pavel vrea să le immortalizeze modelul lui în mintea lor și pentru a preveni posibile atacuri ale denigratorilor. Ei l-au văzut pe Pavel și toată trăirea lui sfântă. Deci acuzele aduse lui nu puteau fi adevărate!

Este interesant cum începe capitolul 2. Pavel le aduce aminte că venirea lor la ei *nu a fost zadarnică*. La ce se referă Pavel? În ce sens nu a fost zadarnică? Din cele ce urmează se pare că Pavel afirmă că venirea lor nu a fost în van datorită faptului că ei au vestit Cuvântul lui Dumnezeu ca niște veritabili slujitori ai lui Dumnezeu, iar tesalonicenii au primit Cuvântul vestit de ei, nu ca pe cuvântul oamenilor ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel insistă mai întâi pe integritatea mesagerilor (el și Sila) și apoi pe receptivitatea ascultătorilor (tesalonicenii).

Înainte să vină în Tesalonic, Pavel a vestit Evanghelia în Filipi. În Filipi au avut parte de multe încercări: au fost acuzați pe nedrept și denigrați, au fost bătuți cu nuiiele, cu multe lovituri și apoi aruncați în temniță și prinși cu picioarele în butuci. Au avut parte de aceste suferințe pentru că au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Dar aceste necazuri nu i-au descurajat în a continua să vestească Evanghelia. De fiecare dată cel rău a încercat prin tot felul de necazuri să îi descurajeze în a vesti Cuvântul. Dar ei știau că dacă se poziționează corect în fața atacului celui rău vor fi propulsați într-o nouă fază a lucrării. Astfel, acuzele false i-au dus în temnița din Filipi. Dar acolo Domnul a intervenit cu un cutremur de pământ și li l-a dăruit pe temnicer și pe toată casa acestuia. Suferințele nu au fost la întâmplare. Ele au avut un rod minunat! Aceasta nu înseamnă că a fost ușor. Pentru cine este ușor să fie acuzat pe nedrept, să fie bătut cu multe lovituri și să fie aruncat în temniță?

Pavel și Sila nu au intrat apoi în Tesalonic cu teamă și ezitare. Pentru ei suferințele din Filipi nu au fost o traumă ci o onoare. În temniță, când aveau picioarele în butuci, ei cântau laude Domnului! Astfel, în Tesalonic nu au fost dominați de teama că suferințele se vor repeta din nou. Ei au venit plini de încredere în Dumnezeu ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu în mijlocul multor lupte. Au avut parte de prigoană, acuze, false, amenințări și împotrivire și în Tesalonic. Dar ei au ales să proclame Evanghelia plini de încredere în Dumnezeu. Suferințele din Filipi nu au fost un prilej ca ei să își piardă încrederea în Dumnezeu. Ei știau că la aceasta au fost chemați și că este o onoare să suferi pentru Domnul. *Ei erau plini de îndrăzneală în Dumnezeu* – așa traduc propoziția alte versiuni. Elanul lor nu a fost tăiat. *Ei erau plini de îndrăzneală*. Îndrăzneala lor nu venea din ei înșiși, ci din Dumnezeu. De unde venea această consecvență și îndrăzneală a lor în ciuda opozițiilor permanente?

Pavel oferă răspunsul la această întrebare în v.3-4. Ei erau siguri de faptul că mesajul lor nu se întemeiază pe rătăcire, necurăție sau viclenie. Ei știau că mesajul lor nu este o invenție a imaginației lor sau a altor rătăciți, și că nu este conceput nici cu motive necurate pentru a putea obține un câștig mârșav. Ei nu aveau ceva de câștigat de la oameni în urma propovăduirii Evangheliei. Dacă rostești un mesaj care este fals și despre care știi că l-ai inventat pentru a păcăli oamenii și a obține câștiguri de la aceștia, la un moment dat te lași cuprins de teamă și descurajare dacă acest mesaj îți aduce atâta ostilitate și suferință. Atunci ori renunți, ori schimbi mesajul. Dar Pavel și Sila au continuat să vestească mesajul cu îndrăzneală. Nimic nu i-a putut descuraja. De ce? Căci ei știau că mesajul nu este invenția lor, ci că este Evanghelia lui Dumnezeu pe care le-a încredințat-o Însuși Dumnezeu pentru

mântuirea oamenilor. Este o imensă onoare și responsabilitate ca Însuși Dumnezeu să îți încredințeze mesajul Evangheliei. Fiind împuterniciți de Dumnezeu Însuși ei căutau să placă lui Dumnezeu și nu oamenilor. Deși Pavel propovăduia oamenilor, el propovăduia Evanghelia înaintea lui Dumnezeu, știind că Dumnezeu este de față și îi cercetează inima. Versetele 3 și 4 susțin exact opusul față de acuzele celor împotriviți. Pavel a fost acuzat că este un nebun sau rătăcit sau că este un viclean care încearcă prin vorbe iscusite să obțină beneficii egoiste: aprecierea oamenilor și bunuri materiale. Era vital pentru tesaloniceni să își aducă aminte că Pavel le vestea Evanghelia lui Dumnezeu și nu propriul mesaj sau propriul delir religios. Dar Pavel nu doar afirmă acest lucru, dar și aduce argumente pentru a-l susține. Argumentele au în vedere comportamentul lor în mijlocul tesalonicenilor. Deci el invocă argumente accesibile lor, el de fapt le reamintește de mărturia lor excepțională în mijlocul lor. Mărturia lor dovedește că ei au vestit cu curăție Evanghelia lui Dumnezeu.

Primul argument l-am și comentat deja: *perseverența mesagerilor în ciuda opozițiilor și suferințelor stârnite de mesaj*. Dacă Pavel era acuzat că el vorbește ca să placă oamenilor, acuza nu putea sta în picioare. Mesajul lui nu a plăcut oamenilor care l-au prigunit, dar el a continuat să nu placă oamenilor și a rostit același mesaj fără să îl modifice. El nu putea fi un viclean care își ajustează discursul în funcție de auditoriu. Era clar că el nu căuta să placă oamenilor, ci să fie fidel mesajului pe care i l-a încredințat Dumnezeu Însuși.

Al doilea argument îl constituie modul *în care Pavel le-a vestit Evanghelia*. Ei își puteau aduce aminte că Pavel nu a întrebunțat nici cuvinte măgulitoare și nici haina lăcomiei, și nu a căutat slavă de la oameni. Pavel nu a căutat să îi flateze, ci le-a vestit o Evangheligie care-i condamnă, care-i declară vinovați de moarte în fața Creatorului și care incrimină fără ocolișuri religia lor și modul lor de viață. Pavel nu căutat aprecierea oamenilor. Mesajul propovăduit de el nu era un mesaj comod ci stârnea mari împotriviri. Dacă vrei să primești aprecierea oamenilor predică o Evangheligie a relativismului moral și a umanismului, dar nu Evanghelia lui Hristos. Era evident că Pavel nu a căutat slava oamenilor. Pavel era conștient că putea cere cinste ca și apostol al lui Hristos. Cinstea putea să reprezinte chiar și sprijin material, căci Domnul a rânduit ca cel care propovăduiește Evanghelia să trăiască din Evangheligie. Dar Pavel nici măcar această cinste sau acest drept nu l-a cerut. El s-a făcut tuturor totul că să-i câștige pentru Hristos. El a renunțat chiar la drepturile sale pentru ei, deci era evident că nu urmărea un câștig de la ei. Dar dacă Pavel accepta atâtea suferințe pentru a vesti mesajul Evangheliei și motivația să nu era slava oamenilor sau câștigul material, atunci ce îl motiva în lucrarea sa?

Al treilea argument ne răspunde la această întrebare. Pavel afirmă că motivația sa era *dragostea*. El îi îndeamnă pe tesaloniceni să își amintească nu doar ce NU a fost Pavel, dar și ce a fost Pavel. Afirmării de sine Pavel îi opune blândețea. Ești blând atunci când ai ieșit din competiția afirmării de sine și nu trăiești pentru numele tău, ci pentru Domnul și copiii Săi. În 1 Cor.13 descoperim că dușmanul feroce al dragostei este afirmarea de sine. Aceleași lucruri le putem face din dragoste sau din afirmare de sine. Îți poți da toată averea la săraci și trupul să fie ars și totuși să nu ai dragoste și să nu fii nimic. Iar blândețea este o caracteristică a dragostei. Motivația lui Pavel era dragostea pentru cei pentru care murise Hristos. De aceea el a fost în mijlocul lor ca o doică (mamă) blândă care își crește cu drag copiii. Dacă o mamă își hrănește pruncul, oare o putem bănuși de vreun interes ascuns, sau că urmărește un câștig

mârșav? Toți știm că o mamă are grijă de copiii ei din dragoste. La fel a fost și Pavel. Tesalonicenii erau copiii lui în Domnul? Cum să nu-i iubească? Cum să nu-i îndrăgească? Cum să nu le poarte de grijă? Tesalonicenii își puteau aduce aminte de grija lui Pavel pentru ei și de vorbele lui pline de blândețe și căldură. Aceste amintiri îi ajutau pe de o parte să înțeleagă cum trebuie ei să se comporte acum, iar pe de altă parte întăreau convingerea că Pavel le-a vestit Evanghelia **lui Dumnezeu**, și că nu este un impostor care le-a vestit învățături înșelătoare din interese ascunse.

Observ că în acest pasaj sunt două expresii care se repetă foarte des:

- Prima expresie este **știți** sau expresii similare:
 - Voi înșivă știți fraților (2:1)
 - Cum știți am venit plini de încredere (2:2)
 - În adevăr, cum bine știți (2:5)
 - Vă aduceți aminte, fraților, (2:9)
 - Voi sunteți martori (2:10)
 - știți iarăși (2:11)

Pavel folosește ca și argument amintirile lor. El știa că mărturia lui a fost fără pată în mijlocul lor și că această mărturie este esențială pentru ei. Pe de o parte Pavel întrupa Evanghelia. Ei nu aveau cunoștințe multe și nu aveau acces la Scripturi, dar îl văzuseră cu ochii lor pe Pavel. El era un model viu cu un impact deosebit, mai mare decât un set de porunci sau sfaturi. Nu era puțin lucru să stai în preajma unui apostol. A fi plăcut lui Dumnezeu pentru tesaloniceni însemna să calce pe urmele lui Pavel, și ei la rândul lor erau chemați să vestească Evanghelia altora. Ei nu trebuiau decât să urmeze pilda tatălui lor în credință. Ei deci, erau provocați să arate aceeași perseverență, aceeași consecvență, aceeași curăție și aceeași dragoste. Pe de altă parte credința lor în Evanghelie era legată de credibilitatea mesagerului. Dacă Pavel era încredințat, de fapt Evanghelia era incriminată. Temelia Bisericii este pusă de apostoli. Noul Testament nu era scris. Ei erau Noul Testament. Dacă apostolii nu erau credibili, atunci Evanghelia nu era credibilă. Pavel vrea să le amintească că el a fost un mesager credibil nu pentru a nu pierde aprecierile lor ci pentru a întări credința lor în Evanghelie.

Cum am comentat în cap.1, Pavel știa că cel rău vrea să le distrugă și răstălmăcească amintirile sfinte. și astfel, în spiritul cărții Deuteronom el le învață amintirile pentru a păstra active resursele spirituale de care ei se bucurau. Ei nu văzuseră cele 10 urgii și nici Marea Roșie despiciându-se dar îl văzuseră pe Pavel și propria naștere din nou. A-l vedea pe Pavel nu este puțin lucru. La fel cum nu este puțin lucru nici să te naști din nou. Pavel nu era un simplu misionar, el era apostolul neamurilor, el era cel mai de seamă dintre apostoli, dacă vreți. Pe el, și nu pe altul, Domnul l-a ales să fie o pildă pentru toți credincioșii (vezi 1 Tim. Cap.1). El este cel care a afirmat cu atâta îndrăzneală: *călcați pe urmele mele căci eu calc pe urmele lui*

Hristos! El îl oglindea pe Hristos ca nimeni altul. A sta o zi în prezența lui Pavel valora poate mai mult decât a citi din Scriptură câteva luni. În Pavel aveai Evanghelia întrupată. La fel cum apostolii au văzut gloria Tatălui în Isus, la fel tesalonicenii văzuseră gloria Fiului în Pavel. Pavel era conștient de acest lucru, și fără să se mândrească, le întipărește adânc în memorie amintirile lor despre el însuși.

Dacă poporul Israel a ieșit miraculos din Egipt și apoi s-au întâlnit cu Domnul la Sinai și trebuiau să țină vii în memorie acești stâlpi de aducere aminte, tesalonicenii se născuseră din nou și petrecuseră 3 săptămâni cu Pavel. Nașterea din nou era ieșirea lor din Egiptul lumii acesteia, iar discuțiile cu Pavel, Sinaiul lor. Repet: a-l cunoaște pe Pavel, a putea relaționa cu el, nu era puțin lucru. Era cu adevărat un Sinai. Cu toții știm cât de greu este procesul întrupării. Avem poruncile, avem îndemnurile Scripturii, dar când este să le punem în practică adesea greșim sau ne îndoim și ne întrebăm: oare așa a trebuit să fac? Oare asta înseamnă a iubi? Oare am făcut bine ce am făcut? Tesalonicenii puteau răspunde mai repede la aceste întrebări. Ei nu doar auziseră Evanghelia, ci prin Pavel ei VĂZUSERĂ Evanghelia! Era mai ușor pentru ei să trăiască Evanghelia. Nu este puțin lucru ca tatăl tău spiritual să fie apostolul Pavel. Fiecare copil este dependent de părinții lui și este foarte influențat de ei. Părinții pun puternic amprenta asupra copilului lor. De-abia în măsura în care copilul crește el poate, dar nu fără dificultate, să se sustragă influenței părinților și să schimbe cu mult efort ceea ce ei au așezat adânc în personalitatea lui. La fel este și în viața spirituală. Persoana prin care te întorci la Domnul, Biserica în care te naști din nou, prezbiterii acelei Biserici vor influența puternic primii tăi ani de credință în Domnul. La fel cum pentru un copil, părintele este Dumnezeu, este reperul, la fel este și pentru pruncii spirituali. Copiii vor îmbrățișa teologia și felul de purtare al părinților lor spirituali. Iată ce mare responsabilitate să fii părinte spiritual, și apoi și mai mare: să fii prezbiter. Părintele își influențează copilul chiar fără să vrea, fără să își propună, și chiar dacă și-ar propune să nu îl influențeze. Copilul soarbe ca un burete tot ce vede și aude de la părinte. De aceea putem afirma: cât de importanți sunt părinții! Dumnezeu este drept: *cui i se dă mult i se cere mult, iar cui i se dă puțin i se cere puțin!* În ce privește cât ni s-a dat două elemente sunt absolut determinante:

- familia biologică în care te-ai născut și ai crescut
- familia spirituală în care te-ai născut și ai crescut

Tesalonicenii avuseseră din acest punct de vedere un har unic: să audă Evanghelia de la cel mai de seamă dintre apostoli, de la cel care trăia cu putere Evanghelia! Observ cât de conștient era Pavel de aceste legități spirituale care explică strategia pe care o aplică în epistola sa. Iată principiile care ghidează această epistolă:

- experiența nașterii din nou este o resursă vitală, mai ales pentru un prunc spiritual care nu are un acces direct la Scripturi și la multă învățătură.
- modelul părintelui spiritual este o resursă vitală pentru cel de-abia născut la credință; copilul preia modelul părintelui spiritual care este reperul său principal în ce privește trăirea creștină.

- Pavel, fusese ales de Domnul să fie o pildă pentru toți credincioșii – a-l copia pe Pavel însemna în mod cert să pășești pe urmele lui Hristos.
- Resursele spirituale se pot pierde prin uitare; soluția este reamintirea.
- Mai întâi sunt păzite resursele spirituale deja existente și apoi sunt prezentate altele noi.
- Evanghelia nu poate fi desprinsă de mesager; subminarea credibilității mesagerului înseamnă de fapt subminarea credibilității Evangheliei.
- Alături de uitare, denigrarea mesagerului este o altă armă folosită de cel rău în războiul spiritual împotriva credinței. Soluția este: anticiparea denigrărilor și apărarea mesagerului.

A doua expresie care se repetă în acest pasaj este: ***Evanghelia lui Dumnezeu:***

- Să vă vestim Evanghelia lui Dumnezeu (2:2)
- Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia (2:4)
- Apostoli ai lui Hristos (2:6)
- Eram gata să nu vă dăm doar Evanghelia lui Dumnezeu (2:8)
- și vă propovăduim Evanghelia lui Dumnezeu (2:9)
- într-un chip vrednic de Dumnezeu care vă cheamă la Împărăția și slava Sa (2:12)
- când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu (2:13)
- l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu (2:13)
- ați călcat pe urmele Bisericilor lui Dumnezeu (2:14)

Temele care se repetă ne conduc către mesajul pe care Pavel vrea să îl accentueze. Este evident că 2:13 este un verset cheie în acest pasaj. Pavel vrea deci să le reamintească că Evanghelia vestită de ei este nu Evanghelia lor, ci Evanghelia lui Dumnezeu. Calitatea mesagerului nu face decât să indice adevărata sursă a mesajului: ***Dumnezeu***. În cele din urmă mesajul și nu mesagerul este cel care mântuiește. Pavel vrea ca încrederea lor să fie așezată nu în mesager, ci în mesaj, acest fiind mesajul lui Dumnezeu vestit lor prin niște oameni. Pavel insistă că ei au fost trimișii Domnului, și au vestit mesajul Domnului, căutând să placă Domnului. Ei au primit Cuvântul ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, Pavel le reamintește acest lucru și vrea să îl întipărească adânc în mințile lor. Da, mesagerii am fost noi, niște oameni. Dar mesajul este cel ce vă mântuiește. Mărturia noastră de excepție în mijlocul vostru întărește în primul rând autoritatea mesajului. Pavel știe că mesajul nu poate fi desprins de

mesager, dar el vrea ca dependența lor să fie de Domnul și de Evanghelia Sa, și nu de el însuși. El vrea ca încrederea lor să fie în Dumnezeu și nu în niște oameni. Pavel știe că este normală legătura dintre copii și părintele lor spiritual și că tesalonicenii au nevoie de slujirea lui pentru creșterea lor. El nu neagă aceste lucruri, dar vrea să îi crească spre maturitate și să așeze adânc încrederea lor în Domnul și în Evanghelia Sa. Iată ce le spune el cu altă ocazie Gălățenilor:

- *Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă evanghelie dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema! Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos. (Gal.1:6-10)*

Pavel știa că Evanghelia lui Dumnezeu este cea care mântuiește și dorea ca încrederea oamenilor să fie în Evanghelie și nu în el însuși. Cu toate acestea, el fusese ales să vestească Evanghelia. De aceea el trebuia să se apere și pe sine. Pentru noi acum este mult mai ușor. Noul Testament există și nu este scris de noi. Noi putem spune: nu ne credeți pe noi, ci cercetați Scripturile! Pavel nu putea spune acest lucru. Scriptura Noului Testament era Evanghelia predicată de el, căci pe el Domnul l-a ales ca să întregească Cuvântul lui Dumnezeu. El știa că mesajul, deși este ceva în sine independent de mesager, nu putea fi desprins înainte ascultătorilor de mesager. Povara cădea pe umerii mesagerului. El putea spune: credeți Evanghelia vestită inițial de noi, și de noi înșine am contrazice această Evanghelie să fim anatema! El deci separă astfel mesajul de el însuși, dar nu îl poate separa total căci inițial tot el vestise Evanghelia. Lupta lui este și lupta noastră, dar intensitatea bătăliei este mai mică. Este adevărat că diavolul aplică aceeași metodă de denigrare sau pângărire a mesagerilor, și că oamenii resping mesajul că considerând că mesagerul nu este credibil. Dar partea bună este că sunt mai mulți mesageri și că Noul Testament există ca și carte veche independent de mesagerii acestui secol. Dacă un mare predicator cade rușinos în păcat, va aduce multă întristare și descurajare. Dar vor rămâne în picioare alți predicatori, iar noi vom putea afirma că el s-a abătut de la Evanghelie, dar nu că Evanghelia l-a dus în păcat. Noul Testament nu a fost scris de acel predicator și va supraviețui și fără el. În secolul 1 lucrurile stăteau altfel. Pavel (precum și ceilalți apostoli) purta povara celui căruia îi fusese încredințată Evanghelia. În cele din urmă noi credem Evanghelia vestită de Paul din Tars. Noi credem că este Evanghelia lui Dumnezeu, dar ea a ajuns la noi prin Pavel.

Revenim la mărturia lui Pavel și Sila din mijlocul Tesalonicenilor. Pavel insistă pe mărturia sa ca MESAGER. Aici este așezat accentul principal. Sunt incluse și alte elemente, dar Pavel subliniază în primul rând calitatea sa de MESAGER. El ar fi putut să insiste pe Pavel, omul, sau Pavel care relaționează etc. El insistă pe Pavel MESAGERUL, PROPOVĂDUITORUL. Iată câteva cuvinte și expresii care evidențiază ideea de MESAGER:

- Am venit să vă vestim Evanghelia (2:2)
- Propovăduirea noastră (2:3)
- Căutăm să vorbim (2:3)
- N-am întrebuințat vorbe măgulitoare (2:5)
- Să vă dăm nu doar Evanghelia (2:8)
- și vă propovăduiam Evanghelia (2:9)
- vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adeveream (2:11)
- când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi (2:13)

Pavel nu a venit în primul rând ca să le ofere dragoste și afecțiune, ca să le rezolve problemele materiale sau relaționale, ci a venit în primul rând ca să le VESTEASCĂ Evanghelia. El nu a venit acolo ca să își facă prieteni noi sau noi parteneri de afaceri sau să le ofere servicii sociale. El a venit ca MESAGER. El a venit să le dăruiască Evanghelia lui Dumnezeu. Cred că versetul cheie al acestui pasaj este v.13. Miza bătăliei era ca ei să primească mesajul lui Pavel ca pe Cuvântul lui Dumnezeu și să îl păstreze ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Observ că această expresie și temă este prezentă și în cap.1. Într-adevăr:

1:6	2:13
1. Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul, în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt	1. De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit <i>Cuvântul lui Dumnezeu,</i> auzit de la noi, I-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, <i>ca pe Cuvântul lui Dumnezeu,</i>

	care lucrează și în voi care credeți.

Deci atât în cap. 1 cât și în cap.2 Pavel vrea să le întărească convingerea că ei cu crezut nu mesajul unor oameni, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru aceasta Pavel face apel la experiența lor, la memoria lor și le aduce două argumente principale:

- În cap.1 – impactul Cuvântului asupra lor
- În cap.2 – credibilitatea și integritatea mesagerilor

Într-adevăr în cap.1 Pavel insistă pe impactul Cuvântului asupra vieții lor. Cuvântul le-a fost vestit prin Duhul Sfânt, i-a născut din nou, a adus roada credinței, dragostei și nădejzii, i-a smuls din lumea idolilor și i-a adus în slujba Creatorului, le-a dat putere și bucurie în necazuri, le-a dat putere să mărturisească Cuvântul mai departe și a făcut ca mărturia lor să încurajeze creștinii de pretutindeni. Toate aceste lucruri ei le experimentaseră și aveau certitudinea că se alipiseră nu de un mesaj al oamenilor ci de mesajul lui Dumnezeu. În 2:13 Pavel subliniază: ***Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.*** O dovadă a faptului că mesajul lui Pavel era Cuvântul lui Dumnezeu era faptul că acesta era viu și lucra cu putere în toți cei care credeau în El. În cap.1 el le aduce aminte cum a lucrat cu putere acest Cuvânt în ei. Din Evanghelia după Ioan am învățat că Logosul lui Dumnezeu este VIU, este VIAȚĂ. Poți deci proba Cuvântul. Dacă vine din gura lui Dumnezeu, atunci el este VIAȚĂ DIN DUMNEZEU și Îl revelează pe Creator, împlinește setea sufletului după divinitate, aduce certitudine și iluminare, aduce transformare morală radicală, răscumpără relațiile și te provoacă la o alegere onestă însă fără a-ți strivi libertatea de alegere. Ei au experimentat puterea Cuvântului lui Dumnezeu în viața lor și Pavel le aduce aminte de acest lucru în cap.1. Dar în cap.2 el le mai aduce un argument: integritatea și credibilitatea mesagerului. Face din nou apel la memoria lor și le aduce aminte de purtarea fără pată a lor în mijlocul lor. Este adevărat că readucerea aminte a modelului lui Pavel era o resursă în ce privește modul în care trebuia trăită Evanghelia. Dar dincolo de acest lucru, purtarea fără pată a lui Pavel glăsuia cu putere că mesajul vestit de ei era mesajul lui Dumnezeu. Și aceasta pentru că Pavel trăia Evanghelia, era Evanghelia. Mesajul și mesagerul erau una, erau într-o armonie perfectă. Dumnezeu trăia prin Pavel. Pavel Îl vestea pe Hristos, iar Hristos căpătase cu putere chip în el. Pavel nu doar că nu putea fi acuzat de rătăcire, viclenie, șarlatanie sau interese ascunse, dar el însuși era o dovadă vie a puterii mesajului vestit de el. În primul rând, el însuși era transformat de Cuvânt. Este foarte sugestivă conjuncția ȘI din următoarea expresie din 2:13:

- Cuvântul lui Dumnezeu care lucrează și în voi în care credeți.

Cuvântul lucra în tesaloniceni dar nu doar în ei. În cine mai lucra Cuvântul? În v.14 Pavel menționează Bisericile din Iudeea care au biruit și ele prigoana și opoziția oamenilor. Cuvântul lucra nu doar într-un grup de oameni dintr-un oraș. Cuvântul lucra cu putere în oameni de pretutindeni. El aduce transformare radicală oricui care îl primea, indiferent de trecut, națiune sau poziție socială. Dar Cuvântul lucra și în Pavel și Sila. Mărturia lor fără pată nu era rodul eforturilor lor omenești ci rodul Cuvântului în viața lor. De aceea propovăduirea

lor avea impact! Astfel, calitatea vieții mesagerilor era ea însăși o dovadă a puterii și autorității și veridicității mesajului lor. Putem spune că am mai identificat un motiv pentru care Pavel le readuce aminte de mărturia lor în mijlocul lor. Alături de reamintirea modelului pe care trebuie să calce, alături de prevenirea atacurilor denigratorilor, Pavel subliniază și **transformarea adusă de Cuvânt în viața mesagerilor.**

Mesajul era Cuvântul viu al lui Dumnezeu căci lucra cu putere

- în viața tesalonicenilor (cap.1)
- în viața mesagerilor înșiși: Pavel și Sila (2:1-12)
- în viața Bisericilor din Iudeea (2:13-16)

Într-adevăr, mărturia lui Pavel și Sila din mijlocul lor a fost excepțională. Să revenim la principalele elemente ale acestei mărturii sau principale calități ale mesagerului:

a) perseverența mesagerului: suportă prigoana din pricina mesajului (2:2)

Primul lucru pe care îl subliniază Pavel este reprezentat de suferințele îndurate de ei din pricina mesajului propovăduit. Pavel și Sila nu au primit bani, lux și apreciere din partea oamenilor din pricina mesajului vestit. Dimpotrivă! Au primit ură, acuze false, suferință fizică, privare de libertate, amenințare cu moartea. Cu toate acestea, mesagerii nu au dat înapoi, ci au continuat cu îndrăzneală și nădejde să propovăduiască Cuvântul. Faptul că unii l-au respins nu i-au făcut să descurajeze să Îl vestească altora. Ei se încredeau în Dumnezeu. Ei știau că nu Cuvântul e lipsit de putere, ci că inimile oamenilor sunt împietrite și că urăsc de moarte lumina. Perseverența lor era impresionantă pentru oricine, chiar și pentru cei necredincioși, și chiar pentru dușmanii lor. Oamenii știu că în spatele unui comportament de al semenilor este o motivație și se întreabă mereu: care este motivația din spatele faptelor semenilor mei? Ce îl motiva pe Pavel să îndure atâtea din pricina unui mesaj controversat când era extrem de simplu să nu mai vestească acest mesaj și să trăiască liniștit în mijlocul poporului lui?

b) Motivația mesagerului: nici rătăcire, nici necurăție, nici viclenie (2:3)

Oamenii caută tot felul de motivații ca să explice această perseverență impresionantă. Ce ar putea motiva un astfel de mesager? Ar putea fi rătăcirea. În istorie au existat tot felul de rătăcirii spirituale care au mînat tot felul de oameni în tot felul de acte și comportamente. Cei rătăciți și alienați perseverează și ei comportamentului lor. Dar Pavel nu putea fi considerat un rătăcit și un alienat. El avea un mesaj coerent și era un om responsabil și cu picioarele pe pământ. O altă motivație ar fi putut fi necurăția. Pavel ar fi putut propovădui un mesaj care să îi justifice propriul comportament imoral. Există în istorie oameni care au vestit evangheliile care aprobau imoralitatea. Motivația ar fi în cazul acesta: justificarea propriilor acte imorale. Dar Pavel era un om integru și moral și mesajul său chema la cea mai aleasă moralitate pe care istoria a cunoscut-o vreodată. Standardele morale nu erau coborâte ci înălțate mai sus de cât au fost vreodată în istorie. O altă motivație posibilă ar fi putut fi viclenia, și anume

existența unor motive ascunse. Pavel ar vesti un actor foarte bun care ar mima că este slujitorul Domnului pentru că ar avea motive ascunse, și ar căuta un câștig mârșav de la oameni. De regulă sunt avute în vedere două câștiguri: slava oamenilor și banii. Pavel nu putea fi acuzat de aceste interese. El explică în continuare de ce nu putea fi dovedit că este mânat de viclenie. El nu își ajustează mesajul pentru a primi aprecierea oamenilor, ci îl vestea în ciuda împotrivirilor oamenilor. Pavel nu primea nimic de pe urma predicării, ci lucra cu mâinile lui.

c) Motivația mesagerului: fiindcă Dumnezeu ne-a încredințat Evanghelia

Dacă Pavel și Sila nu puteau fi acuzați nici de rătăcire, nici de necurăție și nici de viclenie, atunci ce îi motiva să persevereze în propovăduirea mesajului Evangheliei? Răspunsul lor este foarte simplu: fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia. Ei erau slujitorii lui Dumnezeu care căutau să îi fie plăcuți lui Dumnezeu. De aceea, chiar dacă erau disprețuiți de oameni ei aveau putere să predice în continuare Evanghelia. Pavel resimțea ca pe o imensă onoare și responsabilitate faptul că Dumnezeu i-a încredințat Evanghelia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Ea izbăvește sufletele eterne ale oamenilor și le așează pe scaunul de domnie al Domnului. Evanghelia este cel mai prețios mesaj din întreaga lume, este cea mai mare comoară a Universului. Și această comoară a fost încredințată apostolilor pentru ca aceștia să o păstreze neîntinată și să o vestească cu îndrăzneală tuturor oamenilor. Iată de ce Pavel nu se lasă intimidat de împotriviri, nu ajustează mesajul după preferințele auditorului și se purta aspru cu trupul lui și își apăra până la sânge integritatea. Lui îi fusese încredințată Evanghelia prin descoperire dumnezeiască (vezi Gal. Cap.1 și Efeseni cap.3) și el a fost ales de Domnul ca să întregască Cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni cap.1). Onoarea și responsabilitatea era imensă. El nu era doar un credincios care s-a întors de mai mulți ani la Domnul și mărturisea pe Domnul. El era apostol, el a fost ales pentru a așeza odată pentru totdeauna temelii Bisericii din toate veacurile. El nu își permitea să greșească, să dea înapoi, să se lase pângărit de cel rău și să scadă astfel credibilitatea Evangheliei. În Hristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și științei și este taina ascunsă din veacuri în Dumnezeu dar descoperită acum sfinților Lui. Pavel era conștient de ce anume i s-a încredințat. El era permanent în veghere și păzea cu toată puterea ce i-a încredințat Domnul. Era vorba de cuvintele vieții, de cuvintele care mântuiesc. În mod cert noi nu suntem încărcăți cu aceeași responsabilitate pentru că temelii a fost pusă de Pavel, dar noi trebuie doar să reafirmăm. Dar și noi suntem onorați de chemarea lui Dumnezeu să fim martori ai lui și responsabili de modul în care vestim Evanghelia în comunitatea noastră și generațiilor viitoare. Slujba împăcării a fost încredințată Bisericii și nu îngerilor. Responsabilitatea este imensă pentru Biserica lui Hristos din toată istoria. Indiferent de secol, responsabilitatea și onoarea este fără margini pentru fiecare Biserică locală. Pavel și apostolii au murit de mult. Urmașii lor au murit și ei, și la fel mulți din stâlpii spirituali ai secolului 20 și din părinții noștri spirituali. Acum suntem noi. Acum e rândul nostru. Nouă ne-a încredințat Domnul în acest secol Evanghelia vestită de apostoli. Oare ce vom face? Oare cum o vom predică? Oare vom deznădăjdui? Oare vom da înapoi? Oare vom fi fideli mesajului? Oare vom rămâne integri și ne vom lupta până la sânge împotriva păcatului? Oare vom munci pe brânci pentru a redescoperi Evanghelia și o vom vesti curată și cu pasiune? Oare vom deveni una cu mesajul astfel încât mesajul să aibă putere

și să dărâme zidurile de apărare ale vrăjmașului? Acum e rândul nostru. Oare mai resimțim onoarea și responsabilitatea de a fi primit slujba împăcării?

d) Motivația mesagerului: *nu slava oamenilor*

Pavel insistă că el nu vestea Evanghelia pentru a căuta slava oamenilor. El nu a conceput un mesaj atractiv pentru a se bucura de popularitate. El era prigonit din pricina mesajului crucii. În nici un caz nu putea fi acuzat de obsesie pentru popularitate. Tesalonicenii își puteau aminti faptul că Pavel nu a întrebuițat cuvinte măgulitoare și nici haina lăcomiei. El nu a căutat un câștig de la ei: nici de natură materială și nici lauda lor. Cum spuneam mai sus, Evanghelia are un mesaj care deranjează, care condamnă, care te confruntă cu durerosul adevăr despre tine. Prin Evanghelie află că nu ești deloc o persoană bună, ci cel dintâi păcătos, vinovat de moarte care ești pe deplin responsabil de starea ta spirituală și meriți din plin iadul etern! Aceste adevăruri nu pot fi considerate linguşeală sau vorbe măgulitoare.

e) Motivația iubirii: *blânzi ca o doică*

Dar Pavel și Sila nici nu erau niște fanatici religioși care jigneau pe toți prin aroganța lor și striveau cu adevărul sufletele oamenilor. Ei au fost plini de blândețe, ca o doică ce își crește cu drag copiii. Cine ar putea acuza o doică sau o mamă că își hrănește copiii din interes? Era absolut normal ca Pavel să fie blând ca o doică, deoarece acesta reflecta mesajul Evangheliei sale. El trăia ce spunea. Pe de parte, Evanghelia îl declară și pe el un păcătos care este mântuit doar prin harul lui Dumnezeu. Astfel el ieșise din competiția afirmării de sine și nu putea fi nici mândru, nici arogant, nici însuflețit de spirit de judecată. Pe de altă parte, Evanghelia sa afirma cât de prețios este fiecare suflet și cât de mult iubește Domnul fiecare om. Era deci firesc ca el să fie blând cu ei și să le arate preocupare și atenție. Doica acceptă faptul că ține în brațe un prunc vulnerabil care nu știe prea multe și care este foarte sensibil și solicită o atenție specială. Pavel nu era un rătăcit sau un fanatic religios. El știa că lucrează cu suflete și nu cu cărămizi. Blândețea este esențială în slujirea sufletelor. Ce rostești din Evanghelie, cum rostești și când rostești. Pavel era credincios adevărului, dar ținea cont de sensibilitățile și limitele pruncilor săi spirituali. El avea blândețea, grija și răbdarea unei doici care își crește cu drag copiii. Și dacă pruncul dă mâncarea din gură afară, doica nu-i dă una peste față. Ci îl șterge cu drag și încearcă din nou cu și mai multă blândețe să îi dea din nou o guriță de mâncare. Și dacă pruncul plânge doica nu se enervează ci îl leagănă cu drag. Pavel era conștient că ei se întorseseră la Domnul din iad, că erau prunci și că necesitau multă atenție și multă slujire. Pavel le oferă atenția și se poartă cu ei cu multă grijă, dar nu pentru că avea un interes ascuns, ci pentru că ei erau copiii lui spirituali. De multe ori oamenii nu cunosc realitatea dragostei necondiționate și dacă o persoană se comportă frumos cu ei, ei se gândesc: oare ce urmărește de la mine? Pavel s-a comportat extrem de frumos cu tesalonicenii. Oare el avea vreun motiv ascuns? Nu! El era doica ce își creștea cu drag copiii.

f) Motivația iubirii care se sacrifică: *dăruirea vieții*

Dragostea de Dumnezeu se reflectă în dragostea de semenii. Cum am mai spus, Pavel nu strivea sufletele în Numele Dumnezeului Său cum este scris: *În Numele Domnului îi tai în bucăți!* Motivația sa era dragostea și el afirmă cu claritate acest lucru. Conform Evangheliei

sale fiecare suflet este iubit de Domnul și ajunge în iad dacă nu crede în Evanghelie, oare cea mai mare dovadă de dragoste nu este atunci vestirea Evangheliei? Oare ce dovadă mai mare de dragoste era faptul că ei erau gata să-și dea și viața pentru tesaloniceni? Faptul că Pavel și Sila au venit la ei și au rămas la ei ca să le vestească Evanghelia, era însoțit de riscul de a fi întemnițați și omorâți. Pavel și Sila și-au riscat efectiv viața pentru a le vesti Evanghelia. Ce le-ar mai fi folosit banii lor sau aprecierile lor dacă ei ar fi fost omorâți de prigonitori? Nu era evident că motivația lor era dragostea, și nu orice dragoste, ci o dragoste care se sacrifică, ce este gata să își dea viața pentru ei! Și într-adevăr nu este mai mare dragoste a unui prieten decât să își dea viața pentru prietenii lui. Pavel afirmă: **atât de dragi ne ajunseserăți**. Pavel i-a iubit înainte de a-i cunoaște, dar a crescut în dragoste pentru ei în măsura în care i-a cunoscut și a văzut receptivitatea lor față de Evanghelie. Pavel era uman, relaționa și creștea în dragoste față de semenii. Pavel trăia de fapt Evanghelia făcând-o credibilă. Evanghelia sa era o Evanghelie a iubirii. Ce credibilitate putea să aibă Evanghelia dacă el nu era plin de dragoste? Și oare Evanghelia nu vorbea despre cineva care și-a dat viața pentru ceilalți? Pavel urma mesajul Evangheliei fiind gata să moară pentru cei din Tesalonic. Iată de ce avea putere mesajul său, căci mesajul și mesagerul erau una.

g) Motivația iubirii care se sacrifică: *lucram cu mâinile noastre*

Iubirea lor era o iubire autentică care se sacrifică. Pe de o parte ei își riscau viața, iar pe de altă parte lucrau cu mâinile lor și zi și noapte pentru a nu fi povară pentru nimeni dintre ei. Deși ca apostoli ai lui Hristos ar fi putut să ceară cinste și Domnul a rânduit ca cine propovăduiește Evanghelia să trăiască din Evanghelie, Pavel a renunțat la acest drept. Deși Domnul și-a asumat responsabilitatea pentru acuzele de genul: ei vestesc Evanghelia pentru bani, pentru că sunt leneși, nu știu să muncească ci doar să dea din gură!. Pavel a renunțat la acest drept pentru a nu da apă la moară nici măcar acestei acuze răutăcioase și evident nefondate. Acest lucru presupunea mari sacrificii. Ei lucrau cu mâinile lor, și ziua și noaptea. Era ca și cum ar fi acceptat două joburi. Pe de o parte, lucrau pentru a avea ce mânca, iar pe de altă parte vesteau Evanghelia oamenilor. Timpul lor liber nu era pentru relaxare și odihnă, ci pentru slujire. Cu siguranță că erau oameni echilibrați care știau să se odihnească și să respecte limitele trupului lor, dar viața lor era o viață de osteneală, de slujire, de sacrificiu. Pavel nu putea fi acuzat că disprețuiește munca, că trăiește pe spinarea altora, că este doar un palavragiu care nu știe să facă nimic. El lucra cu mâinile lui și se întreținea singur. În dragostea sa pentru oameni el nu a făcut doar ce i s-a poruncit să facă, doar ce era dator să facă. El a făcut mai mult de atât și a renunțat la drepturi importante pentru a câștiga pe cât mai mulți pentru Hristos. El întrupa de fapt mesajul Evangheliei. Hristos nu era obligat să moară pentru noi. Nu era o datorie să se întrupeze pe pământ. El a renunțat la dreptul de a fi la dreapta Tatălui și a ales să se întrupeze și a murit de bunăvoie pentru noi. Pavel urma modelul lui Hristos renunțând la drepturile lui și sacrificând totul pentru Evanghelie. El putea rosti: M-am făcut tuturor totul. Oare noi am făcut TOTUL pentru aproapele nostru? Oare am făcut totul pentru TOȚI de lângă noi? Oare am făcut TOTUL măcar pentru cineva de lângă noi?

h) Integritatea mesagerului: *purtare sfântă, dreaptă și fără prihană*

Purtarea lor a fost sfântă, dreaptă și fără prihană. Mesagerii au fost integri. Ei împlineau ce propovăduiau. Ei puteau spune că în relația cu tesalonicenii au fost fără pată. Evanghelia

lui Hristos este o Evanghelie a sfințeniei. Mesagerul trebuie să fie sfânt după cum mesajul este sfânt, pentru ca mesajul să aibă putere. Pavel nu era doar plin de dragoste, dar și plin de sfințenie. Dragostea autentică se depărtează de fărădelege și nu se bucură de rău ci de adevăr. Sfințenia înseamnă curăție: curăția gândurilor, a relațiilor, a raportării la lucrurile materiale. Cel rău încearcă adesea să pângărească mesagerii. Acesta trebuie să se lupte până la sânge pentru apărarea integrității. Curăția sexuală și curăția în raportarea la bani sunt două domenii importante asupra cărora trebuie multă veghere și luptă spirituală. Mulți viteji din mesagerii Domnului au fost trântiți la pământ prin păcate sexuale sau financiare. Evanghelia este o evanghelie a dragostei dar, și o Evanghelie a sfințeniei. Mesagerul trebuie să întrupeze atât dragostea cât și sfințenia. O dovadă a integrității lui Pavel a fost spiritul nepărtinitor. El afirmă că nu a vrut să fie sarcină *nici unuia* dintre ei și că a fost un tată pentru *fiecare* dintre ei. Uneori anumiți oameni ne sunt mai simpatici, sau ni se par mai interesanți și interacțiunea cu aceștia ne oferă mai multă satisfacție relațională. Alții sunt mai puțin simpatici și chiar incomozi și ne pun răbdarea la încercare. Ei dau naștere adesea la tensiune relațională. Pavel a fost ca un tată pentru fiecare din ei oferindu-le atenție și slujire necondiționată. Este cu adevărat un model vrednic de urmat.

i) Motivația iubirii: ca un tată cu copiii lui

Ultima metaforă pe care o folosește Pavel este: ca un tată cu copiii lui. Doica iubește și îngrijește, tatăl sfătuiește, mângâie, îmbrăbățează și adevărește. Este a doua metaforă prin care Pavel le explică faptul că ei sunt copiii lui spirituali și că el s-a raportat la ei cu dragoste părintească. În relația cu cei care sunt la început trebuie avut un echilibru. Dacă nu li se oferă atenție, aceștia se consideră neglijați și abandonati. Dacă li se oferă prea multă atenție devin suspicioși: oare de ce se preocupă așa de mult de mine? Pavel s-a preocupat foarte mult de ei și le și explică de ce: nu am ceva de câștigat, dar voi sunteți copiii mei! Nu este dreptul unui tată să își iubească pruncii și să aibă grijă de ei? Poate fi suspectat un tată de interese ascunse? Tesalonicenii nu gândeau așa, dar Pavel anticipează atacurile denigratorilor. El folosește aceste metafore pentru a proteja relația frumoasă și curată de tată și fiu dintre ei.

Observ faptul că Pavel insistă foarte multă pe curăția MOTIVAȚIEI mesagerilor. Diavolul speculează prin bârfe și denigrare tocmai zonele ascunse, care pot fi verificate mai greu. Și cum se spune, cine știe ce poate ascunde inima unui om? Pavel știa că cel rău va aduce bârfe și speculații cu privire la motivația mesagerilor. Dar nu se lasă intimidat. Pavel aduce argumente clare și verificabile care dovedesc cu tărie curăția motivației lor.

Este o provocare pentru noi faptul că Pavel a ales să lucreze cu mâinile lui și nu a acceptat suport financiar din partea Bisericii pe care le planta. În 1 Cor.9 ni se spune că el a renunțat la acest drept de dragul Evangheliei și că ar prefera mai degrabă să moară decât să îi ia cineva pricina de laudă. Cu alte cuvinte, această alegere era extrem de importantă pentru el. Pavel este modelul nostru. La început ne putem întreba dacă nu cumva el a exagerat, dacă nu cumva a încercat ca Uza să sprijine carul lui Dumnezeu. Să alegi să muncești cu mâinile tale și în același timp să fii și misionar este ca și cum ai avea simultan două job-uri. Înseamnă un imens sacrificiu și Pavel a ales acest sacrificiu de o viață? Ne întrebăm: oare nu ar fi fost mai eficient dacă ar fi acceptat sprijin financiar din partea fraților? Ar fi putut accepta sprijin financiar doar din partea fraților maturi care nu l-ar fi suspectat de interese ascunse. Și-ar fi

putut găsi un singur sponsor din frații bogați care s-au întors la Domnul și care ar fi considerat o mare onoare să susțină din belșugul lor pe cel mai de seamă misionar al tuturor timpurilor. Pavel a ales însă această viață de sacrificiu pentru toată viața sa de misionar. Este interesant că deși a făcut acest lucru pentru a nu putea fi acuzat de interese financiare, el tot a fost acuzat de acest lucru. În 2 Corinteni descoperim acest lucru. Este adevărat că el răspunde acestei acuze aducându-le aminte că muncea cu mâinile lui și se întreținea singur. Dar acuza și bârfa nu a putut fi evitată chiar dacă lucra cu mâinile lui. Mulți puteau afirma că primește pe ascuns bani la fel cum și în ziua de azi mulți pastori evanghelici sunt bănuți că au conturi secrete în bancă. Deci de ce totuși a făcut Pavel această alegere pe care el o considera pricina sa de laudă?

Știm că era bine dacă accepta susținerea financiară din partea bisericii, dar mai știm că el a făcut mai bine pentru că nu a primit această susținere, deoarece el este modelul nostru. Oare pilda sa ne sugerează că ar fi mai bine pentru toți lucrătorii din toate secolele să renunțe la dreptul lor în Evanghelie? Îclin să cred că aceasta ar fi o eroare. Acești lucrători au mai mult timp să studieze, să se roage, să scrie cărți, să slujească, să predice, să consilieze tocmai pentru că sunt full time în lucrare. Apoi, Însuși Mântuitorul în cei 3,5 ani de lucrare nu a lucrat cu mâinile lui pentru a se întreține, ci primea ajutor financiar de la oamenii pe care îi slujea, iar Iuda ținea punga în care se adunau aceste donații. Atunci cum să ne raportăm la modelul și alegerea lui Pavel? Îclin să cred că Pavel a făcut alegerea din pricina slujbei speciale și unice pe care el a făcut-o în istorie, și anume aceea de a așeza temelii Bisericii. El a fost apostolul neamurilor iar Noul Testament a fost scris în cea mai mare parte de el. El era celibatar și nu avea grija unei familii. El a considerat că este de bun augur această jertfă pentru că lui i-a încredințat Domnul Evanghelia. Noi înșine am primit Evanghelia prin Pavel. Nu cred că Pavel prin exemplul lui sugerează de fapt lucrătorilor din toate timpurile că de fapt este MAI BINE și MAI EFICIENT să urmeze alegerea lui. El face această alegere având în vedere lucrarea specială pe care el a primit-o.

În schimb 1 Cor.9 înalță principiul după care el s-a ghidat: renunț și la drepturile mele **dacă** acest lucru ajută pentru înaintarea Evangheliei și sunt gata să mă fac tuturor totul pentru mântuirea lor. De fapt cred că accentul cade pe principiu și nu pe alegerea în sine. Principiul trebuie aplicat de fiecare lucrător în parte în funcție de specificul lucrării lui. Unii pot repeta ad literam chiar alegerea lui Pavel. De exemplu, dacă cineva devine misionar într-o zonă în care toți liderii religioși sunt disprețuiți că nu muncesc și că trăiesc pe spinarea altora, atunci, deși nu este obligatoriu, este mai eficient ca misionarii trimiși în acea zonă să muncească cu mâinile lor și să nu primească nici un fel de sprijin financiar. Sunt alte culturi în care este considerat normal ca un preot sau pastor să fie sprijinit de comunitatea pe care o slujește. Aici nu cred că este înțelept a se urma alegerea lui Pavel ad literam. Dar se poate ține cont că denigratori vor fi mereu și că finanțele vor fi mereu un subiect sensibil. Și de aceea este înțelept că lucrătorii să aleagă un trai decent, dar să evite un nivel de trai mult mai ridicat decât cel al comunității. Chiar dacă sunt binecuvântați material de Domnul e mai bine să păstreze un trai de viață asemănător cu cel al comunității pe care ei o slujesc și dacă au mai mult din partea Domnului să dăruiască celor ce nu au. Dar sunt și alte drepturi la care putem renunța de dragul Evangheliei.

Fiecare lucrare are specificul ei, dar cred că vor apărea contexte în care vom putea repeta cu înțelepciune și echilibru alegerea lui Pavel, și anume aceea de a renunța *de dragul Evangheliei* la drepturi pe care ni le dă Domnul. Mare atenție să nu se facă acest lucru din mândrie, fanatism religios și râvnă lipsită de înțelepciune. La drepturile noastre se poate renunța atunci când se oferă un ajutor real înaintării Evangheliei. Dacă nu se oferă acest ajutor, atunci e mai bine să ne păstrăm drepturile și să nu facem sacrificii inutile și care nu sunt după voia Domnului.

Pavel încheie secțiunea dedicată credibilității mesagerilor printr-un pasaj dedicat denigratorilor mesagerilor. După ce le reamintește că ei au primit Cuvântul ca pe Cuvântul lui Dumnezeu el subliniază din nou dovada acestui fapt: ei au suferit din pricina Cuvântului. Și în cap.1 el subliniază că ei au suferit din pricina Cuvântului. Primirea Cuvântului cu bucurie în mijlocul suferinței era o dovadă a puterii Duhului Sfânt care lucra în ei. Pavel le reamintește că ei nu sunt nici singurii, nici primii care au suferit din pricina Evangheliei. Bisericele din Iudeea au pășit cu mult timp înaintea lor pe drumul suferinței. Este important să știi că nu ești singurul care umblă pe calea crucii. Sfinții Domnului din toată lumea îmbrățișează aceeași soartă. Pavel nu alege la întâmplare tocmai Bisericele din Iudeea. El știa că prigoana din Tesalonic - deși aplicată de cei din Tesalonic - era inițiată de Iudei. Pavel știa că Iudeii sunt cei care îl denigrează cel mai mult și care inițiază principalele atacuri teologice împotriva credinței în Hristos Isus. Pavel evidențiază mai întâi că nu toți Iudeii sunt împotriva lui Isus. Sunt iudei care suferă de dragul lui Isus. Apoi, le face o caracterizare majorității Iudeilor care nu credeau în Isus. Pavel vrea să le deschidă ochii cu privire la adevărata stare spirituală a Iudeilor ca nu cumva să se lase impresionați de falsa lor religiozitate. Faptele lor vorbesc mai mult decât vorbele lor sau religiozitatea lor. Pavel invocă faptele lor care îi demască, care demonstrează că ei nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, că sunt vrăjmași Domnului. Într-adevăr poporul ales a fost unul din cele mai încăpățănate popoare din istorie. Deși, a primit resurse spirituale mai mult decât orice alt popor, el s-a opus cu tărie vocii lui Dumnezeu și planului Lui. După cum Ștefan îi caracterizează atât de bine în Fapte 7:

- *Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât, voi care, ați primit Legea dată prin îngeri și n-ați păzit-o! (Fapte 7:51-53)*

În Fapte 7 Ștefan demonstrează că istoria poporului ales este o istorie a răzvrătirii. De fiecare dată când Domnul aduce o nouă fază a revelației și vroia să îi ducă în următoarea etapă a planului Său, ei se împotriveau Lui și prigoneau trimișii și izbăvitorii Acestuia. Iudeii au prigonit pe proroci, au omorât pe Domnul Isus, au prigonit pe apostoli și i-au împiedicat să vorbească Neamurilor ca să fie mântuite. De aceea, Pavel îi numește vrăjmași ai tuturor oamenilor. Cel mai mare dar pentru Neamuri este Evanghelia. Ea este singura care poate mântui. A opri pe apostoli să vestească Evanghelia reprezintă cea mai mare crimă împotriva umanității. Iudeii s-au întrecut în fărădelege și răzvrătire și au pus vârf păcatelor lor. Nu doar că nu au primit Evanghelia dar s-au luptat din răsuputeri pentru a împiedica Neamurile să o primească.

Întunericul spiritual din poporul Iudeu este dincolo de orice imaginație. El este proporțional cu mărimea resurselor primite. Este posibil ca tocmai mărimea resurselor să fi generat acest întuneric, în sensul că revelația produce împietrire dacă ea nu este primită cu o inimă deschisă. În cazul în care ea este respinsă, ea produce o împietrire cu atât mai mare cu cât revelația este mai intensă. Deci, atenție la revelațiile minunate primite de la Domnul! *Cui i se dă mult, i se cere mult*. Lor li s-a dat mult. Ei au respins Logosul, și atunci un ocean de întuneric le-a înrobuit mințile. Am citit recent *Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor* scrisă de Josephus Flavius. Josephus descrie istoria lui Israel și conflictele și alianțele lor cu romanii începând cu anul 167 î. H și încheind cu anul 70 d.H. Dacă citești istoria lui Israel din anul 167 î.H. (perioada în care Antioh Epifanes IV a pus stăpânire pe Ierusalim pentru 3,5 ani), și anul 4.Î.H (anul nașterii Domnului) pur și simplu te îngrozești de realitatea spirituală din mijlocul poporului iudeu. Erau atât de lumești! Trăiau efectiv pentru această lume, pentru acum și aici. Erau efectiv ca neamurile trăind pentru lumea de acum. Această perioadă se caracterizează printr-o permanentă luptă pentru putere. Mita, minciuna, crima, trădările, omorârea rudelor celor mai apropiate, cumpărarea funcției de mare preot, erau la ordinea zilei. Iudeii erau într-o permanentă luptă între ei pentru putere. În contextul acestei lupte, unii dintre ei au chemat puterea romană în ajutor și așa au pus stăpânire romanii pe Iudeea. Regii și marii preoți ai iudeilor erau realmente o rușine. Alături de această ancorare în veacul de acum, se mai poate observa și o religiozitate fanatică. Lumescul coexista cu o religiozitate fanatică. Evangheliștii surprind cât se poate de bine realitatea spirituală din mijlocul poporului evreu. Când Isus le-a spus că au tată pe diavol, el nu a glumit. Pur și simplu erau niște slujitori ai acestui veac îmbrăcați în hainele religiozității. Nu avea în ei nici o fărâmbă de dragoste sau teamă de Domnul. Interesele lor primau mai presus de toate. Pentru aceste interese erau în stare să facă orice. Nu este de mirare că L-au omorât pe Isus și nici faptul că plănuiau fără nici cea mai mică ezitare să îl omoare și pe Lazăr cel înviat. Omorârea celor care stăteau în calea intereselor lor era ceva firesc. Și pentru tot ce făceau găseau justificare în legea lor, astfel încât crimele lor le făceau în Numele Domnului.

Nu este de mirare că ei așteptau un Izbăvitor politic și nu aveau nici cea mai mică perspectivă spre ideea unei vindecări spirituale și a cunoașterii Dumnezeului celui viu. După ce citești istoria lui Israel din perioada 167-4 î.H. conștientizezi că Isus nu putea fi decât respins și omorât de acest popor cufundat în împietrire și răzvrătire. Nu degeaba Mântuitorul îi muștră cu atâta asprime pe Farisei. Ei erau efectiv lupi îmbrăcați în haine de oaie, slujitori ai diavolului care purtau mantaua religiozității. Mântuitorul îi vede mai jos decât Sodoma și Gomora. El spune că dacă ar fi făcut minunile Sale în Sodoma și Gomora de mult acestea s-ar fi pocăit în sac și cenușă. Este interesant că și Josephus, când descrie căderea Ierusalimului din anul 70 d.H. afirmă că nelegiuirile poporului său au întrecut cu mult pe cele ale Sodomei și Gomorei. După ce am citit istoria lui Israel din această perioadă și am înțeles și mai bine adâncimea împietririi lor, mi s-a părut realmente o risipă ca Fiul lui Dumnezeu să fie trimis la acest popor. Da, mi s-a părut o risipă și ceva de neînțeles. Într-adevăr Isus și-a limitat lucrarea în mijlocul poporului evreu. El însuși a spus că a fost trimis la oile risipite ale lui Israel. Trăirea Fiului pe pământ: **cel mai mare dar pentru omenire!** El reflecta toată gloria Tatălui, cuvintele Lui erau viața din Dumnezeu și minunile Sale au curs cu abundență. Și toate acestea în mijlocul celui mai răzvrătit popor, popor care a călcat în picioare și apogeul revelației și L-a răstignit pe Domnul slavei! Și totuși Tatăl L-a trimis pe Fiul la ai Săi... Pare o risipă de neînțeles, o mutare de șah din partea lui Dumnezeu pe tabla istoriei de neexplicat. Sunt mai

multe variante de răspuns pentru dezlegarea acestui mister. Menționez doar una: Domnul a dorit ca slujba împăcării să fie dată Bisericii. Isus a fost modelul. Modelul a fost așezat în contextele cele mai dificile și potrivnice, tocmai pentru ca Biserica să găsească o puternică îmbărbătare în încercări privind la Isus. Și într-adevăr: ce poate fi mai greu decât să fii martor al lui Dumnezeu în mijlocul unui asemenea popor?

Atenție deci, la revelațiile primite din partea Domnului. Ne aducem aminte ce am învățat din Isaia în capitolele 6-9. Cuvântul rostit din partea lui Dumnezeu nu poate rămâne neutru: fie mântuiește, fie împietrește. Cu cât revelația este mai mare cu atât este împietrirea mai mare în cazul călcării revelației în picioare. Atenție la procesul apropierii de Domnul. Cu cât ești mai aproape de El cu atât focul Lui te mistuie mai repede, cu atât responsabilitatea este mai mare și cu atât mânia Lui te poate răpune. Ne aducem aminte de Nadab și Abihu care au adus foc străin și au fost mistuiți într-o clipită de focul Domnului. A fi mai aproape de Domnul înseamnă o imensă onoare, dar și o imensă responsabilitate. Statutul de popor ales este un privilegiu, dar acest privilegiu se poate întoarce împotriva ta ca un bumerang. Și așa a fost și la poporul evreu. Ei au fost aleși de Domnul pentru o lucrare specială, dar alegerea a fost spre pieirea lor. Cu cât te apropii mai mult de Domnul cu atât trebuie să fii mai în veghere. Intri în noi dimensiuni ale războiului spiritual, iar războiul spiritual nu iartă. Deși este mereu harul iertării și recuperării, se va plăti scump pentru fiecare neveghere. Persistarea în neascultare însă va fi fatală. A fi mai aproape de Domnul nu înseamnă că poți lăsa acum garda jos și să fii mai relaxat. Înseamnă a veghea și mai atent asupra inimii tale ca nu cumva ea să te abată de la Domnul, iar mânia Acestuia să te lase în voia minții tale blestemate. Pocăiește-te, deci degrabă de fiecare dată când greșești și veghează înzecit asupra gândurilor, sentimentelor și alegerilor tale. Fii sfânt după cum Domnul este sfânt!

Pavel vorbește deschis despre răzvrătirea iudeilor. El nu vroia să îi denigreze, dar știa că tesalonicenii au nevoie de aceste adevăruri pentru a nu se lăsa intimidați de denigrările și atacurile teologice din partea Iudeilor. Mesajul nu poate fi despărțit de mesager. Nu acest lucru i-a învățat Pavel însuși? Dacă ei îl judecau cu această legitate pe Pavel, trebuiau să îi judece și pe ceilalți mesageri cu aceeași legitate. Deci, ce conta ce mesaj mai spuneau Iudeii dacă ei erau cei care au pus întotdeauna vârf păcatele lor. Pavel nu denigrează denigratorii dar rostește adevărul despre aceștia și îl rostește cu întristare și durere în inimă (vezi Romani 9.1-3).

Pavel amintește și de dreapta judecată a lui Dumnezeu: Dar, la urmă, i-a ajuns judecata lui Dumnezeu! Cred că această afirmație este o afirmație generală ce are în vedere atât trecutul cât și viitorul. De fiecare dată când Iudeii au pus vârf păcatelor lor, Domnul a revărsat asupra lor asupra Sa judecată. Vechiul Testament abundă de judecățile Domnului asupra poporului Lui. În secolul I iudeii au pus vârf ca niciodată păcatelor lor. Ei au reprezentat principalul OBSTACOL în calea Evangheliei. După dărâmarea Ierusalimului și a Templului din anul 70 d.H. un jug foarte greu a fost luat de pe umerii creștinătății. Și în secolul I ei au fost ajunși de judecata lui Dumnezeu. Josephus Flavius descrie războiul iudeilor cu romanii din anii 66-70 d.H. care își atinge apogeul în dărâmarea Ierusalimului. Josephus însuși este îngrozit și spune că asemenea nenorociri nu au mai venit niciodată peste nici un popor și peste nici o împărăție. Suferințele îndurate de Iudei au fost dincolo de imaginație. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Vine și momentul judecății. Cine este înțelept se teme de aspra judecată a Lui!

Când citești nenorocirile care s-au abătut asupra iudeilor în anii 66-70 descoperi cu uimire că ei au primit de fapt ce au făcut ei înșiși lui Isus și apoi creștinilor. Cu altă ocazie vom dezvolta acest subiect.

Grija lui Pavel pentru Tesaloniceni după despărțirea de aceștia (2:17-3:13)

După ce le reamintește despre nașterea lor din nou și mărturia impecabilă a mesagerilor (Pavel și Sila), Pavel le amintește și le relatează grija sa pentru ei după momentul despărțirii. De ce era important să facă acest lucru? Măcar din următoarele motive:

- Ca părinte spiritual al lor, el îi încredințează de dragostea lui pentru ei, de faptul că nu i-a uitat și că nu i-a abandonat. Ei au cunoscut dragostea Domnului prin dragostea lui Pavel. Ca și prunci în credință aveau nevoie de confirmarea că tatăl lor încă îi mai iubește.
- Pavel îi expune din nou la modelul dragostei sale pentru ca ei să îi poată călca cu ușurință pe urmele lui Hristos.
- Prin relatarea grijei sale Pavel le reamintește de realitatea războiului spiritual și de posibilitatea pierderii credinței.

Toate aceste motive sunt justificate de text. Rămâne să descoperim care dintre acestea este central în intenționalitatea autorului și dacă sunt și alte motive pentru includerea acestui pasaj în epistolă.

Pavel îi încredințează că nu au fost despărțiți de ei cu inima, și că au avut dorință fierbinte să îi vadă. Pavel nu a rămas doar la stadiul de dorință, ci a avut de două ori inițiativa să se pornească spre Tesaloniceni. Însă el afirmă că i-a împiedicat Satana să ajungă. Și de la această afirmație se ridică un potop de întrebări:

- Cum i-a împiedicat Satana?
- De ce este Pavel sigur că Satana i-a împiedicat?
- De ce nu spune că aceasta a fost voia lui Dumnezeu?
- De ce a îngăduit Domnul să îi împiedice Satana?
- Oare Satana are mai multă putere decât Domnul?
- Care este răspunsul apostolului în fața constatării că Satana i-a împiedicat?
- Cum putem face distincția între situațiile când Satana ne împiedică și cele când Domnul ne stă împotriva?
- Situația când Domnul ne stă împotriva implică o atitudine diferită din partea celor credincioși?

Răspunsurile la aceste întrebări le putem descoperi în alte pasaje din Scriptură. Scriptura ne învață cu claritate că:

- Domnul este infinit mai puternic de Satan
- că Domnul pune limită intervenției lui Satan în viața celor credincioși (vezi Iov cap.1-2)
- că în cele din urmă intervenția nocivă a lui Satan trage în cele din urmă la carul de slavă a lui Dumnezeu (vezi finalul cărții Iov).

Un alt pasaj care ne ajută este cel din Daniel cap.10. Deși Domnul i-a ascultat rugăciunea lui Daniel din prima zi, au durat 24 de zile până când răspunsul a ajuns la Daniel. Explicația este următoarea:

- *Daniele, nu teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva 21 de zile; însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo lângă împărații Persiei. Acum vin să îți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este tot cu privire la acele vremuri îndepărtate. (Dan.10:12-14)*

Există împotriviri ale celui rău în calea împlinirii planurilor lui Dumnezeu care sunt biruite prin perseverența în rugăciune și în ascultare. Este posibil ca o situație similară să fi fost și în relația dintre Pavel și tesaloniceni. Pavel interpretează piedicile dintre ei nu ca pe voia lui Dumnezeu, ci ca pe împotrivirea celui rău. Iar răspunsul lui la această situație este:

- *Zi și noapte Îl rugăm nespus să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre. (3:10)*

Răspunsul lui este același cu cel al lui Daniel din Daniel cap.10. Daniel are un răspuns similar în Dan.cap.9. Atunci a văzut din profețiile lui Ieremia că au trecut cei 70 de ani ai Babilonului. Și nu a spus: să așteptăm împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, căci negreșit Domnul este credincios, ci s-a rugat cu putere ca promisiunea să se împlinească. Ne aducem aminte și de Ilie care a oprit ploaia în Israel 3,5 ani. Când a sosit momentul revenirii ploii, el s-a rugat cu multă perseverență ca ploaia să revină:

- *Apo Ilie a zis lui Ahab: Suie-te și mănâncă și bea; căci se aude vuet de ploaie. Ahab s-a suit să mănânce și să bea. Dar Ilie s-a suit pe vârful muntelui Carmelului și plecându-se la pământ, s-a așezat cu fața între genunchi și a zis slujitorului său: Suie-te și uită-te înspre mare. Slujitorul s-a suit, s-a uitat și a zis: Nu este nimic! Ilie a zis de 7 ori: Du-te iarăși. A 7-a oară, slujitorul a zis: iată că se ridică un nor mic din mare ca o palmă de om. Ilie a zis: Suie-te și spune lui Ahab: Înhamă și pogoară-te ca să nu te oprească ploaia. Peste câteva clipe, cerul s-a îngreț de nori, a început vântul, și a venit o ploaie mare. Ahab s-a suit în car și a plecat la Izreel. (1 Împ.18:41-44)*

Ahab s-a dus să mănânce și să bea, dar Ilie s-a dus să se roage. Și a perseverat până când împotrivirea lui Satan a fost îndepărtată și a revenit ploaia. Sunt măcar trei tipuri de situații pe care ni le descrie Scriptura:

- ***Când voia lui Dumnezeu se înfăptuiește în urma unei singure rugăciuni*** (de exemplu, rugăciunea lui Ilie tot din 1 Împărați cap.18 pentru a se pogori foc din cer peste jertfă pentru a se dovedi că Yahwe este Domnul)
- ***Când voia lui Dumnezeu se înfăptuiește prin perseverența în rugăciune care este necesară pentru îndepărtarea împotrivirii diavolului*** (Ilie se roagă pentru

ploaie, Daniel se roagă pentru lumină, Pavel se roagă să îi poată vedea pe tesaloniceni etc.)

- ***Când un lucru se întâmplă nu doar din pricina împotrivirii celui rău, ci și din pricina voii suverane a lui Dumnezeu.***

Pentru al treilea tip de context aş ilustra cu ţepuşul din trupul lui Pavel:

- *Şi ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un ţepuş în carne, un sol al satanei, ca să mă pălmuiască şi să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia, şi El mi-a zis: „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos, căci când sunt slab, atunci sunt tare. (2 Cor.12:7-10)*

Este foarte interesant că Pavel vede în spatele ţepuşului nu un înger, ci un demon. Deşi înţelege că este voia lui Dumnezeu el numeşte ţepuşul un sol al Satanei. În mod asemănător în cartea Iov se consemnează: Satana a lovit pe Iov cu o bubă rea. Probabil la Pavel era vorba de o boală în trup, poate chiar de o problemă de vedere, așa cum ne sugerează alte pasaje din Noul Testament. El nu separă componenta biologică de cea spirituală și vede în spatele disfuncționalității din trupul lui un război spiritual. Satana avea ca și scop prin acel ţepuş să îl descurajeze pe Pavel în lucrare, să îi taie elanul, să îl facă mai ineficient, să îl ispitească să cârtească împotriva Domnului. Dar Domnul a îngăduit acest ţepuş cu un alt scop: ca Pavel să fie pălmuit și să nu se îngâmfe. Este interesant că deşi era vorba de sfântul apostol Pavel și avea așa o înălțime spirituală, Domnul privea în adâncimea firii sale pământești o mare vulnerabilitate în ce privește mândria. Și deşi Pavel nu era de acord și considera că se putea descurca și fără acest ţepuş, Domnul nu a fost de acord. El a considerat că marele apostol este vulnerabil și atunci Domnul a vrut să se asigure de protecția sa spirituală. Pavel experimentase trăirea în afirmare de sine din plin în prima parte a vieții sale (vezi Filipeni cap.3a), și era un punct vulnerabil. El era om supus acelorași slăbiciuni ca și noi. Vulnerabilitatea sa era dată și de strălucirea descoperirilor pe care i le-a făcut Domnul și din această pricină lupta era așa de mare. Pavel se roagă de 3 ori, Domnul îi descoperă voia Sa și atunci Pavel nu se mai roagă. Iată că în această situație el nu mai consideră că este vorba de o împotrivire a Satanei care trebuie topită prin perseverența în rugăciune. El se smerește în fața voinii lui Dumnezeu și acceptă prezența în trupul lui a solului Satanei.

Putem să mai adăugăm situația când Domnul se poate lăsa înduplecat și se poate răzgândi, situație pe care am comentat-o când am studiat Isaia cap.38. Ezechia a reușit să îl înduplece pe Domnul să îl vindece și să îl mai lase să trăiască. O situație similară o descoperim în Genesa 18 când Avraam mijlocește pentru Sodoma. Dar o situație diferită o găsim în Ieremia când Domnul îi cere să nu mai mijlocească pentru acest popor. În fața acestor observații nu pot decât să spun două lucruri:

- În lupta spirituală ne întâlnim cu o diversitate de contexte, și nu putem să ne călăuzim după rețete simpliste.

- Domnul să ne dea DISCERNĂMÂNT pentru a face distincție între aceste contexte.

Discernământul ține și de cunoașterea principiilor luptei spirituale revelate în Scriptură, dar și de călăuzirea personală. Nu din Scriptură, ci printr-o înștiințare specială Domnul i-a descoperit lui Pavel rolul țepușului din trupul său (care poate fi vorba și de altceva decât de o boală fizică – de exemplu poate fi vorba de o depresie, sau de o ispită foarte puternică la un anumit capitol care se activa adesea etc.) și atunci Pavel a încetat să se roage. Deci alături de cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor Sale și a legităților spirituale din Scriptură este nevoie și de călăuzirea personală pentru a avea discernământ spiritual și a distinge între diferitele contexte prezentate mai sus.

Sublinierea faptului că Satana i-a împiedicat este importantă pentru tesaloniceni. Pentru ei era o dovadă vie că războiul spiritual este real și că cel rău avea putere reală. În cap.3 Pavel le va vorbi despre Ispititorul care le putea distruge credința. Lupta era reală și tesalonicenii aveau nevoie să știe acest lucru.

Grija lui Pavel față de tesaloniceni era motivată de convingerea că ei erau bucuria și cununa lor de slavă la venirea Domnului. Pavel iar le aduce aminte de venirea Domnului. Venirea Domnului nu înseamnă doar izbăvire de mânia viitoare (1:10), ci și răsplătirea celor credincioși. Sfinții nu doar că vor fi primiți în Împărăția eternă a lui Dumnezeu, dar vor primi cununi de slavă, vor fi răsplățiți, vor fi făcuți părtași slavei lui Hristos. Și răsplătirea va fi diferențiată în funcție de truda și credincioșia fiecăruia. Pavel pune în discuție o idee excepțională: de fapt răsplata noastră se regăsește în cei pe care i-am slujit. El nu se vede pe sine venind singur înaintea tronului slavei și primindu-și răsplata, ci el știe că se va înfățișa înaintea tronului cerului alături de cei pe care i-a slujit, iar cununa se va regăsi în chipul lui Hristos zidit în ucenicii săi. Hristos a fost înălțat în slavă, dar răsplata Lui suntem chiar noi, rodul suferințelor Sale.

Într-un mod asemănător alături de chipul lui Hristos din noi, bucuria de avea rodul slujirii noastre proslăvit la dreapta Tatălui va face parte din răsplata noastră. Să putem vedea bucuria Tatălui pentru cei pe care i-am păzit și să putem contempla gloria chipului lui Hristos zidit prin truda noastră în ceilalți va fi ceva absolut special și dincolo de imaginația noastră limitată. În cele din urmă chipul lui Hristos din noi și chipul lui Hristos din cei pe care îi slujim nu pot fi despărțite. Chemarea poruncii este dragostea. Chipul lui Hristos se zidește în noi în măsura în care ne dăruim celorlalți. Vom fi răsplățiți nu pentru performanțe spirituale, ci pentru iubirea și slujirea semenilor. Pustnicii nu pot primi o răsplată prea mare. Nu sfințenia în sine este răsplătită, ci acea sfințenie care are ca rod dragostea. Iar a iubi înseamnă a te dărui aproapelui. Cununa noastră de slavă sunt cei pe care îi slujim. Dacă încă nu avem acest lucru clar în minte, avem nevoie de lumină. Nu este loc de individualism în Împărăția lui Dumnezeu. Răsplata finală înseamnă proslăvirea în Noul Ierusalim și bucuria noastră și chipul lui Hristos din noi se va reflecta din Împărăția lui Dumnezeu zidită în ceilalți în urma slujirii noastre. Ești pe drumul corect al răsplătirii în măsura în care ai oameni lângă tine pentru care te frământă într-un mod asemănător cum se frământa Pavel pentru tesaloniceni. Care sunt tesalonicenii tăi? Nu prea îi găsești? Atunci să nu te miri dacă nici Domnul nu va găsi cununa ta de slavă în ziua răsplătirii.

Pavel și Sila nu au putut ajunge la Tesaloniceni. Nu știm cum i-a împiedicat Satana. Este interesant însă că Timotei a putut ajunge la ei. Poate Satana a lucrat prin prigonitori, iar aceștia nu îl cunoșteau pe Timotei. Nu știm exact, dar este cert că Pavel nu a stat cu mâinile în sân. El l-a trimis pe Timotei la Tesaloniceni. Acest lucru a însemnat un sacrificiu pentru micuța echipa misionară care zguduia din temelii lumea romană. Pavel a făcut acest sacrificiu pentru că nu mai putea răbda. Pavel îi încredințează din nou de dragostea lui pentru ei, dar și îi avertizează cu privire la intensitatea războiului spiritual și la pericolul pierderii credinței. În cap. 3 termenul care pare să se repete cel mai des este CREDINȚA. Deși Pavel confirmă în cap.1 și 2 autenticitatea nașterii lor din nou și mărturia și tăria minunată a credinței lor, el se îngrijorează pentru credința lor. Iar îngrijorarea nu vizează slăbirea lor în credință, ci pierderea acesteia. Pavel construiește un paradox extrem de interesant. În cap.1:1 afirmă că venirea lor la ei nu a fost zadarnică pentru ca apoi în cap.2:5 să își exprime îngrijorarea ca nu cumva osteneala lor să fi fost degeaba. Venirea lor nu a fost zadarnică pentru că ei au primit Cuvântul și s-au născut din nou. Osteneala lor ar fi putut fi degeaba dacă ei ar fi dat înapoi și și-ar fi pierdut credința. Grija lui Pavel are în mod evident premisa credinței autentice care se poate pierde, că Ispititorul poate amăgi pe sfinți și îi poate despărți de Domnul.

Pavel are o preocupare pentru TOȚI tesalonicenii. Grija lui este ca NIMENI din tesaloniceni să nu se clatine în necazuri. El nu doar dorește ca să nu dispară Biserica din Tesaloniceni, ci el este preocupat de mântuirea fiecăruia în parte. Lucrarea sa erau sufletele oamenilor, și pentru fiecare a murit Hristos. Pierderea unui singur suflet înseamnă o pierdere inestimabilă. Acestea sunt valorile cu care opera mintea lui Pavel. Nu este încurajator că 99 de oi au rămas în credință și una s-a pierdut. Păstorul cel bun le lasă pe cele 99 și se duce după oaia rătăcită.

Pavel le aduce aminte nu doar de războiul spiritual, ci și de uneltele celui rău și de normalitatea necazurilor și prigonirilor. Necazurile sunt cele care îi pot clătina. Dar el le-a spus mai dinainte că ei sunt rânduiți la necazuri, dar nu de diavol, ci de Dumnezeu Însuși. Cel rău va încerca să folosească necazurile pentru a le distruge credința, dar Domnul va folosi aceleași necazuri pentru întărirea credinței lor. În Împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri.

Pavel le confirmă faptul că ei stau tari în credință. În zbaterile spirituale uneori este binevenită o confirmare că ești pe drumul cel bun. Pavel le-a trimis pe Timotei, dar el era părintele lor. Timotei era un unchieș și dragostea și confirmarea din partea unchieșului nu se putea compara cu confirmarea din partea tatălui. Ei aveau nevoie să audă aceste lucruri și din gura lui Pavel.

Care erau semnele că ei sunt pe drumul cel bun? Timotei le-a adus vești despre:

- Credința lor
- Dragostea lor
- Atitudinea față de părinții spirituali: *păstrau o bună a aducere aminte a lor și doreau nespus să le vadă fața!*

Primul semn este credința. Credința strălucește în necazuri. Dacă în mijlocul necazurilor îți păstrezi speranța și pacea, nu dai înapoi, ci continui să îl slujești pe Domnul este un lucru mare, un semn de sănătate a credinței. Tesalonicenii nu dădeau înapoi în ciuda prigonirilor cu care erau asaltați. Ei erau deci pe drumul cel bun.

Dar roada credinței este **dragostea**. Nu doar să îți păstrezi convingerile în mijlocul necazurilor, dar să și rodești în relații. Credinciosul nu este un fanatic religios, ci un iubitor de Dumnezeu și de oameni. Timotei a observat dragostea dintre ei, faptul că sunt una în mijlocul necazurilor și că relațiile sunt calde și apropiate și nu sunt subminate de bârfă, răceală, judecată, ură, indiferență.

Al treilea criteriu are în vedere **raportarea la mesagerul inițial, la părintele spiritual**. Un copil își iubește părintele. Aceasta este normalitatea și în creșterea spirituală. Mesajul nu putea fi desprins de mesager. Tesalonicenii nu au rezonat la denigrările iudeilor, nu au lăsat ca Ispititorul să le pervertească amintirile și să răcească relația lor cu Pavel, care era vitală. Pavel răsuflă ușurat când află de credința lor, de dragostea lor și de dorința tesalonicenilor de a-și revedea părinții spirituali.

După ce le descrie grija lui și demersurile făcute de el de dragul lor după ce s-au despărțit, Pavel le prezintă și poziția sa prezentă față de ei. Ea se caracterizează prin mulțumire și rugăciune. El vrea ca tesalonicenii să știe că credința lor a constituit o puternică resursă spirituală pentru Pavel și un motiv minunat de bucurie și mulțumire înaintea Domnului. Pavel știa să primească încurajările și mângâierile din partea Domnului care îi dădeau putere în propriile necazuri. Pavel nu era pe poziția unui guru. El era în necazuri ca și ei și avea nevoie ca și ei de mângâieri și încurajări. Și el era în mijlocul pericolelor și războiului spiritual și el avea nevoie de resurse pentru a rămâne în credință. Pavel știa că lucrarea Domnului din inima fraților reprezintă o puternică resursă pentru întărirea credinței. De ce s-a simțit Pavel așa de întărit în Domnul când a aflat de statornicia tesalonicenilor? Pavel știe să vadă și să primească mângâierile și încurajările Domnului. În 2 Cor.cap.1 el explică principiul conform căruia cel ce trece prin suferință are parte și de mângâiere. El are ochi duhovnicești, el este conectat la cer și știe să primească mângâierile Domnului. Una din cele mai alese mângâieri este legată de rodul slujirii noastre. Ioan mărturisește:

- *Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr. (3 Ioan v.4).*

A trăi cu adevărat înseamnă a avea copiii spirituali, căci cele mai mari bucurii ale vieții vin din creșterea spirituală a lor. Hristos a suferit crucea de dragul nostru, rodul suferințelor Sale. Noi eram bucuria și cununa Sa de slavă. La fel, cei care calcă pe urmele lui Hristos suferă totul de dragul celor pentru care a murit Domnul. Ei sunt bucuria și cununa noastră de slavă. Care sunt bucuriile cele mai mari ale vieții tale? Pentru Ioan cea mai mare bucurie era că ai săi copii să umble în adevăr. Creșterea în maturitate are și acest indicator: **bucuria cea mai mare a vieții este progresul și statornicia copiilor spirituali**. Cum să nu se bucure inima lui Pavel când a aflat despre statornicia credinței copiilor săi în mijlocul necazurilor? Este ca și cum ai spune unei mame că operația pe inimă a pruncului ei a reușit! Cum să nu fie încurajat Pavel? Oamenii erau viața și bucuria lui. Oamenii erau comoara lui. Nu cariera sau realizările materiale, nu succesul și

aprecierile oamenilor, nu confortul și o viață liniștită, ci Mireasa lui Hristos. Pasiunea lui Pavel era Biserica Domnului. Pentru aceasta se lupta, se jertfea, se frământa, se îngrijora, se zbătea. Aceasta era lupta lui. De aceea el ne spune în 1 Cor. cap 9 că se luptă, dar nu ca unul care se luptă în vânt. El purta bătăliile Domnului pentru Biserica Sa.

De multe ori nu avem bucurie și nu primim încurajările Domnului pentru că nu ne frământăm pentru Biserica Lui. Încurajările Domnului vin de la Biserica Domnului. Dacă te frământă pentru acest lucru, dacă nu te obișnuiești cu minunile Domnului, dacă mai știi să vezi gloria cerului în frații tăi, dacă nu îți pierzi mirarea înaintea nașterilor din nou și vindecărilor făcute de Domnul în frații tăi, atunci vei fi cel mai fericit dintre oameni și vei gusta mereu din cea mai aleasă bucurie de sub ceruri: **bucuria pentru copiii Domnului!** Nu putem sluji la doi stăpâni. Dacă a noastră comoară este siguranța, confortul și realizările noastre în lumea aceasta, acolo va fi și inima noastră. Dacă toate nevoile noastre le vom lăsa în mâna Domnului fără să ne îndoim, și vom căuta Împărăția cu toată inima, atunci frații noștri vor fi comoara noastră și vom trăi cu adevărat. Dar este vorba de o alegere în fiecare zi. Inima va avea mereu tendința să se lipească și să se îngrijoreze cu privire la viața trecătoare. Zilnic trebuie să aruncăm îngrijorările noastre asupra Domnului pentru ca inima noastră să se poate dedica Bisericii Sale. Sursa bucuriilor vine din comoara inimii noastre, din ceea ce pentru care tânjim și ne luptăm. Dacă a ta comoară este fotbalul, atunci bucuriile cele mai alese vor veni prin performanțele echipei favorite. Da, ne putem bucura de toate darurile lui Dumnezeu, ne putem și trebuie să ne bucurăm și de pâinea de zi cu zi, și de o casă, și de vremea frumoasă de afară. Întrebarea rămâne: care e bucuria cea mai aleasă? Sau: cum reacționează inima în fața nașterilor din nou sau a vindecărilor spirituale din frații noștri? Bucuriile noastre cele mai alese vor grăi adevărul despre comorile cele mai alese ale inimii noastre.

Cum am comentat deja, Pavel nu se lasă descurajat că satana l-a împiedicat de două ori să ajungă la Tesaloniceni. El știe că trebuie câștigată o bătălie în văzduh, și atunci perseverează în rugăciune. El vede credința tesalonicenilor vulnerabilă și îi înștiințează și pe ei de acest lucru:

- *Zi și noapte Îl rugăm nespus să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre.*

Oare ce mai lipsea credinței lor? Oare Timotei nu a putut suplini această lipsă? Oare doar Pavel putea? Deși tesalonicenii aveau un entuziasm minunat și o disponibilitate a credinței cu totul specială, ei aveau puțină învățătură și teologia lor era firavă. Atât în 1 Tesaloniceni cât și în 2 Tesaloniceni observăm cât de repede se tulbură tesalonicenii din pricina unor învățături străine care din punctul nostru de vedere sunt evident false:

- Prima: că cei ce mor înainte de venirea Domnului sunt pierduți.
- A doua: că ziua Domnului a și venit chiar.

Credința lor se ancora repede în lucruri neadevărate. Le lipsea discernământul credinței, fundamentarea teologică și maturitatea în învățătură. Mai aveau multe de învățat despre căile Domnului, despre lupta spirituală și legitățile ei, despre atacurile vrăjmașului, despre armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea, despre escatologie, despre doctrina Bisericii etc.

Credința sinceră de copil este minunată, dar este vulnerabilă. Creșterea în discernământ este un imperativ. Aceasta înseamnă creșterea în cunoștință și acumularea a cât mai multor experiențe cu Domnul corect interpretate. Timotei nu a stat prea mult timp la ei. De aceea nu a putut aborda toate aspectele teologice. Pe de altă parte, Pavel avea un har special și el era părintele lor spiritual. Ei în Pavel aveau în primul rând încredere. Era important să vină și să le vorbească mai multe despre căile Domnului și Împărăția Sa.

Faptul că Pavel le mărturisește ce mare impact are credința lor asupra sa și a propriilor biruințe spirituale are și un rol de motivare pentru tesaloniceni. Ei puteau descoperi astfel rodul suferințelor lor, dar și faptul că dacă ar fi dat înapoi ar fi frânt inima părintelui lor spiritual. Rodul propriilor suferințe te încurajează și responsabilizează în același timp. Suferința lor nu era în van, ci ea aducea roade pretutindeni chiar în inima celui mai de seamă apostol. Acesta era și el om și trecea prin necazuri și încercări și avea nevoie de încurajare și îmbărbătare. Dar încurajarea pe care o aduci celorlalți te responsabilizează să mergi înainte. Devii conștient de impactul negativ și întristarea pe care ai aduce-o în trupul lui Hristos dacă ai da înapoi. Și cu cât încurajarea pe care ai adus-o deja este mai mare cu atât întristarea pe care ai aduce-o prin căderea ta este mai mare. Este o legitate spirituală extrem de interesantă. Un păcătos se poate cufunda mai mult sau mai puțin în nelegiuire. Cu cât se cufundă mai mult în nelegiuire, cu atât încurajează mai mult și face să strălucească puterea lui Dumnezeu atunci când se întoarce la Domnul. La fel: un creștin poate crește mai mult sau mai puțin spiritual. Cu cât crește mai mult spiritual, cu atât aduce mai multă întristare în cazul în care cade de la credință. De aceea, responsabilitatea creștină este mereu în creștere, și de aceea motivarea de a merge înainte este mereu mai mare. Cu cât slujești mai mult, cu cât devii un model pentru ceilalți, cu cât aduci mai multă încurajare prin creșterea ta spirituală, cu atât responsabilitatea ta crește. O responsabilitate crescută nu înseamnă o povară, ci o resursă, căci ea te motivează și mai mult să nu dai înapoi. Dacă cea mai mare bucurie pentru un om matur spiritual este ca ai săi copii să umble în adevăr, oare cea mai mare întristare nu este alta decât ca ai săi copii să se abată de la adevăr? Și dacă ești conștient că prin căderea ta poți să îți întristezi copiii și să îi abați de la adevăr, oare nu cu mult mai mult te vei sfinți și nu vei ceda în fața ispitelor vrăjmașului? Suferința adusă de păcat va fi mai mare decât suferința adusă de lupta cu păcatul. Joaca cu păcatul te va duce la cădere și te va pune în situația să devii o pricină de amărăciune pentru trupul lui Hristos și un prilej de cădere pentru mulți. Oare această umilință și durere nu va fi cu mult mai mare decât suferința rezultată din lupta până la sânge împotriva păcatului?

Pavel încheie pasajul cu îndemnul de creștere în dragoste după modelul lor. Pavel de fapt le-a vorbit despre dragostea lui pentru ei. Acum îi îndeamnă să îi urmeze exemplul. Relatarea grijei lui față de ei are cel puțin trei funcții:

- **De confirmare:** tata vă iubește, vă spune că sunteți pe drumul cel bun și că astfel sunteți o imensă încurajare.
- **De avertizare:** tata se îngrijorează pentru voi din pricina războiului spiritual, care este real și care vă poate nimici credința.
- **De exemplificare:** iată cum vă iubește tata; așa trebuie să iubiți și voi.

Oare care dintre cele trei funcții este principală în intenționalitatea autorului? Este interesant faptul că pasajul se încheie accentuând funcția de exemplificare. Pavel nu doar îi îndeamnă să iubească, ci să crească mereu în dragoste. Ce înseamnă să crești în dragoste? Dacă ești consecvent în relația cu Domnul vei crește în asemănare cu Domnul, adică vei crește în primul rând în dragoste. Inima ta se va lărgi și în ea va putea locui mai multă dragoste din Dumnezeu. te vei frământa mai mult pentru frați, vei fi mai atent la nevoile lor, mai hotărât și mai disponibil la slujire. Slujirea ta va avea un impact și mai mare. Îți vei pune darurile în negoț și vei putea zidi cu mai multă putere trupul lui Hristos. Vei trece biruitor prin încercări mai mari și vei putea aduce și mai multă încurajare în Biserica Domnului. Te vei ruga și cu mai multă credință pentru frați. Modelul tău va fi mai motivant pentru ei. Nu putem stagna. Trebuie să creștem mereu. A fi în creștere înseamnă a fi în siguranță. Iar creșterea vine prin consecvența de fiecare zi în umblarea cu Domnul. Rodul creșterii este dragostea. Creșterea în dragoste confirmă autenticitatea creșterii noastre spirituale. A iubi înseamnă a iubi după modelul lui Pavel. Pavel era preocupat de păzirea credinței tesalonicenilor și de creșterea lor în Domnul. A iubi frații înseamnă a lupta cu putere pentru păzirea credinței lor și pentru creșterea credinței lor. În mod concret aceasta înseamnă să le fii în primul rând un model, să te rogi pentru ei, să îi încredințezi de dragostea ta ca să poată primi sfaturile tale, să îi îmbărbătezi în încercări, să îi sfătuiesti în diferite contexte, să îi avertizezi de atacurile celui rău, să îi mustri când se abat de la calea neprihănirii. Primul și cel mai important mod de a-ți iubi frații este **să stai tare în fața propriilor necazuri și ispite**. Dacă stai tare, nu doar că vei deveni o încurajare și vei evita să devii o pricină de întristare, dar Domnul te va crește și vei putea iubi mai mult.

Creșterea în dragoste îți asigură protecție spirituală, ești mai alipit de Domnul și de Biserica Sa și aici este cadrul de protecție și marea cu resurse. Cu cât te alipești mai mult de Biserica Sa cu atât poți beneficia mai mult de resursele pe care Domnul le-a ascuns în Biserica Sa. Aceasta este taina și minunea Bisericii. Domnul ascunde răspunsurile și resursele de care avem nevoie în frații noștri. Dacă ne vom alipi de aceștia cu toată inima vom putea accesa toate aceste resurse. Dacă în inima noastră vom păstra răceală și judecăți, noi vom fi în primul rând cei care vom pierde. Cel rău ne păcălește adesea la acest capitol. Creșterea în dragoste întărește inima și o păstrează fără prihană și în sfințenie la venirea Domnului. Pavel nu uită să reia tema revenirii Domnului. De ce are nevoie inima să fie întărită pentru a rămâne în sfințenie la venirea Domnului? Dacă venirea Lui este precedată de cel mai puternic atac al celui rău împotriva credinței prin cel care se numește anticrist, atunci înțelegem de ce inima are nevoie să fie întărită. Și anume, pentru a putea trece prin toate acele necazuri și să rămână curată la venirea Domnului. Creșterea în dragoste întărește inima și o pregătește pentru viitoarele atacuri ale celui rău.

Deci Pavel îi încredințează de dragostea sa prezentându-le grija lui pentru credința lor în mijlocul războiului spiritual. Dar nu doar atât, ci le indică și soluția. Din această pricină pasajul se încheie cu îndemnul să crească în dragoste. Soluția este pentru tesaloniceni să se alipească și mai mult de trupul lui Hristos pentru a putea fi echipați de Domnul și să primească resursele de care au nevoie. Trebuie să crească în dragoste față de ei dar și față de toți. Ei trebuie să crească în dragoste față de Pavel și să se roage la rândul lor să se poată întâlni cu acesta. Pavel poate să împlinească ce lipsește credinței lor. Pavel îi iubește și se roagă. Dar ei ce fac? Ei cum se raportează la Pavel? Ei își doresc la fel de mult să îl vadă și se roagă la fel de mult pentru acest lucru? Resursele de care avem nevoie pentru a birui sunt ascunse în trupul lui Hristos. Iubirea trupului lui Hristos este condiția pentru a primi aceste resurse. Iubirea ne deschide inima, ne face

receptivi, ne așează în poziția în care să fim echipați de Domnul prin Biserica Sa. Cel ce iubește dăruiește, iar cel ce dăruiește poate primi. Cu cât iubești mai mult Biserica cu atât vei beneficia mai mult de tainicile resurse ascunse în ea. Cu cât vei sluji mai mult Biserica cu atât ea te va sluji mai mult. Domnul va lucra misterios prin Biserica Sa pentru a scoate la iveală neajunsurile credinței tale dar și pentru a le acoperi. Uneori va lucra prin frați dificili, uneori prin frați maturi. Va lucra cum este de cuviință. Dar va lucra! Resursele există! Ele sunt în Biserica Domnului. O iubești suficient ca ele să îți fie revelate și să capeti vindecare și creștere? Din această perspectivă cred că funcția de exemplificare poate fi cea principală, căci ea oferă SOLUȚIA la vulnerabilitatea tesalonicenilor pe care o evidențiază dragostea și grija lui Pavel pentru ei.

Îndemn la sfințire și dragoste (4:1-12)

În prima parte a epistolei Pavel se focalizează pe aducerea aminte și pe păzirea și reactivarea resurselor deja existente. În a doua parte a epistolei, el se concentrează pe îndemnuri, sfaturi practice și clarificarea teologiei despre revenirea Domnului. A doua parte a epistolei se împarte în trei secțiuni:

- i) 4:1-12 – îndemn general la sfințire și dragoste
- ii) 4:13-5:11 – clarificarea teologiei despre revenirea Domnului
- iii) 5:12-28 – sfaturi concrete și practice

Deja la sfârșitul capitolului 3 Pavel le urează să crească în dragoste după modelul dragostei lor explicându-le și de ce a insistat în epistolă așa de mult pe aducerea aminte a mărturiei lor și a grijei lor. El le explică deschis că sunt vulnerabili în războiul spiritual, iar soluția era pentru ei să crească în dragoste și să rămână conectați la trupul lui Hristos și la Cuvântul lui Dumnezeu (care îi era revelat lui Pavel și deci era depozitat tot în trupul lui Hristos). Dumnezeu are resurse minunate pentru fiecare credincios. El știe ce întrebări avem, unde suntem vulnerabili, ce boli avem, și are pentru fiecare din aceste resurse de care avem nevoie. Dar aceste resurse sunt ascunse în trupul lui Hristos.

În Efeseni 4 Pavel afirmă că Dumnezeu A DAT BISERICII acei oameni care să îi echipeze pe sfinți. Este deci un DAT, și nu un lucru posibil. Biserica din fiecare secol are oamenii în care Domnul și-a așezat resursele noastre. Dacă te rogi și îl cauți pe Domnul și mai ales dacă te alipești de trupul Lui și ai o inimă deschisă, atunci Domnul îți va trimite oamenii cu care trebuie să te intersectezi. Pentru tesaloniceni exista Pavel. Prin Pavel Domnul putea suplini ce lipsea credinței lor. Dar, deși Pavel a murit, acest har nu a fost doar pentru Tesaloniceni. Domnul se îngrijește de copiii Lui din fiecare secol. Domnul știe vulnerabilitățile credinței noastre. Pentru fiecare din noi El are frați prin care să ne întărească. Aceștia sunt în primul rând frații din Biserica locală. Dar nu doar ei. Sunt și frații din Biserica Sa Universală. Când frații din Biserica locală (cum era și cazul tesalonicenilor) nu pot împlini nevoile noastre, atunci Domnul folosește resurse din Biserica Sa universală (cum era și Pavel). Așa îi îndeamnă și Pavel:

- Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste:
 - i. unii față de alții și
 - ii. față de toți. (3:12)

Mai întâi frații din Biserica locală și apoi frații de pretutindeni. Aici este o mare taină și o mare înțelepciune. Domnul este dispus și vrea să te intersecteze cu frații în care a așezat resursele de care tu ai nevoie. Dar întrebarea este: tu ești deschis? Înțelegi aceste legități? Ești cu adevărat

smerit? Prețuiești cu adevărat trupul lui Hristos? Crezi cu adevărat în această taină? Și înțelegi că Domnul lucrează adesea prin bolile fraților tăi, și că bolile lor vor scoate la lumină bolile tale și vor crea un prilej pentru propria ta vindecare? Problema nu este deci de ce un frate se comportă așa și așa cu mine, ci ce scoate la iveală din inima mea comportamentul lui? Ferice de cine înțelege taina și bogăția inestimabilă ale trupului lui Hristos. De multe ori trebuie să ne întâlnim cu anumiți frați care nu sunt aproape de noi, așa cum era Pavel față de Tesaloniceni. Tesalonicenii aveau nevoie să se reîntâlnească din nou **cu Pavel**. Și noi în anumite momente ale lucrării noastre avem nevoie să ne întâlnim cu **anumiți** frați și să citim **anumite** cărți, să înțelegem **anumite** pasaje din Scriptură.

Pavel ne explică nu doar resursele care sunt în trupul lui Hristos, dar și războiul spiritual care se dă ca noi să nu ne intersectăm cu aceste resurse. Cel rău nu vroia ca Pavel să se reîntâlnească cu Tesalonicenii. La fel el nu vrea ca noi să ne intersectăm cu oamenii care sunt depozitarii resurselor noastre. Suntem în război. Uneori războiul se întetește. Cu cât miza este mai mare, cu atât războiul este mai intens. Uneori ne trezim cu aceste resurse în brațe. Alte dați trebuie să ne rugăm și să postim cu perseverență pentru ele. În mod cert, există războaie intense ca să NU ne intersectăm cu acei frați CHEIE prin care Domnul ne poate vorbi, întări credința noastră și să ne conducă în următoarea etapă a lucrării noastre.

Cel rău are multe metode pentru a ne ține departe de acei frați-resursă. Prima și cea mai la îndemână este să ne strecoare răceală, judecată, prejudecăți față de Biserica Domnului. El va începe cu răceală doar față de un frate, apoi față de Biserica locală, apoi de ce nu față de Biserica Sa de pretutindeni. Răceala față de un frate afectează relația cu toți frații și te așează într-o poziție din care nu poți primi în toată plinătatea resursele pe care Domnul le-a ascuns pentru tine în Biserica Sa. De aceea Pavel se interesează de dragoste dintre ei și apoi de dragostea lor față de el. Adesea cel rău atacă chiar relația cu fratele-resursă, cum dorea și în cazul tesalonicenilor, ca prin denigratorii Iudei să le scadă încrederea în Pavel și dorința să se mai întâlnească cu el. Pavel se asigură că și ei doresc să îl vadă și îi îndeamnă, prin modelul lui, ca și ei să se roage pentru întâlnirea cu Pavel. Și dacă primele două strategii ale celui rău descrise mai sus nu dau rod, cel rău tot nu se lasă bătut, și pune tot felul de piedici ca cei doi frați - fratele în nevoie și fratele-resursă - să nu se întâlnească. Și atunci războiul trebuie câștigat prin perseverența în rugăciune. Să te rogi și să nu te lași. Să nu te lași descurajat că răspunsul întârzie să vină. Ferice de cine are discernământ în bătăliile Domnului și perseverează în bătăliile Domnului și nu în bătăliile sale.

În prima parte a capitolului găsim un îndemn general la sfințire și dragoste. Pavel include cele trei domenii clasice în ce privește trăirea creștină: sfințirea personală, dragostea de frați și mărturia față de oameni. Ne sfințim ca să putem să iubim frații și să fim lumini în lume. Iată pe scurt concepția paulină pentru trăirea creștină.

4:1 este un verset cheie. El ne descoperă mai multe aspecte despre trăirea creștină:

- **Scopul și motivația trăirii** – este ca să fim plăcuți lui Dumnezeu. Dincolo de așteptările oamenilor sau de beneficiile personale ale trăirii în neprihănire, scopul principal este acela de a fi plăcuți lui Dumnezeu. Trăim spre slava și bucuria Lui, dorim să onorăm pe Cel care ne-a răscumpărat, dorim să nu Îl întristăm, ci să primim aprecierea Lui și El să își găsească plăcerea în noi. Dorim să fim o pricină de bucurie pentru cer. Iată o motivație curată pentru trăirea creștină. Ține de noi să fim plăcuți Domnului și să ne lăsăm purtați și transformați de harul Lui. Trăim într-un secol al împlinirii personale și adesea ne sfințim pentru fericirea noastră în primul rând. Este adevărat că sfințirea ne aduce nenumărate beneficii încă din această viață. Dar cu toate acestea, Evanghelia nu este o Evanghelie a împlinirii oamenilor, ci o Evanghelie a gloriei lui Dumnezeu. Fericirea și nevoile noastre nu sunt neglijate, dar pe primul loc trebuie să fie mereu gloria și bucuria lui Dumnezeu. Principala motivație a sfințirii noastre nu este confortul nostru, ci dorința de a-i fi plăcuți lui Dumnezeu, de a aduce bucurie și desfătare Celui ce ne mântuiește. Pavel, deși era apostol și părintele lor spiritual, îi îndeamnă În Numele Domnului Isus să trăiască în sfințenie. Era în joc însăși Numele Domnului. Ei erau purtători ai acestui Nume și trebuia să Îl onoreze. Ei erau martori ai Domnului și trebuia să trăiască într-un chip vrednic de Domnul.
- **Modelul trăirii** – sfințirea și iubirea înseamnă ceva anume pentru fiecare din noi. Pavel știe că există o anumită sfințire și o anumită dragoste care te face plăcut lui Dumnezeu. El dorea ca tesalonicenii să se sfințească și să iubească după voia lui Dumnezeu. De aceea el face apel din nou la modelul lor. Pavel le cere să calce pe urmele lui ca unul care era sigur de faptul că el calcă pe urmele lui Hristos.
- **Permanentă creștere în această trăire** – Pavel nu le cere doar să trăiască într-un anume fel, ci le cere să crească în permanență în această trăire. El le-a fost un model, dar și o provocare. Ideea de **creștere** apare și la finalul capitolului 3 și este un concept cheie în teologia paulină. El îl reia din nou în 4:9. Creșterea în asemănarea cu Hristos este un imperativ pentru toți credincioșii, atât pentru cei de la început, cât și pentru cei care au zeci de ani de credință, cât și pentru cei care au atins înălțimi spirituale fascinante. Nu poți stagna, nu poți rămâne la același nivel. Ori mergi înainte, ori dai înapoi. Oricât de multe biruințe ai avea. Oricât de mult ai cunoaște din Scriptură, oricât de înalte ar fi performanțele tale spirituale, imperativul este același: sporește, crește, cunoaște mai mult, slujește mai mult, trăiește mai mult!
Din perspectiva lui Pavel siguranța și protecția nu este asigurată de un anumit nivel spiritual, ci de faptul de a fi în creștere spirituală. Relaționăm cu un Dumnezeu INFINIT. Oare cum poți spune DA infinitului? Oare nu decât repetând același DA în fața fiecărei fărâme din INFINIT care ne este revelată? Pavel știe că scopul lui Dumnezeu cu noi nu este doar să ne mântuiască, ci și să ne facă

asemenea chipului Fiului Său. Mântuirea nu poate fi despărțită de acest proces al creșterii spirituale. Iar ținta este să fim asemenea Fiului Său, iar acest lucru va rămâne mereu o țintă. Dacă am trăi o mie de ani în acest proces al modelării, tot am fi așa de departe de țintă. Deci procesul creșterii nu se încheie niciodată. Probabil nici chiar după moarte. Oare în eternitate (bineînțelese după alte legități) Mireasa nu va fi într-o continuă transformare după chipul Mirelui ei? A fi în relație cu Dumnezeu înseamnă a te lăsa permanent modelat de El. Dumnezeu a conceput procesul salvării sufletului astfel încât acesta să fie unul și același lucru cu procesul zidirii chipului lui Hristos în noi. Astfel, creșterea este o poruncă, iar încălcarea ei înseamnă pentru ORICINE ieșirea din spațiul protecției lui Dumnezeu. Dacă nu este creștere, este regres, iar regresul poate fi fatal și duce în cele din urmă la pierderea credinței. Creșterea permanentă nu este doar pentru unii, nu este opțională, nu este doar ceva de dorit, sau foarte frumos și benefic pentru noi, ci este obligatorie pentru toți. Pavel însuși era în acest proces și nu își permite luxul stagnării spirituale. În 3:12 el se dă pildă în ce privește creșterea, iată cum se descrie pe sine și echipa sa misionară în 2 Corinteni:

- Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și ***suntem schimbați în același chip al Lui***, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (3:18).
- De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru, ***se înnoiește din zi în zi***. (4:16)
- Pavel creștea din zi în zi în har. Cum se produce această creștere? Perseverând în ascultare, străduindu-te să faci mai bine ceea ce ai făcut ieri, acceptând noile provocări ale lui Dumnezeu, cucerind noi teritorii din Împărăția lui Dumnezeu, cunoscându-L mai bine pe Domnul din spațiile în care El se revelează. Creșterea nu este o efortare. Creșterea o face Domnul. Trebuie însă să colaborăm cu El. Voi da doar două sfaturi practice care ilustrează extrem de clar conlucrarea de creștere. Primul are în vedere studierea tuturor cărților Scripturii. Prin harul Lui am studiat mai multe cărți din Scriptură. De fiecare dată, absolut de fiecare dată, după ce am finalizat o carte am rostit: Cât de sărac eram înainte! Cât de vulnerabilă era credința mea fără aceste adevăruri noi despre Domnul și căile Sale, ce puțin cunoșteam despre Dumnezeul meu! Pot spune că am devenit un alt om de fiecare dată când am studiat o nouă carte din Biblie. Cu adevărat Domnul Și-a ascuns slava Sa în această carte. Al doilea exemplu are în vedere acceptarea încercărilor din viața noastră. Creșterea spirituală se intensifică nespun prin încercări, dacă în mijlocul acestora ne poziționăm corect în Hristos. Niciodată nu vei ști exact cum vei fi după cei vei fi trecut cu bine încercare. Dar de fiecare dată se mai duce un nor de pe minte și se mai așează ceva minunat din Hristos în suflet. Nu poți stagna. Crești sau mori! Nu este alternativă!

La fel cum în cap. 2 Pavel a insistat că Evanghelia propovăduită de ei este Evanghelia lui Dumnezeu, Pavel insistă în acest pasaj că învățăturile despre trăirea creștină vin direct de la Dumnezeu:

- Și să fiți plăcuți *lui Dumnezeu*
- Vă îndemnăm în *Numele Domnului Isus*
- Ce învățături v-am dat *prin Domnul Isus*
- Voia *lui Dumnezeu* este sfințirea voastră
- Pentru că *Domnul pedepsește* toate aceste lucruri
- Căci *Dumnezeu* nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire
- Cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om, *ci pe Dumnezeu care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt*
- Căci singuri ați fost învățați *de Dumnezeu* să vă iubiți unii pe alții

Pavel nu vroia să fie confundat cu învățătorii ambulanti ai secolului 1 care își făceau tot felul de discipoli. Erau mulți astfel de învățători, iar discipolii lor încercau să îi imite în toate lucrurile. Pavel le cere tesalonicenilor să îi calce pe urme, dar le aduce aminte că aceasta este însăși voia lui Dumnezeu. Ei nu trebuia doar să îi fie plăcuți lui Pavel. Ei erau chemați să fie plăcuți Domnului. Dumnezeu este Sfânt. El i-a chemat la sfințire. Tot El le-a dăruit și resursele. Resursa principală este Duhul Său. Acesta le-a dăruit o nouă natură, le descoperă voia lui Dumnezeu și îi ajută să înfăptuiască această voie. Acest Duh este Duhul *Sfânt*. A primi Duhul Sfânt înseamnă a fi așezat în Sfânta Sfințelor, înseamnă a deveni un Templu pentru Dumnezeul cel Sfânt, înseamnă a fi purtători ai slavei Sale, înseamnă a trăi fiecare clipă în prezența Sa. Orice amărăciune, orice abatere de la poruncile Sale întristează pe Duhul Sfânt și nu onorează pe Domnul care a ales să locuiască în noi.

Dumnezeu cel Preasfânt este motivația sfințirii noastre. Adesea uităm de ce trebuie să fim sfinți precum El este sfânt. El locuiește în noi și aceasta nu este o metaforă frumoasă, ci o realitate copleșitoare. Adesea uităm că Dumnezeu locuiește în noi, că noi trăim fiecare clipă în prezența Lui, că noi suntem Templul Lui și ne aflăm în Sfânta Sfințelor în fiecare clipă. Și adesea cedăm ispitelor având impresia doar că supărăm un Dumnezeu care ne privește de sus din înaltul cerului. Nu, Dumnezeu locuiește în fiecare din copiii Lui. Distanța dintre noi și tronul Lui este prea mică pentru a fi calculată. Noi suntem uniți cu El, așezați în Hristos în locurile cerești. Acest adevăr ne motivează enorm în sfințirea noastră și ne ajută să înțelegem mai bine imperativul sfințirii noastre: fiți sfinți, precum El este sfânt. Deci sfințenia lui Dumnezeu, natura desăvârșită a lui Dumnezeu este cea care solicită sfințirea noastră. Sfințirea nu se negociază pentru că AȘA este Domnul, iar El nu își schimbă natura. Imuabilitatea lui Dumnezeu face sfințirea un lucru care nu se negociază și nu se relativizează.

Adesea ne întrebăm de ce sfințire în anumite domenii? De exemplu de ce este interzisă sexualitatea înainte de căsătorie, de ce este interzisă homosexualitatea, de ce a te ameți cu alcool este foarte grav? De ce? Ca să răspundem la aceste întrebări, adesea încercăm să identificăm consecințe negative ale acestor porunci. Și este adevărat că încălcările poruncilor divine aduc consecințe negative asupra celui ce le încalcă și se dovedesc deci a fi spre binele nostru. Dar dincolo de acest lucru, răspunsul pentru aceste interdicții își găsește răspunsul în însăși natura lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu nu îi plac aceste lucruri. Așa este natura Lui. Lui îi este scârbă, urăște aceste lucruri. A-L respecta pe Domnul, înseamnă a respecta lucrurile care îi sunt plăcute. Chiar dacă nu am vedea consecințele negative ale încălcării poruncilor Lui, noi ar trebui să le păzim cu scumpătate, pentru că sunt poruncile LUI, pentru că așa este Domnul și, dacă dorim să fim slujitorii Lui, trebuie să ne respectăm Stăpânul. Dacă nu dorim să fim slujitorii Lui, suntem liberi să plecăm (Voi nu plecați?).

Poate prea des justificăm sfințirea prin sublinierea efectelor pozitive ale păzirii poruncilor și ale efectelor negative pentru încălcarea lor. Nu spun că nu este important să înțelegem aceste consecințe. Cartea Proverbe subliniază adesea aceste efecte. Este bine să le înțelegem și ne ajută în sfințirea noastră. Dar ele nu trebuie să substituie și nici măcar să eclipseze principala motivație a sfințirii noastre. Aceasta este însuși Dumnezeu, care este un Dumnezeu SFÂNT. El este AȘA, și pur și simplu trebuie respectat AȘA cum este. Justificarea sfințirii noastre începe cu Dumnezeu, și nu cu noi. Continuă cu noi, dar începe cu Dumnezeu. Într-o epocă ce glorifică fericirea și împlinirea individului este important să subliniem aceste adevăruri.

Deci Dumnezeu este sfânt. El i-a chemat pe tesaloniceni la sfințire. El le-a dat resursa Duhului Sfânt. Prin Duhul Sfânt El S-a implicat direct în procesul predării sfințirii către tesaloniceni. Pavel subliniază de două ori acest lucru. El spune că învățăturile au fost date lor **prin Domnul Isus** și că **Însuși Dumnezeu** i-a învățat să se iubească unii pe alții. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că învățătura despre sfințire nu a fost primită doar prin informație, ci și prin revelație. Isus Hristos prin Duhul Său le-a deschis mintea să înțeleagă sfințenia lui Dumnezeu și apoi poruncile despre sfințire. Și în acest proces unele lucruri se învață direct de la Dumnezeu, chiar fără un învățător uman. Când ne naștem din nou și primim o nouă natură, ne trezim deodată cu senzori spirituali și reflexe spirituale pe care nu le-am avut niciodată și despre care nu ne-a învățat nimeni. Este ceva instinctiv din noi care ne înștiințează cu privire la ce e bine și rău. Când cineva se naște din nou, dragostea de frați este adesea ceva spontan, ceva care curge. El știe că trebuie să fie cu frații și pentru frați. El este învățat de Domnul care locuiește în el să prețuiască sfinții Domnului. Este adevărat că este nevoie și de învățătură pentru a întipări aceste reflexe și a le maturiza. Dar ele sunt acolo, amprintate de Duhul Sfânt. Învățătura din afară se adresează unei puteri dinlăuntru. Iată de ce învățăturile le-au fost date prin Domnul Isus și ei înșiși au fost învățați de Dumnezeu cum să își iubească frații.

Domnul este tot Cel care simte plăcere și bucurie dacă ai Săi copii se sfințesc. Tot El este nesocotit dacă învățăturile despre sfințire sunt nesocotite și tot El pedepsește necurăția. Pentru oamenii care au trăit în întunericul lumii păgâne, sfințirea este o adevărată revelație. Și ea își are sursa în însăși caracterul lui Dumnezeu. Dumnezeu este Preasfânt. El este fără pată, El nu poate

face răul. El nu poate trișa, nu poate minți, nu poate înșela, nu poate fi lipsit de onestitate. El este binele, frumosul, absolutul. Tot ce nu îl reflectă ființa este urât și respins de Acesta. El pune regulile jocului. El este Absolutul. Noi ne permitem să negociem între noi și să ne jucăm de-a relativismul. Absolutul însă este Absolut. Acesta este adevărul incomod al Evangheliei pentru o lume post-modernă. Și aici suntem tentați să facem compromisuri. Tocmai aici trebuie să afirmăm clar adevărul Evangheliei plătind prețul de a ieși afară din tabără și de a purta ocară Lui. Da, putem sublinia că absolutul nu suntem noi și că noi nu avem capacitatea de a cunoaște în mod absolut absolutul, da, putem evita poziția de a părea mândri și de a fi aroganți. Putem fi deschiși la dialog. Dar nu putem negocia adevărurile simple, clare și de bază ale Evangheliei. Mesajul nostru, oricât de politicoși și iubitori am fi, este deranjant pentru lumea modernă. Și așa trebuie să fie. Aici este echilibrul. Trebuie să ne facem primiți de orice cuget omenesc și să ne facem grec grecului, dar să păstrăm curată Evanghelia și să insistăm pe acele elemente pe care veacul nostru încearcă să le distorsioneze.

Atunci când Pavel vorbește despre sfințire, primul lucru pe care îl subliniază este: feriți-vă de curvie! El știe că acesta este un domeniu principal al sfințirii și pe care diavolul îl folosește adesea pentru a pângări copiii Domnului. Tesalonicenii se întorseseră la Domnul dintr-o cultură a imoralității, din religiile păgâne care promovau prostituția sacră și tot felul de orgii. Pavel folosește pentru *curvie* termenul din limba greacă de *porneia*, termen care nu se referă doar la adulter, ci include toate formele de necurăție sexuală. Cartea Levitic ne învață că cele două porți principale de intrare a răului într-o societate sunt perversiunile sexuale și practicile oculte. Răul are diferite porți de intrare în viața unui om și în viața unei societăți. Porțile cele mai largi sunt cele două menționate mai sus. Ocultismul înseamnă un contact direct și nemijlocit cu lumea demonică. Deci e de înțeles de ce are consecințe negative atât de mari. Dar pervertirea sexualității? De ce a doua parte este constituită de necurățiile sexuale? Din pricina a ce reprezintă sexualitatea pentru ființa umană.

Sexualitatea este un dar inestimabil, reprezintă poarta vieții. Cel rău vrea să pervertească și să batjocorească ce este frumos și minunat. El are o ură teribilă față de sexualitatea umană tocmai pentru că *din pricina ei* biruința lui inițială nu a fost totală și *prin ea* Domnul a împlinit planul de răscumpărare a omenirii. Domnul știa mai dinainte despre falimentul omului și de aceea s-a gândit la un plan B. Astfel omul a fost conceput o ființă sexuală care să poată fi o poartă a unor noi vieți. Din pricina acestui fapt, Domnul a putut rosti faimoasa promisiune: ***Sământa femeii îți va zdrobi capul...*** De atunci cel rău a fost cuprins de o ură teribilă față de acest dar al sexualității și a încercat să îl batjocorească, pervertească, și chiar să îl distrugă de-a lungul istoriei. Oare de ce majoritatea injuriilor au conotații sexuale? Oare de ce atâtea forme de perversiuni sexuale? Oare de ce acest război împotriva sexualității umane? Pervertirea unui dar are consecințe cu atât mai grave cu cât darul este mai important. Perversiunile sexuale au efecte tragice asupra personalității umane tocmai din pricina faptului că sexualitatea este un dar inestimabil. Și aici este o mare înțelepciune în a ne prețui propriul dar al sexualității. Se poate întâmpla ca din pricina pervertirii și batjocurii acestui dar în cultura în care trăim și din pricina propriilor tentații să desconsiderăm acest dar și să nu îl prețuim așa cum ar trebui.

Intensitatea războiului la acest capitol, și forța tentațiilor la acest capitol ne poate face să asociem propria sexualitate cu hedonismul și animalicul din noi. Perspectiva Bibliei este alta. Pavel ne învață să ne stăpânim vasul în sfințenie *și cinste*. Sexualitatea este un dar ce trebuie *cinstit*. Sexualitatea mediază unirea unui soț cu o soție și mediază aducerea de noi vieți umane în istorie. Pe de o parte cei doi devin una, iar pe de altă parte cei doi se pot înmulți. Sexualitatea este o poartă a vieții dar și o poartă spre taina de a deveni una. Faptul că Eva a fost cea care a dat bărbatului ei să mănânce din pom ne face să minimalizăm taina și improtanța ca cei doi să fie una. Diavolul a știut să lovească unde trebuie pentru ca noi să ne pierdem încrederea în strategia de apărare a lui Dumnezeu. Domnul a considerat că este bine ca omul să nu fie singur și i-a dat un ajutor potrivit. Dar ispita a venit tocmai prin acest ajutor potrivit. Și atunci ne întrebăm? Oare nu era cu adevărat mai bine ca omul să fie singur? În ciuda falimentului lor, concluzia Creatorului nu poate fi contestată: nu este bine ca omul să fie singur.

Domnul a considerat că omul este mai pregătit în confruntarea cu cel rău alături de un ajutor potrivit cu care să devină una. Tocmai pentru că este una cu el, femeia poate veghea asupra bărbatului ei și să îl sprijine în lupta spirituală. Sexualitatea mediază această unire. Pervertind acest dar diavolul lovește în minunata strategie a lui Dumnezeu din contextul luptei spirituale. Adesea propria sexualitate poate fi o pricină de frustrare, de luptă, de ispitire. Dar atenție! Intensitatea războiului nu trebuie să ne facă să ne desconsiderăm acest dar, ba dimpotrivă trebuie să ne învețe să îl prețuim și mai mult. Dacă este un război așa de mare în jurul acestui dar, înseamnă că acest dar ascunde comori inestimabile pe care cel rău vrea să le risipim. Stăpânirea vasului în sfințenie și cinste face posibilă împlinirea menirii acestui dar în cadrul căsătoriei. La fel cum războiul împotriva credinței noastre în Isus Hristos ne deschide mintea să înțelegem cât de prețioasă este această credință, la fel războiul din acest domeniu ne poate ajuta să înțelegem ce comori ascunde el. Această comoară trebuie păzită pentru a putea fi investită acolo unde îi este locul, în cadrul căsătoriei.

Problemele sexuale din cadrul cuplurilor sunt adesea principalele motive de frustrare și chiar de divorț. De cele mai multe ori viața sexuală din cuplu oglindește sănătatea acelei relații de cuplu. Familia este celula Bisericii. O Biserică sănătoasă este formată din familii sănătoase. Iar temelia unei familii sănătoase este o relație de cuplu sănătoasă. Iar un element fundamental pentru o relație de cuplu sănătoasă este păzirea și investirea darului sexualității. Păzirea acestui dar înainte și după căsătorie înseamnă păzirea tainei de a fi una și aplicarea strategiei de luptă spirituală a Domnului: cei doi vor deveni una! Intensitatea războiului și a ispitirilor în acest domeniu nu trebuie să ne determine să disprețuim acest dar, ba dimpotrivă să îl valorizăm și mai mult.

Îndemnul lui Pavel nu este : nu curviți! Ci: feriți-vă de curvie! În altă parte el spune: fugiți de curvie (1 Cor. Cap.6). Pavel știe că în acest domeniu suntem vulnerabili și că forța poftelor este extrem de puternică. Și aceasta mai ales pentru oamenii care înainte să îl cunoască pe Domnul au avut o viață sexuală pângărită de păcate. De curvie se ferește, se fuge, cu alte cuvinte se stă departe. Pavel știe că aici este cheia. Dacă te apropii prea mult nu mai poți da înapoi. Singura șansă să câștigi este să stai departe. Chiar dacă nu vrei să păcătuiești dacă te apropii prea

mult de sursele de ispitire ele te vor prinde în mrejele lor și te vor târî în păcat. Este important să îți accepți propria vulnerabilitate și slăbiciune și să înveți să stai departe. Să identifici sursele de ispitire și de păcătuire în acest domeniu și să stai departe de ele. Să nu te apropii nicidecum! Să fugi, să te ferești să stai departe de ele. Să nu te joci cu ele, să nu le subestimezi puterea! Iată înțelepciunea. Da, este o problemă de înțelepciune. Pavel scrie: Fiecare SĂ ȘTIE să își stăpânească vasul. Vasul sexualității trebuie și poate fi controlat. Dar e nevoie să ȘTII cum, și pentru a ȘTI e nevoie să înveți. Să îți înțelegi propria sexualitate, propriul dar, propriile slăbiciuni și vulnerabilități, și apoi să îl controlezi. Dacă sexualitatea te controlează pe tine este vai și amar de tine! Cine controlează pe cine, iată marea întrebare!

Versetul 6 evidențiază dorința lui Dumnezeu ca în Biserica Sa relațiile dintre frați să fie fără vicleșug și fără nedreptate. Domnul dorește relații curate, pline de dragoste și dăruire. Domnul nu este de acord cu interesele în relații. Interesul personal ar putea fi un vicleșug. Când cineva are un interes ascuns într-o relație, el nu este sincer, nu este autentic. Pentru el relația nu este scop în sine, ci mijloc pentru atingerea unui scop egoist. El nu urmărește părtășia frățească și slujirea creștină ci are gânduri ascunse. Biserica este o mare de har și resurse. Unii pot fi înclinați să profite de acest lucru, să profite de bunătatea fraților și să facă nedreptăți, să profite de buna credință a fraților și să aibe interese ascunse. Dar Domnul vede și pedepsește toate aceste lucruri. Interesul într-o relație poate fi unul material, poate fi aprecierea primită de la celălalt, sau un serviciu, ajutor pe care mi l-ar putea da (de exemplu facilitarea găsirii unui loc de muncă), sau poate căpăta forme mai rafinate cum este sindromul salvatorului. Cei care suferă de acest sindrom sunt dispuși să facă mari sacrificii față de cei în necaz sau în nevoie, dar nu le fac pentru a-i ajuta, ci în primul rând pentru a-și alimenta propria identitate de erou salvator.

Firea pământească este foarte înșelătoare. În 1 Cor.13 descoperim că afirmarea de sine este principalul dușman al dragostei. Aceleași lucruri pe care le face dragostea, le poți face din afirmare de sine. Oamenii se întorc la Domnul din iadul acestei lumi, lume caracterizată de vicleșug și nedreptate în relații. Tendința este să aducem cu noi aceste lucruri în Biserică. Dar Domnul ne cheamă la relații curate fără interes, fără scopuri ascunse. Fratele nostru este Templul lui Dumnezeu, cel în care locuiește Hristos. Relaționăm cu frații pentru a avea părtășie cu ei și cu Hristos care locuiește în ei, și pentru a-i sluji pe ei și pe Hristos care locuiește în ei.

Este interesant faptul că în traduceri din limba engleză și în originalul grecesc ni se sugerează o legătură între versetele 3-5 și v.6. Traducerea ar putea fi:

- ***Și în această privință***, nimeni să nu greșească sau să profite de fratele său.

Expresia ***în această privință*** ar însemna în acest domeniu al sexualității. Cu alte cuvinte, Pavel în v.6 rămâne în domeniul curăției sexuale. El vede pericolul necurățiilor sexuale nu doar în relația cu cei din afară ci și în relația cu cei din Biserică.

Tesalonicenii se întorseseră la Domnul dintr-o lume a imoralității sexuale. Ei acum erau prigonii și deveniseră foarte apropiați unul față de altul. Pavel știa că această apropiere unii față de alții le putea fi fatală dacă ei nu exersau înfrânarea. Acum în Hristos erau una: fie bărbați, fie femei, fie greci, fie iudei, fie robi, fie slobozi. Zidurile erau îndepărtate și ei erau acum foarte

apropiați unii față de alții. Dar pentru persoane care înainte să se întoarcă la Domnul dintr-o lume a imoralității sexuale, această apropiere relațională însemna și un mare pericol. Pavel nu descurajează apropierea dintre ei dar le trage un semnal de alarmă: atenția la curvie! Astfel vicleșugul și profitul din relația cu fratele ar putea fi chiar de natură sexuală. În relația cu frații sau surorile pot fi interese sexuale ascunse care să fie motivația păstrării sau întreținerii unei relații. Discuțiile spirituale, părtășia creștină, pot deveni un pretext pentru a te apropia de persoana care te atrage din punct de vedere sexual. Aceasta înseamnă a te apropia cu vicleșug de fratele tău și pentru a profita de el. Acesta poate fi sâmburele curviei. Mai mult decât atât, interesul ascuns poate fi altul și nu de natură sexuală. Dar cu toate acestea ar putea însemna începutul drumului spre curvie. Căci dacă îmi permit să relaționez cu un frate din diverse interese îmi consolidez un anumit model în relații. Când interesul va fi unul sexual (de obicei foarte puternic), va fi foarte dificil de stăpânit fenomenul. Persoana care are deja acest model relațional bazat pe interes va cădea foarte ușor în mrejele unei relații bazate pe interese sexuale. Orice gând ascuns pe care Domnul ni-l descoperă într-o relație trebuie adus la crucea Lui. Dacă trăim astfel, vom observa și repudia cu rapiditate orice interes sexual care poate alimenta relaționarea cu un frate.

Astfel, versetele 6b-8 ar avea în vedere în primul rând curăția sexuală din relațiile din Biserică. Domnul pedepsește aceste intenții sexuale ascunse din realții, El ne-a chemat la curăție sexuală și cine nesocotește aceste învățături despre curăția sexuală îl nesocotește în primul rând pe Domnul. Cu toții vom fi ispitiți la fel ca și tesalonicenii. Pavel nu vrea să ne speriem de propriile slăbiciuni dar să învățăm să ne înfrânăm. Dacă o soră se simte atrasă de un bărbat căsătorit, și purtată de această atracție tot îi cere sfaturi și călăuzire spirituală, sau se oferă să le slujească familia în diverse ocazii, atunci Domnul o va pedepsi aspru. Dacă un bărbat căsătorit se simte atras de o soră din Biserică și tot își creează contexte (nu pentru a curvi cu ea) dar pentru a relaționa cu ea, el deja a călcat pe un teren minat și este pe drumul curviei. Dacă impulsul sexual este motivația apropierii de cineva din Biserică este un lucru extrem de grav. Impulsul trebuie înfrânat, adus la crucea lui Hristos și înlocuit cu motivația curată a dragostei dezinteresată. Dacă este nevoie, se poate impune chiar o scădere a frecvenței relaționării cu persoana spre care este focalizată atracția.

Este foarte interesant faptul că Pavel așează blocul învățaturii despre curvie lângă cel despre dragostea frățească. Dragostea frățească ne face să relaționăm intens unii cu alții. Purtați de dragostea dintâi, tesalonicenii se întâlneau adesea foarte des, și nu se mai discriminau pe criterii de sex, etnie, poziție socială. Se vizitau, se întâlneau în case, se ajutau, se sfătuiau. Pavel le spune: este foarte bine! Nu renunțați la acest lucru. DAR atenția la curvie! Ispititorul este între voi, iar acesta este un capitol vulnerabil. În această privință, nimeni să Nu fie cu vicleșug sau să profite de fratele său. Lupta cu curvia înseamnă tăierea din adânc a rădăcinilor ei. Înseamnă a curma orice relație bazată pe interes, înseamnă a duce la crucea lui Hristos orice tip de vicleșug, înseamnă a îndepărta orice gând necurat din acest domeniu. Vasul se stăpânește în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poftelor. Cu alte cuvinte, ține de noi să ne ferim de acele contexte care aprind în noi poftele de natură sexuală. Sunt momente de ispitire când ispita vine pur și simplu și

trebuie să te lupți cu ea. Dar sunt și ispite pe care le trezim noi pășind pe terenuri minate sau apropiindu-ne neînțelept de sursele de ispitire. Ține de fiecare în parte să identifice sursele care îi aprind dorințele și să stea departe de ele. Cu această ispită se luptă doar de la distanță. A încerca să te lupți cu ea din apropiere înseamnă de fapt să pierzi. Atracția poate fi atât de puternică la acest capitol astfel încât dacă depășești o graniță, nu mai poți controla fenomenul. Tactica celui rău este deci să te facă doar să te apropii de ispită pentru a o privi puțin. El nu îți spune să te duci în brațele ispitei, dar doar să te apropii puțin mai mult, doar să te joci cu ea puțin, doar puțin. El știe că odată intrat în acest joc, vei pierde. El știe că se vor aprinde în tine poftă puternice pe care nu le vei putea controla. Nu degeabă folosește în Proverbe Solomon expresia: ca un bou la tăiere. Iar sfatul lui Solomon este clar: stai DEPARTE de ispită. E singura ta șansă la acest capitol. Ce înseamnă DEPARTE? Ține de fiecare să își definească acest lucru în dreptul lui dar și cu ajutorul sfaturilor fraților. Domnul Isus vrea să trăim în lume dar să fim atenți ca lumea să nu intre ea în noi. Mănăstirea nu este o soluție. Provocarea este să trăiești în mijlocul lumii dar să știi să te ferești de sursele de ispitire. Sunt lucruri care țin de noi, de alegerea noastră de a merge undeva sau nu, de a te apropia de cineva sau nu, de a avea acces la internet fără a fi supravegheat sau de a evita această situație etc.

Clarificări despre venirea Domnului și soarta celor adormiți în Domnul (4:13-5:10)

Înainte de a începe să analizăm acest pasaj ne vom întoarce puțin la secțiunea precedentă, căci am rămas cu câteva gânduri. Cred că am menționat deja gingășia lui Pavel în modul în care le scrie aceste îndemnuri despre sfințire și dragoste. El nu vrea ca tesalonicenii să le considere o muștrare sau să presupună că el le dă aceste îndemnuri pentru că el crede că ei de fapt nu se sfințesc și nu se iubesc unii pe alții. Pavel știe că cei mici sunt sensibili și că pot interpreta eronat îndemnul din partea tatălui. Și de aceea el îi asigură că știe că ei trăiesc în ascultare și insistă pe ideea de creștere. Pavel este foarte atent în comunicare și nu vrea să lase loc de interpretări. El le spune direct faptul că știe de umblarea lor în căile Domnului:

- Fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, **și așa și faceți...**(4:1)
- Ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, **și iubiți într-adevăr pe toți frații care sunt în toată Macedonia** (4:9b-10a)

Deci îndemnul lui Pavel nu sunt curative, ci mai degrabă preventive. El poate a sesizat anumite germenii ai necurăției, dar în mod cert nu erau lucruri grave la nivelul comunității. În 2 Tesaloniceni vom descoperi că anumite probleme pe care Pavel le sesizează în stadiu embrionar, când scrie prima epistolă, s-au accentuat.

Îndemnul la sfințire este urmat de îndemnul la dragoste de frați. În majoritatea pasajelor din Noul Testament sfințirea precede dragostea. De fapt primul pas al dragostei este sfințirea. Roadă dragostei nu poate apărea acolo unde este necurăție. Domnul poate revărsa dragostea Sa doar într-un vas curat. Un vas necurat se va conecta la lumea întunericului care va revărsa în el suspiciune, răceală, judecată, ură față de frați. Curăția este o condiție esențială pentru împlinirea poruncii iubirii. Prin sfințire te apropii de Domnul și poți rezona cu dragostea Lui care te motivează să iubești pe ceilalți. Necurăția sexuală te centreează pe tine și stimulează egoismul. Propriile poftă și dorințe devin dumnezeul tău, de dragul căruia încalci poruncile divine și întristezi pe Domnul. Mulți din cei din jur devin obiecte sexuale, mijloace pentru împlinirea propriilor dorințe și nu persoane cărora să te dăruiești. Înfrânarea în domeniul sexualității este un exercițiu de a renunța la propriile dorințe de dragul altora: de dragul lui Dumnezeu, de dragul fraților. Necurăția sexuală înseamnă centrarea pe sine și deci, opusul iubirii. Înfrânarea dorințelor sexuale înseamnă centrarea pe ceilalți și astfel contruiește în tine însuși spiritul iubirii. Curăția sexuală dinaintea de căsătorie este foarte importantă pentru sănătatea relației de cuplu. Raportarea la celălalt este cultivată cu mult timp înaintea căsătoriei.

Iubirea de frați trebuie acompaniată de dragostea de oameni. În versetele 11 și 12, Pavel le vorbește despre relația cu cei necredincioși. Pavel sesizează în Biserica tesalonicenilor un

germene de delăsare în ce privește munca și împlinirea responsabilităților cotidiene. Tesalonicenii așteptau cu o așa intensitate venirea Domnului, încât unora li s-a părut inutilă implicarea în treburile acestei lumi. Pe de altă parte, această teologie a fost îmbrățișată eronat de cei predispuși la lene. În Biserica Tesalonic erau și creștini mai înstăriți. În Fapte se menționează întoarcerea la Domnul a unor femei cu poziții sociale importante. Este posibil ca unii din cei mai săraci să fi început să trăiască pe spinarea celor mai înstăriți, iar aceștia să îi susțină cu drag, căci trebuiau să își iubească frații! Pavel îi îndeamnă să:

- Trăiască liniștiți
- Să își vadă de treburi
- Să lucreze cu mâinile lor

Creștinii din Tesalonic erau deja priviți ca o sectă periculoasă. Deja fuseseră acuzați că se ridică împotriva Cezarului. Lumea era cu ochii pe ei. Un comportament agresiv sau unul delăsător ar fi dat apă la moară acuzațiilor Iudeilor. Și atunci Pavel îi îndeamnă să trăiască liniștiți. Ei nu erau chemați la răscoale sau să riposteze față de prigonitori, sau să vestească Evanghelia într-un mod agresiv și fanatic. Un creștin este o persoană care trăiește liniștit în mijlocul comunității. El trebuie să iasă în evidență prin întruparea valorilor creștine, prin dragoste și corectitudine, dar nu prin altceva. Creștinul nu este un agitator, un ciudat, un revoluționar, un om implicat în rozboaie false. Domnul vrea să trăim liniștiți și în pace cu toți oamenii. El vrea să ne vedem de treburi. Fiecare este îndemnat să rămână în starea în care era când l-a chemat Domnul și acolo să își vadă de treburi și să își îplinească responsabilitățile ca înaintea Domnului. Creștinul este un cetățean responsabil și își va împlini sarcinile cu credincioșie. El nu mai slujește oamenilor, ci acum slujește lui Dumnezeu. Deci cu atât mai mult își va împlini responsabilitățile sociale cu seriozitate și consecvență. Un creștin muncește cu mâinile sale și se întreține singur. Porunca să ne iubim frații sau să ne ajutăm frații trebuie înțeleasă în contextul în care Pavel îndeamnă fiecare creștin să muncească și să își poarte singur de grijă. Biserica este plină de resurse care, de multe ori, sunt și materiale. Oare suntem chemați să abuzăm, să profităm de aceste resurse? În mod cert nu. Pavel ne îndeamnă ca fiecare să își poarte singur sarcinile. Apelăm la Biserică doar atunci când, deși am încercat din greu, singuri nu am reușit. Și apelăm pentru o vreme. Pavel cere ca de văduve să aibă grijă, în primul rând, rudele lor, ca să nu fie împovărată Biserica. Iar pentru a fi în lista văduvelor și a primi suport din partea Bisericii, criteriile ce trebuie îndeplinite nu sunt puține. Biserica nu este o mare de resurse care să ne alimenteze lenea și confortul personal. Mare atenție când apelăm la resursele Bisericii care înseamnă timp, bani, consiliere etc. Cât de des apelezi la serviciile celorlați? Cu câtă ușurință apelezi la serviciile lor? Încerci mai întâi să îți rezolvi problema singur și, doar dacă nu reușești, apelezi cu grijă la resursele Bisericii?

Îmi place expresia lui Pavel: să vă purtați cuviincios cu cei de afară **și să nu aveți trebuință de nimeni**. Creștinul își poartă singur de grijă. El este un cetățean responsabil și harnic și nu are nevoie să apeleze nici la ajutorul Bisericii, nici la cel al statului. Poate unii creștini din Tesalonic

aveau rude necredincioase mai înstărite și puteau profita de acest lucru. Pavel le cere să muncească cu mâinile lor și să nu aibă trebuință de nimeni. Pavel construiește un echilibru superb la nivelul comunității creștine. Pe de o parte, suntem chemați să ne iubim frații, să fim gata să le dăruim și viața. Pe de altă parte, toți membrii comunității sunt chemați să își poarte singuri de grijă și să apeleze la ajutorul celorlalți doar în situații speciale și doar pentru o vreme până când situația financiară se remediază.

Pavel alocă doar 2 versete pentru relația cu cei necredincioși. Și nici măcar nu le aduce aminte să le vestească Evanghelia. Este absolut provocator faptul că în epistolele sale Pavel insistă atât de mult pe trăirea creștină și atât de puțin pe proclamarea mesajului. Iar în ce privește trăirea creștină, cele mai multe îndemnuri au în vedere sfințirea personală și relațiile dintre frați. Pavel a înțeles strategia lui Dumnezeu. El știe că mărturia Duhului se realizează prin mărturia COMUNITĂȚII. De aceea bătălia se dă la nivelul comunității și a relațiilor dintre frați. Dacă vom fi una, lumea va cunoaște adevărul despre noi și despre Domnul. Aici este bătălia. Pavel mai știe că proclamarea are putere doar în măsura în care mesagerii întrupează Evanghelia. Și el știe că aici este marea bătălie zilnică a creștinului. Bătălia sfințirii personale în fiecare zi. Dacă această bătălie este câștigată, Duhul aduce și pasiunea mărturiei și dă și putere mesagerilor Săi. Bătălia principală nu este în domeniul proclamării mesajului. Acesta este vârful de lance. Bătălia principală este din perspectiva lui Pavel în domeniul trăirii și întrupării. În mod cert, proclamarea este esențială și Noul Testament subliniază acest lucru. Dar subliniază și faptul că aceasta este doar vârful. Marea bătălie este să construiești o lance puternică pentru ca vârful să poată avea impact real. Pavel mai știe că sfințirea personală duce la mărturisire. O sfințire care nu duce la mărturisire nu este o sfințire a Duhului. Avem de învățat de la epistolele lui Pavel. El ne deschide mintea să înțelegem că principala bătălie a Bisericii din fiecare secol, este la nivelul trăirii și sfințirii. Aceasta nu înseamnă că proclamarea, sau strategiile, metodele folosite nu sunt importante. Sunt! Dar vin mereu pe planul al doilea. Primul plan este cel al creșterii în maturitate, al creșterii în asemănare cu Domnul. Și, dacă vorbim cu marii predicatori, misionari sau slujitori ai Domnului, ei ne vor mărturisi că principale și cele mai grele bătălii nu le-au dus la amvon, ci în cămăruță, în lăuntrul lor, în zbaterile sufletului din mijlocul ispitirilor, în lupta de fiecare zi pentru curăție, sfințire, în dragoste și permanentă creștere în maturitate!

Mare atenție la acest adevăr! Și mare atenție la pericolul defocalizării în lupta spirituală. Cred că Noul Testament este inspirat de Duhul și este relevant. Cu alte cuvinte, el nu radiografiază doar bătăliile Bisericii din primul secol, ci bătăliile Bisericii din toate timpurile. Scopul este de a trăi creștinismul într-o manieră echilibrată, de a descoperi direcțiile și prioritățile Duhului pentru Biserica Sa și de a oferi direcții biblice Bisericii Sale. Singura soluție este să avem în minte harta mare a Noului Testament și să analizăm cu atenție direcțiile majore oferite Bisericii, precum și proporția de text oferită acestor direcții. Dacă urmăm acest demers, este cât se poate de clar faptul că lupta pentru sfințire și permanentă creștere în maturitate și dragoste este principala bătălie a Bisericii. Deci, în această direcție trebuie construite cele mai multe predici, spre această direcție trebuie canalizate principalele resurse ale Bisericii. Prioritatea oricărei Biserici trebuie să fie creștere în maturitate a mădularelor sale. Nici măcar creșterea

numerică nu trebuie așezată mai presus de creșterea în maturitate. Când Mântuitorul judecă cele 7 Biserici din Asia Mică, criteriul principal este CREDINCIOȘIA. Nu creșterea numerică sau mulțimea lucrărilor de slujire, sau înălțimea clădirii, sau numărul de misionari trimiși în toată lumea sunt criteriile folosite de Mântuitorul, ci credincioșia față de Domnul. Biserica din Efes și-a pierdut dragostea dintâi. S-a îmbrăcat cu haina religiozității și a doctrinei corecte, dar și-a pierdut dragostea dintâi, bucuria mântuirii, dorința de a vesti Evanghelia. Biserica din Smirna este chemată să rămână credincioasă Domnului în pofida suferințelor și prigoanei. Biserica din Pergam și cea din Tiatira sunt mustrate pentru învățături străine și pentru idolatrie și curvie – necredincioșia față de învățătura și trăirea creștină. Biserica din Sardes este trasă la răspundere pentru falsitate și ipocrizie religioasă. Pe buze se găsea Numele Domnului, dar inima lor era departe de Domnul. Ei nu au fost credincioși față de o relație vie și transformatoare cu Domnul. Ei mimau creștinismul, dar inima lor era departe de Domnul. Biserica din Filadelfia este laudată pentru credincioșia ei în mijlocul încercărilor, iar Bisericiile din Laodicea îi este reproșată starea de căldicel, lepădarea adevăratelor valori și îmbrățișarea materialismului și spiritului lumii. Sunt 7 Biserici. Criteriul fundamental de evaluare este același: credincioșia față de chemarea la sfințire și dragoste. Trăirea Evangheliei este principala bătălie a Bisericii. Evanghelia are putere în măsura în care este trăită. Cine sunt eu contează mai mult decât ceea ce vorbesc sau ce fac. Activismul religios și predicarea nu pot substitui imperativul creșterii în maturitate. Prioritatea Bisericii și a liderilor trebuie să fie creșterea în maturitate a membrilor acesteia. Deci, cum ar trebui concepută păstoria și organizarea unei Biserici locale din perspectiva acestei priorități? Cum ar trebui evaluată o Biserică locală din perspectiva acestei priorități? Trebuie să menționăm că marketingul și direcțiile oferite de anumite Biserici din America au sugerat bisericilor alte criterii ca fiind fundamentale: creșterea numerică, numărul lucrărilor de slujire, numărul de misionari trimiși, numărul de proiecte de evanghelizare etc. Întrebarea este dacă vom păstori Biserica Sa după criteriile marketingului și ale bisericilor americane sau după învățătura Noului Testament?

Pavel vrea să le clarifice adevărurile despre soarta celor adormiți în Domnul și despre ceea ce el numește *vremuri și soroace*. Tesalonicenii aveau întrebări cu privire la soarta celor adormiți în Domnul. Ei așteptau cu ardoare venirea Domnului și credeau că este foarte aproape. Venirea Domnului era marea lor așteptare, marele lor dor. Dar au fost surprinși de următoarea situație: unii dintre ei au murit, fie în mijlocul prigoanei, fie din alte motive. Și atunci au fost derutați, căci aceștia nu au prins venirea Domnului. Ei erau atât de ancorați în venirea Domnului, încât au început să creadă că cei care mor înainte sunt pierduți. Din frământările lor ne dăm seama că erau cu adevărat prunci și foarte vulnerabili în fața învățăturilor străine. Observăm că resursa lor principală era așteptarea venirii Domnului. Cel rău vrea să pervertească tocmai această resursă prin minciunile sale. Pavel însă vrea să o protejeze. Astfel, el nu aduce în discuție eroarea lor de la începutul epistolei. El mai întâi le reafirmă de trei ori (la sfârșitul fiecărui capitol din primele trei capitole) importanța acestei resurse și apoi corectează eroarea lor. El știa că tesalonicenii sunt prunci, și pruncii sunt sensibili și foarte ușor pot merge dintr-o extremă în alta. Într-un fel, ei erau prea ancorați în venirea Domnului. Pavel este conștient că au nevoie de

corecție, dar și faptul că această corecție îi poate duce la cealaltă extremă și anume să fie ancorați în această viață și să nu mai aștepte cu atâta pasiune reîntoarcerea Domnului. De aceea el se apleacă cu mare gingășie asupra erorii lor teologice și o corectează cu înțelepciune.

Pavel nu vrea ca ei să se întristeze ca cei care nu au nădejde. Este vorba de nădejdea lumii viitoare și a revederii cu cei dragi. Este normal să te întristezi când cineva drag pleacă la Domnul, dar chemarea este să nu te întristezi ca cei care nu au nădejde. Plecarea acasă la Domnul înseamnă sfârșitul alergării pentru cel în cauză, întâlnirea cu Domnul în slavă, eliberarea de firea pământească și din lumea suferinței, înseamnă atingerea scopului vieții creștine, ajungerea la țintă, finalul mult așteptat al poveștii! Este interesant că Pavel folosește expresia: ***Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei care au adormit în El.*** Nu cei de pe pământ sunt duși la cei din ceruri, ci cei din ceruri sunt aduși înapoi pe pământ. Este într-adevăr foarte interesantă perspectiva lui Pavel. El continuă să o explice în următoarele versete. El le aduce aminte că teologia sa despre escatologie este primită prin revelație. Ce le spune nu este părerea sa sau presupunerea sa, ci Însuși Cuvântul lui Dumnezeu.

- Noi cei vii care vom rămâne până la venirea Domnului....

Pavel nu spune: cei care vor rămâne până la venirea Domnului, ci NOI cei care vom rămâne...Cu alte cuvinte el spera și credea că va prinde în viață venirea Domnului. Deci el se aștepta ca venirea Domnului să fie în timpul vieții sale. Domnul nu consideră ceva eronat că el avea această așteptare chiar dacă Domnul știa că revenirea Domnului va avea loc cu cel puțin 2000 de ani mai târziu. Acest lucru are implicații foarte mari pentru noi. Fiecare generație este chemată să aștepte venirea Domnului și să nădăjduiască că ea va avea loc în timpul vieții sale. Nu este o scuză faptul că noi știm că atâtea generații înaintea noastră au așteptat și sperat și totuși Domnul nu a venit. Domnul are aceeași așteptare de la fiecare generație. Este adevărat că pentru noi este mai greu decât pentru cei din secolul întâi care nu știau, că în planul lui Dumnezeu, perioada bisericii va însemna o așa perioadă îndelungată din istorie. Noi știm și repede ne gândim: dacă au trecut 2000 de ani este foarte simplu să mai treacă încă o sută de ani. Dar nu este un gând duhovnicesc. Așteptarea venirii Domnului este o poruncă pentru toți credincioșii, indiferent de secolul în care trăim și indiferent cum arată evenimentele de pe scena istoriei. Această poruncă a fost valabilă și acum 2000 de ani, precum și în perioadele în care scena istoriei nu conținea semne apocaliptice. Deci, cu atât mai mult acum când suntem cu 2000 de ani mai aproape de venirea Domnului și asistăm la o globalizare fără precedent a lumii.

În dialogurile dintre noi ar trebui să folosim aceeași expresie: noi cei vii care vom rămâne....În această expresie Pavel se include și pe sine și pe ceilalți. El vrea să le întărească această așteptare, chiar dacă existau și anumite erori în teologia lor despre venirea Domnului. Erorile trebuiau îndepărtate, dar nicidecum și așteptarea. Așteptarea trebuia întărită. Așteptarea venirii Domnului este o resursă esențială pentru trăirea creștină. Am comentat deja câte fapte de vitejii au făcut niște prunci din Tesalonic care au accesat cu putere și credință această resursă. Așteptarea venirii Domnului ne pironeste privirea spre ȚINTA alergării noastre. În Filipeni cap. 3, descoperim că Pavel alerga ȚINTĂ spre premiul alergării cerești, spre îmbrățișarea în slavă a

revenirii Domnului. Se dă o bătălie imensă asupra minții noastre că să nu păstrăm vie această țintă. Dacă ținta este creșterea noastră spirituală, realizarea unei lucrări spirituale impresionante pe acest pământ, sau realizarea pe acest pământ printr-o casă, familie și carieră, sau rezolvarea problemelor cu care ne confruntăm, suntem săraci, defocalizați și vulnerabili, și ne privăm singuri de cea mai puternică resursă din lupta spirituală. Credința mântuitoare care îți dă putere să treci peste încercări este ancorată în VIITOR. Toate epistolele lui Pavel afirmă acest lucru, iar Evrei cap.11 îl subliniază în mod deosebit. Noi credem în ce a făcut, în ce face și în ce VA FACE Hristos pentru noi. Credința are o componentă trecută, una prezentă și una viitoare. Deși toate sunt importante, credința este orientată spre VIITOR. Acolo este punctul ei forte, acel punct care aduce în noi puterea de a lupta și birui până la capăt.

Adesea noi avem o altă ȚINTĂ. Marea întrebare este: care sunt așteptările noastre, spre ce tânjim, care este dorul nostru, speranța noastră, ținta noastră? Ce așteptăm cu o intensă ardoare? Poate fi vorba de căsătorie, de carieră, de casă, sau chiar de o trezire spirituală și de creșterea noastră în maturitate. Oricât de spirituală ar fi ținta noastră, dacă ea se regăsește în această viață, nu suntem pe drumul cel bun. Marele nostru DOR ar trebui să fie întâlnirea cu Domnul în slavă, ar trebui să fie momentul când ne vom întâlni pe nori, când vom participa la judecarea pământului, îndepărtarea răului și înnoirea tuturor lucrurilor, când ne vom înfățișa înaintea scaunului de domnie al slavei și vom fi răsplătiți și proslăviți în Ierusalimul etern. Aceasta este singura ȚINTĂ a trăirii creștine. Visele noastre, dorințele noastre, așteptările noastre, dorul nostru ar trebui canalizate spre aceste lucruri. Dar noi, la ce visăm, spre ce tânjim, ce sperăm, ce așteptăm cu DOR? De multe ori visele noastre sunt legate de acest pământ trecător și, chiar dacă sunt vise curate și frumoase, ele nu își au inima în revenirea Domnului, iar lumea de dincolo nu este o țintă, ci doar o explicație care ne consolează în ce privește moartea.

Venirea Domnului este adesea un concept care ne oferă liniște cu privire la moarte, dar nu este ținta frământărilor noastre. Lumea de dincolo nu trebuie să fie însă un concept sau o consolare existențială, ci ținta viselor noastre. Care este ținta noastră? Spre ce privim, spre ce visăm, ce ne entuziasmează inima, ce ne motivează în acțiunile noastre? Trebuie să recunoaștem că de cele mai multe ori motivația noastră este susținută de planurile și așteptările noastre cu privire la acest pământ. Nu înseamnă să nu avem vise sau planuri pe acest pământ, dar acestea să pălească și să fie subordonate MARELUI VIS și MARELUI PLAN al înnoirii tuturor lucrurilor la venirea Domnului. Oare cum poate fi fericită o logodnică când nu își vede logodnicul? Oare cum poate o mireasă să fie mulțumită când Mirele este departe? Oare nu nunta este inima viselor și așteptărilor ei? Dar adesea trăim în spiritul veacului, noi suntem dumnezei care avem planuri pe acest pământ, dorind să ne realizăm sau să schimbăm lumea. Lucrarea creștină poate fi adesea o principală sursă de defocalizare și să eclipseze marea ȚINTĂ a alergării creștine.

Dacă visele și frământările inimii noastre cu privire la viitorul, dezvoltarea și impactul în această lume a lucrării pe care Domnul ne-a încredințat-o sunt mai multe decât visele și frământările noastre cu privire la grăbirea venirii Domnului și gloria revenirii Sale, atunci trăim într-o imensă amăgire. Lucrarea noastră pământească are principala menire să grăbească venirea Domnului. Ea este un mijloc către un scop. Nici întoarcerea oamenilor la Domnul nu este

SCOPUL. Căci SCOPUL este ca aceștia să își ducă mântuirea până la capăt și să ajungă în slavă. Dacă ne punem nădejdea în Hristos doar pentru această lume, atunci suntem cei mai nenorociți dintre oameni. Din păcate, adesea alegem să fim cei mai nenorociți dintre oameni și trăim ca niște înfrânți pentru că nu ne fixăm cum trebuie ȚINTA. Foarte periculoase sunt vremurile de pace și de succes în această lume. Atunci suntem cei mai tentați să uităm de lumea viitoare, adevărata țintă a trăirii noastre pe acest pământ. Fixarea ȚINTEI se face în fiecare zi. Este la fel cum un soldat are o armă care trebuie calibrată zilnic, așa este și în viața de credință. În fiecare zi trebuie să ne calibrăm în mod conștient ȚINTA. Bătălia defocalizării este imensă. Dar cel care o câștigă accesează O RESURSA absolut minunată care îi va schimba întreaga viață și îl va împuternici să domnească împreună cu Hristos!

Al doilea lucru pe care îl observăm din limbajul lui Pavel este faptul că acesta plasează răpirea Bisericii în momentul celei de-a doua veniri a Domnului. Cu alte cuvinte Pavel crede că Biserica va parcurge toate evenimentele premergătoare celei de-a doua veniri și știe că o parte din credincioși vor rămâne în viață pe pământ până în momentul revenirii Domnului. Teologia răpirii înainte de perioada lui Anticrist se bazează pe speculații și presupuneri. Pentru a justifica această teologie, exegeții afirmă că venirea Domnului din cap.4 din 1 Tesaloniceni are în vedere venirea Domnului pentru Biserică. Ei introduc ideea ingenioasă, dar nebiblică a existenței mai multor reveniri a Domnului, și anume venirea Domnului pentru Biserică și apoi venirea Domnului pentru Israel etc. Dar nicăieri în Noul Testament nu găsim un text care să afirme explicit faptul că există o venire a Domnului pentru Biserică și alta pentru judecarea pământului și salvarea lui Israel. Nu ne putem baza teologia pe presupuneri. Așa putem presupune că sunt trei reveniri ale Domnului, ba poate patru. Depinde ce vrem să justificăm. Noul Testament este cât se poate de clar vorbind de o singură revenire a Domnului. Acest lucru este evident atât în limbajul general al Noului Testament, cât și în limbajul epistolelor 1 Tesaloniceni. Până în cap. 4 Pavel ne-a vorbit de 3 ori despre revenirea Domnului ca despre un eveniment unic așteptat de creștini. El nu vorbește tesalonicenilor despre revenirile Domnului, ci despre revenirea Domnului.

Al treilea lucru pe care îl deducem din așteptarea lui Pavel de a fi contemporan celei de-a doua veniri a Domnului este că perioada lui Anticrist va fi o perioadă scurtă. Pavel scrie în a doua sa epistolă că revenirea Domnului va fi precedată de perioada lui Anticrist. Dar el nu se așteaptă ca domnia lui Anticrist să fie un regim de 40 sau 50 de ani așa cum a fost comunismul de exemplu. El se așteaptă să fie o perioadă scurtă, ceea ce justifică speranța prinderii revenirii Domnului chiar de către creștinii mai în vârstă. Interpretarea literală a celor 3,5 ani din apocalipsa are argumente ce merită luate în seamă. Alături de așteptările lui Pavel, avem rădăcinile vechi-testamentare ale conceptului. În profețiile din Daniel perioada de asuprire a Ierusalimului de către Antioh Epifanes IV este descrisă la fel ca perioada fiarei din Apocalipsa în termeni de luni, zile și vremi. Nu cred că este întâmplător faptul că Antioh Epifanes a domnit peste Ierusalim exact 3 ani și 6 luni. Limbajul simbolic din cartea Daniel s-a împlinit în mod literal. Apocalipsa nu inventează un limbaj, ci îl folosește pe cel din cartea Daniel. Dacă autorul Apocalipsei ar fi dorit să folosească o imagine care să sugereze o realitate istorică continuă sau o

perioadă nedeterminată de timp, atunci poate că imaginea celor 3 ani și jumătate din cartea Daniel nu ar fi cea mai potrivită, atâta vreme cât ea s-a împlinit în sens literal în perioada lui Antioh. Perioada aceasta în care răul avea să triumfe la Ierusalim avea să fie una scurtă, și evreii trebuiau să știe acest lucru. Era o resursă importantă să știe că este o perioadă scurtă, tocmai pentru ca să rabde și să nu cadă în deznădejdea adusă de gândul că poate domnia lui Antioh peste Ierusalim și perioada de prigoană avea să mai dureze încă 40 de ani.

Al patrulea lucru pe care îl înțelegem este faptul că vor fi creștini care nu vor gusta moartea. Ei vor fi răpiți la ceruri și transformați în slavă fără a mai trece prin etapa morții. Acești credincioși sunt cei care vor rămânea în viață până în momentul revenirii Domnului. Acesta nu este singurul pasaj din Noul Testament care susține această idee. Pavel mai afirmă acest lucru cel puțin de două ori în epistolele sale:

- Iată vă spun o taină: nu ***vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați***, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, ***iar noi vom fi schimbați***. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? (1 Cor.15:51-55)

- Știm în adevăr că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, ***negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el***. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsați: ***nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste trupul acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață***. Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Așa dar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căși știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul – pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. Da, suntem plini de încredere și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta ca să fim acasă la Domnul. (2 Cor.5:1-8)

Pavel afirmă cât se poate de clar că acasă la Domnul este mult mai bine. Cu toate acestea el nu dorește să ajungă acasă prin moarte, ci prin răpire. El nu își dorește moartea ci prinderea în viață a revenirii Domnului. El nu dorește să fie dezbrăcat de acest trup (adică moartea!), ci să fie îmbrăcat peste acesta cu celălalt trup de slavă (adică să prindă răpirea!). Deci dorința de a muri nu este biblică nici chiar dacă este motivată de dorința sinceră de a ne întâlni cu Domnul. Din cartea Iov înțelegem că cel rău vrea să ne facă să ne dorim moartea, să blestemăm viața și ziua în care ne-am născut. Dar viața este un dar! Viața pe acest pământ este unica oportunitate din istoria eternității ca prin drumul greu al durerii să ajungem la slavă. De aceea viața pe acest pământ și doar viața sau intrarea în existență este un mare DAR și trebuie prețuit ca atare. Dacă Domnul ne lasă încă în trup este cel mai bun lucru pentru noi și pentru ceilalți. Doar dacă el decide să mergem acasă prin moarte trebuie să acceptăm moartea. Dar niciodată nu trebuie să tânjim după

ea. Aceasta ar însemna o imensă jignire adusă Creatorului care ne iubește și care orânduiește ca toate lucrurile să lucreze pentru binele nostru!

Pavel are în minte următorul scenariu:

- Pogorârea din cer cu trâmbița lui Dumnezeu a Domnului
- Învierea celor morți în Hristos
- Răpirea celor credincioși de pe pământ în nori pentru întâmpinarea Domnului în văzduh
- Coborârea Domnului împreună cu sfinții Săi pentru a judeca pământul

Este interesant că atât în 1 Corinteni cât și în 1 Tesaloniceni apare elementul *trâmbiței*. În 1 Cor.15 chiar se precizează *la cea din urmă trâmbiță*. Această expresie ne amintește de limbajul cărții apocalipsei, și ne face să ne întrebăm dacă ultima trâmbiță menționată în Apoc.11 nu este de fapt aceeași trâmbiță cu cea menționată de Pavel. Este foarte posibil căci ultima trâmbiță descrisă în Apoc.11 anunță revenirea Domnului.

După ce clarifică soarta celor adormiți în Domnul, în cap.5 Pavel abordează problema vremurilor și soroacelor. Cred că această expresie aduce în discuție întrebarea: Când va veni Domnul? Ce va anunța venirea Lui? Această expresie o întâlnim și în cap. din Fapte:

- Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel? El le-a răspuns: ***Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele***; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului. (Fapte 1:6-8)

Pavel în cap.5 le răspunde într-un mod asemănător. Nu este nevoie să scrie despre vremuri și soroace căci nu are ce să le scrie despre acestea căci ziua Domnului va veni ca un hoț. Acest lucru ne sugerează că ziua Domnului va veni deodată, pe neașteptate, fără semne premergătoare. Ba mai mult decât atât, Pavel chiar sugerează că ziua Domnului va veni când cei din lume vor zice: Pace și liniște! Acest lucru ne sugerează că ziua Domnului va prinde lumea într-un moment de pace, liniște și stabilitate. Este o idee simplă și destul de clar exprimată de Pavel. Pentru a ne asigura că am înțeles mesajul lui ne putem întreba mai întâi ce înseamnă pentru Pavel ziua Domnului.

Pasajul din 2 Tes. cap.2:1-2 ne sugerează că pentru Pavel venirea Domnului și ziua Domnului reprezintă același lucru. Cap. 3 din 2 Petru reliefează faptul că și pentru Petru ziua Domnului și venirea Domnului înseamnă unul și același lucru. Acest lucru este în armonie cu învățătura Vechiului Testament care introduce conceptul de ziua Domnului. Ziua Domnului este ziua când doar Domnul va fi înălțat, este ziua în care Domnul va judeca pe cei necredincioși și va răsplăti pe sfinți. Este ziua Sa. Este ziua biruinței Sale! Dacă ziua Domnului este același lucru cu venirea Domnului atunci acest pasaj ridică întrebări foarte grele:

- Revenirea Domnului nu are nici un semn premergător doar din perspectiva celor credincioși sau și din perspectiva celor credincioși?
- Venirea lui Anticrist nu este un semn premergător pentru cei credincioși?
- Cataclismele din Apocalipsa nu sunt pentru cei credincioși semne ale venirii Sale?
- Cum va putea spune lumea: Pace și liniște! în urma unor cataclisme așa de mari ca cele descrise în cartea Apocalipsei?

Pasajul din 1 Tesaloniceni este similar pasajelor din Evanghelia după Matei despre venirea Domnului. În Matei 24 descoperim următoarele idei:

- **După zilele de necaz** asupra Ierusalimului se va arăta în cer semnul Fiului Omului și toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și slavă. (24:29-30)
- De la smochin învățați pilda lui: când frăzegește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. **TOT AȘA, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri să știți că Fiul Omului este aproape**, este chiar la ușă. (24:32-33)
- **Despre ziua aceea și ceasul** acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.
- Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. Într-adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua în care a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.
- ATUNCI din doi bărbați care vor fi la câmp unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată.
- Vegheați DAR pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul nostru.

Voi face doar o observație înainte de a comenta acest pasaj din Matei cap. 24. Unii exegeți consideră că venirea Fiului omului are în vedere venirea Fiului omului pentru a judeca Ierusalimul, lucru ce s-a împlinit în anul 70 d.H. Semințiile care se bocesc ar fi semințiile lui Israel și toți vor vedea judecata lui Dumnezeu asupra Ierusalimului. Părerea mea este că textul este foarte clar cu privire la venirea Domnului. Nu voi detalia această dezbatere, dar voi comenta pasajul interpretând Matei 24.30-33 referindu-se la venirea Domnului. Astfel, descoperim următoarele lucruri despre venirea Domnului.

1. **Există niște semne premergătoare, prin intermediul cărora cei credincioși vor putea ȘTI că Fiul este la UȘI.** Aceste semne sunt legate de zilele de necaz asupra Ierusalimului. Ni se sugerează că zilele de necaz din anul 70 d.H. se vor repeta și înainte de venirea Domnului. Această interpretarea este în armonie cu cartea Apocalipsei care plasează judecarea Babilonului, cetatea cea mare (identificată în Apoc.11 ca locul unde a fost răstignit Domnul) după revărsarea ultimului potir (vezi Apoc.16), deci exact înainte de momentul revenirii Domnului. Cetatea cea mare este

nimicită de fiară (care pentru acele zile este Anticrist). Menționăm și faptul că în original nu apare expresia *Fiul este la ușă*, ci *el sau sfârșitul este chiar la ușă*. Unii exegeți interpretează această expresie cu privire la sfârșitul Ierusalimului și nu sfârșitul adus de revenirea Fiului.

2. ***ZIUA și CEASUL însă , data exactă a revenirii nu o știe nimeni.***
3. ***Va fi ca în zilele lui NOE. Oamenii își vor continua cursul firesc al vieții și judecata va veni pe neașteptate pentru ei.*** OBSERVAȚIE: în zilele lui NOE, cei necredincioși nu au știut nimic. Nici NOE nu știa cu exactitate când va veni potopul. Dar acesta știa că potopul este aproape, chiar la ușă.
4. ***Faptul că nu se știe ziua și ceasul revenirii este un motiv de veghere pentru credincioși.***
5. Fiul omului va reveni în **CEASUL** în care nici credincioșii nu se gândesc că va reveni.

Matei 24 îmi sugerează următoarele idei despre revenirea Domnului:

- Credincioșii nu pot ști data exactă.
- Ei vor putea însă identifica niște semne premergătoare și vor putea ști că Fiul este chiar la ușă neștiind însă EXACT când va reveni.
- Cu toate acestea CEASUL revenirii îi va lua și pe ei prin surprindere și Fiul Omului va veni când ei nu se gândesc.
- Spre deosebire de ei, cei necredincioși nu vor ști nimic și nu vor bănui nimic. Ei își vor continua cursul firesc al vieții și revenirea va fi o surpriză TOTALĂ.

Aceste adevăruri din Matei ne oferă răspunsuri la întrebările noastre. Credincioșii nu știu data exactă, dar vor ști când Fiul Omului este chiar la ușă. Deci identificarea lucrării lui Anticrist și apoi nimicirea de către acesta a cetății celei mari vor fi semne premărgătoare clare. Cei credincioși nu vor putea calcula cu exactitatea ZIUA revenirii, dar vor putea ști că este foarte aproape. Faptul că cei credincioși nu știu ziua revenirii Domnului reprezintă un motiv pentru veghere necurmată din mai multe perspective:

- Faptul că nu știm data revenirii, ne așează în situație în care nu știm nici când vor începe acele zilele grele de încercare care vor precede revenirea Domnului. În acest spirit, Evanghelia după Luca subliniază și această dimensiune a vegherii (Luca 21:34-36)
- În acele ultime zile, presiunea va fi foarte mare. Gândul că revenirea poate fi oricând va fi salvarea noastră. Dacă vom ceda și vom face compromisuri pe motiv că Domnul întârzie, atunci revenirea Domnului ne va prinde în necredincioșie spre pieirea noastră. Chiar dacă vom ști că Fiul Omului este la ușă, nu vom putea ști exact când va veni.

- Este interesant faptul că ideea unei mari încercări ce va precede venirea Domnului ne motivează și mai mult la veghere. A fi în veghere înseamnă un proces, o umblare continuă cu Domnul, înseamnă ca zilnic să aduni undele în candelă pentru a putea face față încercărilor de foc și să rămâi în picioare în ziua venirii Lui. Pavel subliniază de mai multe ori în epistolă ideea întăririi și păzirii inimii ca să putem sta în picioare în ziua venirii Lui. Dacă venirea Domnului ar putea fi oricând, dacă ea nu ar fi precedată de un necaz atunci mă întreb cum să înțeleg imperativele la veghere din pricina iminenței venirii Lui? Dacă nu va fi un anticrist și un test final pentru Biserică atunci cum se justifică imperativele din pildele despre veghere? În cele din urmă de cât timp ai nevoie să îți ceri iertare pentru păcatele tale? Sau să trăim obsesia să am toate păcatele mărturisite pentru a fi sigur că venirea Lui mă prinde în Hristos? Dacă el va veni deodată pe cine va răpi la cer dintre sfinții Lui? Pe cei care în acea secundă au toate păcatele mărturisite? Pe cei care sunt în creștere spirituală? Dar ce se întâmplă cu cei care sunt în neveghere în acea clipă, sau cu ai Săi copii care sunt pângăriți de vreun păcat? Ce se întâmplă cu cei imaturi sau slabi în credință? Ce se întâmplă cu o Biserică asemenea celei din Laodicea? În Apoc.3 ea este numită încă Biserica lui Hristos iar lepădarea ține încă de viitor: te VOI vărsa din gura Mea...Atunci oare nu ar trebui ca Noul Testament să insiste pe profilul stării spirituale care îți dă siguranța că Domnul te va răpi la cer? Iar dacă TOȚI copiii Lui indiferent de starea lor spirituală sunt răpiți la cer, atunci ce rost mai au imperativele la veghere? Oare un creștin care este ani în veghere dar două zile în neveghere va fi luat la cer dacă venirea Lui coincide cu cele 2 zile de neveghere? Vor fi mântuiți doar cei aflați în veghere? Dar Duhul Lui încă locuiește în cineva chiar dacă este în neveghere, și atunci oare Domnul se va contrazice, în sensul că nu își va lua toți copiii Săi la cer? Oare mântuirea nu este prin har și prezența Duhului în noi nu este dovada că noi beneficiem de acest har minunat? Oare mântuirea ține de norocul ca acea Zi să te prindă într-o stare spirituală bună? Cum am defini această stare spirituală bună?
- Ideea că venirea Sa este precedată de o încercare de foc oferă sens îndemnurile la veghere. Încercarea va clarifica lucrurile, va realiza o cernere. Cei căldicei vor ceda presiunii și se vor lepăda de Domnul, iar cei în veghere vor rezista și își vor păstra credința. Și ideea nu este doar ca acea zi să te prindă într-o stare spirituală bună ci să trăiești ani de zile în veghere pentru a aduna suficient undele în candelă.
- Ideea că încercarea de foc justifică imperativele la veghere este relevantă și pentru cei care nu vor prinde venirea Lui. Fiecare creștin și fiecare generație de credincioși va trece prin încercări de foc similare cu cea de la sfârșit. Aceste încercări pot surveni oricând și adesea au realizat cernere în trupul lui Hristos. Fie

că a fost vorba de o prigoană sau de o învățătură mincinoasă, fie că a fost vorba de un război, foamete sau o încercare personală, încercări teribile s-au abătut asupra Bisericii din toate secolele. Cei care nu au adunat cu Domnul și nu au fost în veghere au fost spulberați de ele. La fel cred că va fi și la sfârșit. Vegherea cred că trebuie definită ca un proces, ca un mod de viață și nu ca norocul de a fi în starea spirituală potrivită în momentul revenirii Lui, sau cel al morții. Această interpretare este în armonie cu învățăturile din Matei 24. Mântuitorul le atrage de la început atenția cu privire la lucrurile cu care se vor confrunta ÎNAINTE de venirea Lui: prooroci mincinoși, războaie, foamete, prigoane. Și mesajul este: cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Apoi, Mântuitorul construiește tabloul revenirii Lui pornind de la evenimentul dărâmării Ierusalimului în anul 70.d.H. Or, acest eveniment avea să fie un puternic test pentru Biserică. Biserica din Iudeea trebuia să fie în veghere pentru a ști cum să reacționeze în acele perioade foarte grele. Încercarea ce avea să vină motiva la veghere. Este extrem de interesant cum glisează Mântuitorul de la necazul ce va veni peste Ierusalim și Iudeea la venirea Lui. Ni se spune că după acele zile de necaz va veni Fiul Omului pe nori și orice ochi Îl va vedea. Dar ce să însemne acest lucru? Sunt mai multe posibile interpretări:

- a) Venirea Fiului Omului din text nu se referă la a doua venire, ci la venirea Domnului să judece Ierusalimul
- b) Căderea Ierusalimului ar fi singurul eveniment care trebuia să se întâmple înainte de revenirea Lui; după acest eveniment venirea Sa este iminentă și nu poate fi prezisă de nimic, poate fi oricând. Ea nu putea avea loc înainte de dărâmarea Ierusalimului dar după anul 70 poate avea loc oricând. Pentru că nu se știa cât de lungă va fi această perioadă Mântuitorul poate glisa și să spună: după acele zile de necaz Fiul Omului este chiar la uși!
- c) Căderea Ierusalimului prefigurează încercarea de foc a Bisericii din perioada lui Anticrist după care Fiul Omului chiar va reveni pe nori. Mântuitorul folosește tiparul profețiilor vechi-testamentare când un viitor îndepărtat era anunțat DUPĂ un eveniment istoric imediat. Dar de fapt acel eveniment istoric imediat prefigura un eveniment istoric mai îndepărtat DUPĂ care cu adevărat avea să se împlinească în mod plener profeția.
- d) Mântuitorul folosește tiparul profețiilor vechi-testamentare descris la punctul d. Dar căderea Ierusalimului din anul 70 prefigurează căderea Ierusalimului din perioada lui Anticrist după care Domnul chiar va reveni!

Prima interpretare cred că forțează în mod evident textul doar pentru a soluționa problema ridicată de această profeție. A doua interpretare pare a fi același lucru ca și prima. Interpretările b) și c) au punctul forte de a respecta cu tiparul profețiilor vechi-testamentare. Și trebuie să menționez că interpretarea d) este cea care respectă cu cea mai mare strictețe acest tipar. Și în

același timp se armonizează cu anumite profeții din Apocalipsa despre Babilon. Această interpretare este nouă și pentru mine, și mai am nevoie să o analizez. Dar din punct de vedere exegetic ea pare să respecte cel mai bine principiile de interpretare a profețiilor pe care autorii nou testamenatri le folosesc pentru a înțelege profețiile vechi-testamentare.

Indiferent de interpretarea pentru care optăm trebuie să ne punem întrebarea: de ce Mântuitorul ne vorbește despre veghere și așteptarea revenirii Sale în contextul profețiilor despre dărâmarea Ierusalimului? Ideea de încercare care ne motivează la veghere ar putea fi un răspuns.

Pavel folosește cu privire la cei necredincioși expresia: Când vor zice pace și liniște! Folosirea acestei expresii nu exclude posibilitatea derulării unor cataclisme și evenimente istorice deosebite înainte de a doua venire a Domnului. Poți spune Pace și liniște în ciuda evenimentelor care prevestesc venirea Domnului. Să ne aducem aminte de împietrirea inimii lui Faraon care după încetarea fiecărei urgii, când dădea de pace și liniște, refuza să își împlinească cuvântul dat și iar se împotriva poruncii lui Dumnezeu primită prin Moise. În 2 Tes cap.2 Pavel menționează că Însuși Domnul va trimite în ultimele zile un duh de amăgire ca să creadă o minciună. Deci ideea de liniște și pace poate izvorî din împietrirea inimii lor și minciuna pe care o vor crede și nu înseamnă neapărat că în lume nu vor fi evenimente deosebite și cataclismele descrise de cartea Apocalipsei. Ba mai mult, cartea Apocalipsei ne vorbește de un astfel de moment când lumea se va bucura și va zice: pace și liniște! Momentul este descris în Apoc.11. Cei doi prooroci vor chinui pământul cu urgiile lor. Dar fiara care se ridică din Adânc îi va omorî și trupurile lor vor sta întinse în piața cetății celei mari, unde a fost răstignit și Domnul lor. Iată cum descrie Apocalipsa 11:9-10 reacția oamenilor:

- Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam, vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie pusă în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora pentru că acești doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pământului.

Și apoi Apoc.11 prezintă momentul revenirii Domnului. Deci în Apoc.11 Domnul revine într-un moment în care lumea se bucură de biruința fiarei asupra celor 2 prooroci care constituie o ultimă redută în fața stăpânirii fiarei și speră în sfârșit la pace și liniște și la faptul că urgiile au încetat! Da, lumea va fi oarbă și împietrită și nu va lua aminte la semnele premergătoare venirii Domnului. Dar cei credincioși vor putea ști că Fiul Omului este chiar la ușă. Oare nu așa a fost și în zilele lui Noe? Lumea nu a știut nimic și nu a luat aminte la semnul înălțat de Noe prin construirea corăbiei. Dar Noe știa că potopul este aproape! El poate nu știa ziua exactă, dar știa că judecata și mântuirea sunt la ușă, gata să vină!

Chiar și în 1 Tes.cap.5 Pavel creionează această diferență între cei credincioși și cei necredincioși. Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea, dar voi fraților nu sunteți în întuneric pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Ziua aceea nu îi va prinde pe cei credincioși ca un hoț din măcar două motive:

- Fiind în Domnul, ziua aceea nu va însemna pentru ei judecată, ci mântuire.

- Fiind în lumină, vor deosebi semnele premergătoare venirii Domnului și vor ști că Fiul omului este chiar la uși.

Pavel îi îndeamnă pe Tesaloniceni la veghere. Ei erau fii ai zilei, și ai luminii. Ei cunoșteau adevărul și știau și cum trebuie să trăiască pentru ca ziua aceea să nu îi prindă ca un hoț. Pavel însă pune în calcul și posibilitatea ca un fiu al zilei să aleagă să doarmă ca cei din întuneric. Și cel ce este în lumină poate fi cuprins de somnul întunericului. Somnul este semnul apartenenței la lumea nopții și a întunericului. Vegherea este semnul apartenenței la lumea luminii și a zilei. Apartenența la lumea luminii ne oferă o altă perspectivă față de ziua Domnului dar și ne motivează la veghere permanentă. Statutul de fiu al luminii ne responsabilizează să veghem și nu înseamnă că ne putem culca pe o ureche. Accesul la adevăr ne responsabilizează să fim treji și nu să dormim. Dacă însă alegem să dormim suntem pe drumul în care renunțăm la identitatea de fii ai luminii pentru a deveni fiii ai întunericului. Statutul de fiu al luminii ne oferă posibilitatea vegherii, iar vegherea păstrează acest statut minunat. Este bine ca Biserica să înțeleagă aceste adevăruri și să nu repete greșeala lui Israel care a făcut din statutul de popor ales temelie siguranței sale spirituale: noi suntem fiii lui Avraam! Statutul de copil al lui Dumnezeu ne împuternicește și responsabilizează pentru un anumit mod de viață. Acel mod de viață este cheia siguranței noastre și nu statutul pe care îl putem pierde prin necredință și neascultare.

Pentru Pavel a fi în veghere nu înseamnă a cerceta vremurile și soroacele, ci a trăi în credință, dragoste și nădejde:

- Să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii.

Pavel înțelege prin veghere o îmbrăcare continuă și din ce în ce mai profundă cu cele trei elemente care definesc esența trăirii creștine. A fi în veghere înseamnă un proces, o luptă zilnică, o alegere permanentă de a trăi în credință, dragoste și nădejde. Această alegere trebuie reînnoită în fiecare zi. Dar nu doar atât. În lumina epistolei înțelegem că a fi în veghere înseamnă și o creștere permanentă în credință, dragoste și nădejde! Aceste trei elemente le găsim și în primele capitole, și în 1 Cor.13, și în alte locuri din Noul Testament. Ele reprezintă elementele cheie ale trăirii creștine. Totul începe cu a crede Cuvântul lui Dumnezeu. Credința autentică lucrează dragoste. Rada credinței adevărate este iubirea, căci Cel ce crede în Cel care ne-a iubit mai întâi iubește și el la rândul său.

Nădejdea are în vedere dimensiunea viitoare a credinței. Noi credem în Domnul Isus, trăim în dragoste și așteptăm revenirea Sa! Dintre cele trei elemente, Pavel dezvoltă în acest context doar elementul nădejzii. Nădejdea mântuirii este un coif care ne păzește mintea de atacurile celui rău. Cel rău vrea să ne îndoim de certitudinea mântuirii noastre pentru a ne pierde din curaj și putere, pentru a fi paralizați de nesiguranță și deznădejde. Și acest lucru a și început să facă în rândul tesalonicenilor aruncând în umbră soarta celor care adorm în Domnul. Pavel vrea să îi încredințeze de siguranța mântuirii viitoare. Există siguranță atât pentru cei care dorm în Domnul, cât și pentru cei care vor prinde în viață revenirea Domnului. În 4:13-18 Pavel insistă

pe certitudinea mânturii celor care dorm în Domnul, iar în 5:1-10 Pavel pare să insiste pe certitudinea mântuirii celor care vor prinde revenirea Domnului.

Într-adevăr, ziua Domnului este ca un hoț doar pentru fiii întunericului. Ea înseamnă judecată pentru cei din lume, și este un motiv de groază doar pentru cei care nu veghează. Pavel nu le oferă o siguranță ieftină și lipsită de responsabilitate. Certitudinea este pentru fiii luminii care trăiesc o viață de veghere. Siguranța mânturii nu este oferită în nici un caz credincioșilor care aleg calea nevegherii și somnului acestei lumi. Pavel încheie acest pasaj cu imaginea coifului nădejdiei mântuirii. De fapt, scopul principal al acestui pasaj a fost ca ei să își pună coiful nădejdiei mântuirii și să nu se lase întristați de minciunile celui rău. Pavel explică de ce putem vorbi de o nădejde a mântuirii:

- FIINDCĂ Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.

Putem să ne bucurăm de nădejdea mântuirii din pricina voii lui Dumnezeu care ne-a rânduit la mântuire. Domnul VREA să ne mântuiască! Aceasta este dorința Sa, intenția Sa, planul Său cu noi, voia Sa! El ne-a rânduit la mântuire, ne-a creat pentru aceasta și a plănuit aceasta chiar înainte de facerea lumii. Prețul și garanția acestei mântuiri este însăși moartea Fiului Său! Nu doar că a dorit să ne mântuiască, dar pentru a ne mântui a jertfit pe singurul Său Fiul de dragul nostru! Iată ce spune Pavel în Romani cu privire la această certitudine a mântuirii:

- Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? (Rom.8:31-32)

Resursa tesalonicenilor era ancorarea în slava viitoare. Dar această resursă este operantă doar dacă vorbim despre siguranța mântuirii pentru cei care sunt Hristos. Viitorul plin de slavă îți poate da putere doar dacă știi sigur că acesta este al tău! Pavel contruiește pe scurt o teologie a siguranței mântuirii care este valabilă atât pentru cei care mor în Domnul, cât și pentru cei care trăiesc în Domnul. Fie că dormim, fie că veghem, suntem răduiți la mântuire. Dar cum spuneam și mai devreme nu este vorba de o siguranță ieftină. Siguranța este pentru cei care mor **în Hristos**, și pentru cei care **veghează**. Chiar dacă Pavel știe că cei care mai erau încă în viață aveau să mai treacă prin mari încercări, el le promite și lor siguranța mântuirii, dar cu o condiție: condiția vegherii permanente. Cel care trăiește în veghere și este mereu în creștere va birui toate atacurile celui rău și va sta în picioare în ziua Fiului Omului. Aceasta nu înseamnă că va trăi o viață perfectă, dar înseamnă că va ști să se ridice atunci când este căzut, va ști să își ceară iertare când cel rău îl va amăgi, va ști să învețe prin Hristos să nu mai repete greșelile și să trăiască în neprihănire.

Sfaturi practice (5:13-28)

În ultima secțiune a epistolei descoperim o serie de sfaturi practice adresate tesalonicenilor. În secțiunea 4:1-12 Pavel le-a dat un îndemn general la dragoste și sfințire. În ultima secțiune sfaturile sunt concrete, punctuale.

Primul îndemn are în vedere raportarea la prezbiteri. Pavel îi cheamă pe tesaloniceni să respecte și să prețuiască foarte mult în dragoste pe cei care îi cărmuiau în Domnul. Biserica din Tesalonic era o Biserică tânără. Cu toate acestea ea avea prezbiteri. Din cartea Faptelor Apostolilor știm că Pavel așeza prezbiteri chiar în Bisericile tinere. Rânduiala prezbiterilor este esențială pentru comunitatea Bisericii. Hristos Își cărmuiește Biserica prin intermediul prezbiterilor. Aceștia sunt chemați să păzească turma, să o hrănească și să o cărmuiască în Domnul. Prezbiterii sunt chemați să asculte vocea marelui Păstor, să înțeleagă voia lui Dumnezeu cu privire la biserica pe care o slujesc și să transmită mai departe această voie comunității. Prezbiterii trebuie să se smerească și să descopere bătăliile lui Hristos la care biserica lor este chemată să participe. În Biserica din Tesalonic majoritatea aveau aceeași vârstă spirituală iar prezbiterii erau și ei foarte tineri în credință. Și nu doar atât, dar tesalonicenii aveau proaspăt în minte modelul lui Pavel. În mod cert, prezbiterii lor erau foarte departe de înălțimea spirituală a celui care i-a născut în credință. Apoi, prezbiterii nu au știut probabil cum să clarifice problema teologică a celor adormiți în Domnul, și tot Pavel a fost cel care a adus lumina. Deci, iată că tesalonicenii aveau suficiente motive să nu își respecte prezbiterii și să le spună:

- Voi sunteți începători ca și noi!
- Voi nu vă puteți compara cu Pavel, el este tatăl nostru!
- Voi nu ați știut să clarificați problema cu soarta celor adormiți în Domnul, deci de ce să ascultăm de voi?

Poate nu este întâmplător faptul că Pavel le dă acest îndemn imediat după ce clarifică teologia despre revenirea Domnului. Poate chiar unii dintre prezbiteri au susținut că cei adormiți în Domnul sunt de fapt pierduți. Cu toate acestea, Pavel le cere să își respecte prezbiterii, să îi privească bine și să îi prețuiască foarte mult în dragoste. Pavel nu le cere să își idolatrizeze prezbiterii, să îi considere infailibili sau să îi transforme în mediatori între ei și Dumnezeu. Dar le cere să îi prețuiască, să îi respecte, să îi asculte și să îi iubească. Motivul este următorul: din pricina lucrării lor. Pavel îi vede pe prezbiteri ca cei care:

- Se ostenesc între voi,
- Vă cărmuiesc în Domnul și
- Vă sfătuiesc (sau muștră după alte traduceri).

Pavel vrea să le deschidă mintea să înțeleagă că prezbiterii împlinesc o slujbă dificilă pentru binele comunității. Biserica nu poate trăi în neorânduială, în dezorganizare, în haos. Domnul este un Dumnezeu al rânduiei. El a rânduit ca Biserica să aibă niște autorități care să o cărmuiască în voia Sa. Prezbiterii sunt astfel în linia întâi a războiului spiritual, sunt cei chemați să păzească turma și să îi dea direcția. Această slujbă este, în primul rând, o slujbă care ostenește. Pavel știa că nu este ușor să fii în linia întâi. El știa că acolo ești ținta războiului spiritual. El mai știe că privegherea sufletelor nu este un lucru ușor. Oamenii se întorc la Domnul din iadul acestei lumi și se întorc plini de boli. Aceste boli trebuie tratate, iar cei bolnavi nu tot timpul sunt încântați de tratament. Oile mai și mușcă, mai și reacționează, mai și vociferează. Și bineînțeles că primul vinovat este liderul sau prezbiterul.

A fi prezbiter este un loc de cinste, dar nu înseamnă a ocupa o poziție confortabilă. Înseamnă a îmbrățișa o slujire care ostenește. Adesea e vorba de timp mai mult investit în slujire, adesea este vorba de provocările care vin din partea membrilor comunității. Esența slujbei de prezbiter este cărmuirea Bisericii în Domnul. Cum spuneam, prezbiterii trebuie să cărmuiască Biserica spre împlinirea voii lui Dumnezeu. Și prin voia lui Dumnezeu înțelegem atât voia Sa generală valabilă la toți credincioșii, cât și voia Sa specifică pentru fiecare Biserică în parte. Prezbiterii sunt chemați să croiască cărări drepte, să fie modele în ce privește trăirea creștină, să calce pe urmele lui Hristos. Cărmuirea trebuie să fie în Domnul. Biserica este chemată să asculte de prezbiteri în anumite limite. Dacă prezbiterii o cheamă spre domenii care nu plac Domnului, atunci ea trebuie să reacționeze și să asculte mai mult de Domnul decât de oameni. Spuneam că prezbiterii sunt modele. Dar nu modele pasive, ci au un anumit mod de trăire. Ei sunt modele active. Ei sunt cei care sfătuiesc și muștră pe cei din comunitate. Ei calcă pe urmele lui Hristos, dar și îndeamnă pe ceilalți să o facă. Pentru aceasta stau de vorbă cu ei, îi sfătuiesc și îi și muștră. Este interesant cum sună pasajul în limba engleză: să priviți bine pe cei care... *vă muștră*, să îi prețuiți foarte mult în dragoste pentru că...*vă muștră*. Nu este confortabil să muștri, de aceea nu este confortabil să fii prezbiter. În fișa postului unui prezbiter este inclusă și muștrarea. Acesta trebuie să atragă atenția și să muștre pe cei care se abat de la adevăr. Pavel îi cheamă la maturitate atât pe prezbiteri, cât și pe celelalte mădulare ale Bisericii. Primii sunt chemați să muștre, iar ceilalți să aprecieze pe cei care îi muștră. A muștra nu este un lucru ușor. Dacă înțelegi acest lucru vei aprecia pe cei care te-au iubit suficient de mult pentru a te muștra și a-ți atrage atenția cu privire la greșelile în care persiști. Fiecare avem greșelile noastre, obiceiurile noastre păcătoase. Și nu totdeauna le conștientizăm. Uneori s-au înscris atât de mult în noi, încât ni se par așa de normale. Dar comunitatea ne poate salva. Prezbiterii ne pot salva. Ei au primit autoritatea și responsabilitatea să ne muștre.

Pavel așteaptă trei lucruri de la Biserică față de prezbiteri:

- Să îi priviți bine

- Să îi prețuiți
- În dragoste

Cel rău se luptă din răspuțeri pentru ca prezbiterii să nu fie priviți bine, să nu fie respectați de comunitate. El știe că relația prezbiteri-comunitate este esențială pentru binele spiritual al unei Biserici. Dacă lovește în această relație toată lumea are de suferit și se blochează procesul creșterii spirituale pentru întreaga comunitate. Pavel nu le cere Bisericii să îi respecte pe prezbiteri dacă aceștia sunt perfecți. Nici un prezbiter nu este perfect. El este un om cuprins de aceleași slăbiciuni ca orice om și se află pe același drum al sfințirii și creșterii spirituale. Cu toate acestea, ei trebuie respectați din pricina poziției în care sunt. Dacă sunt prezbiteri care trăiesc în păcat și încep să dea învățătură eretică, atunci Biserica poate renunța la slujirea lor, sau membrii vii ai acelei Biserici au dreptul să plece dacă timpul trece și lucrurile nu se schimbă. Cel rău vrea ca Biserica să nu privească bine pe prezbiteri. El va specula la maxim imperfecțiunile și greșelile reale ale prezbiterilor, predispoziția oamenilor spre scenarii, bârfă și denigrare. El va încerca să închidă mințile credincioșilor ca aceștia să nu înțeleagă sacrificiul și luptele pe care le presupune funcția de prezbiter. Cel rău se va lupta ca prezbiterii să nu fie priviți bine, să nu fie prețuiți pentru ce fac și să nu fie iubiți. Astfel, Biserica nu va avea urechea receptivă la glasul Domnului prin prezbiteri, iar prezbiterii se vor descuraja și se vor întrista. Cel rău va avea de câștigat și toată Biserica de pierdut. Prezbiterii nu trebuie doar respectați, ci și iubiți. Ei sunt în cele din urmă niște frați în Domnul, cu slăbiciunile și luptele lor. Și ei au nevoie de *agape* - de dragoste necondiționată, de apreciere, de îngăduință, de iertare, de încurajare.

Dar nu doar prezbiterii sunt chemați la slujba vegherii și slujirii, ci întreaga comunitate. V.14 este adresat întregii comunități. Toți trebuie să muștrăm, să îmbărbătăm, să sprijinim, să fim răbdători cu toți. Tesalonicenii erau îndemnați să mustre pe cei care trăiau în neorânduială. Am comentat deja acest aspect. Din pricina lenii și unei înțelegeri greșite a așteptării Domnului, unii creștini din Tesalonic, se pare că, au lăsat mai moale cu munca și cu îndeplinirea responsabilităților casnice, etc. Pavel nu este de acord cu această perspectivă. Deși Domnul vine, deși totul este deșertăciune și totul va arde, noi suntem chemați pe acest pământ să fim oameni, să ne împlinim responsabilitățile, să Îl reprezentăm pe Domnul prin tot ce facem. Cartea Ecleziastul ne învață că, deși totul este deșertăciune, Domnul se bucură când noi mâncăm și bem și găsește plăcere în lucrul acesta. Cu atât mai mult când facem ceva util cu mâinile noastre. De aceea Solomon ne îndeamnă:

- Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea! (Ecl.9:10a)

În Proverbe, Solomon laudă hărnicia și ne spune că cel iscusit în lucrul său poate fi pus alături de împărați. În alte epistole ne îndeamnă ca tot ce facem, să facem ca pentru Domnul și să fim o bună mărturie la locul de muncă. Noi nu slujim șefului, serviciului sau banilor. Noi slujim Domnului Hristos. Noi trebuie să ne îndeplinim responsabilitățile înaintea Lui și de dragul Lui,

ca și cum El ne-a poruncit să facem acele lucruri. Și dacă facem așa, vom lucra cu putere pentru mântuirea oamenilor și vom primi o mare răsplătire eternă. Pavel știa că cei necredincioși îi vor acuza pe cei credincioși că sunt niste visători, iresponsabili, și ruși de realitate. Dar nu este așa. Credinciosul este un om al veacului său. El este un agent activ al schimbării în societatea în care trăiește. El este conectat la realitate și își îndeplinește cu responsabilitate sarcinile. El este preocupat de nevoile celor din jur, și cât ține de el, se luptă pentru a face lumea un loc mai bun. Nu este un naiv și nu face din aceasta ținta alergării sale, dar TOT ce face, face ca pentru Domnul. Dacă face o casă, o face ca și cum Domnul ar trebui să locuiască în ea, dacă face un raport, îl face ca și cum Domnul ar trebui să îl citească, dacă spală o mașină, o spală ca și cum Domnul ar trebui să o conducă apoi... Bineînțeles, toate acestea în limita timpului disponibil pentru fiecare sarcină. În cartea Fapte, după ce Pavel este acuzat că este nebun, în capitolul imediat următor (cap.27), Luca ne descrie cum s-a comportat Pavel pe corabie în drumul lui spre Roma. Deși avea promisiunea din partea Domnului că va ajunge cu bine, el face tot ce ține de el pentru a preveni intrarea corăbiei într-o zonă periculoasă și pentru a scăpa cu viață apoi. El este mai responsabil și mai ancorat în realitate decât tot echipajul necredincios. Un creștin care trăiește în neorânduială se abate de la Domnul. Tot ce face trebuie să facă cu adevărat ca pentru Domnul, cu bucurie și conștiinciozitate. Aceasta este o luptă de fiecare zi și de o viață pentru cei din câmpul muncii. Plictiseala, rutina, lipsa de bucurie, delăsarea, sentimentul de inutilitate îl vor urmări adesea pe cel ce muncește. Este o luptă de fiecare zi, ca pe tot ce pune mâna, să facă cu toată puterea!

Unii credincioși au nevoie să fie muștrați, alții să fie îmbărbătați, alții să fie sprijiniți. Tealonicenii care aveau nevoie să fie muștrați erau cei care trăiau în neorânduială. Dar cine avea nevoie să fie încurajat? Mai întâi cei care se întristau pentru cei care adormiseră în Domnul. Apoi, cei care au obosit în slujire sau în fața încercărilor. Poate cei care erau deznădăjduiți de ei înșiși și de repetatele înfrângeri în luptă cu firea pământească. Cine nu ajunge să se lupte cu deznădejdea dintr-un motiv sau altul? Frații ne pot încuraja. Pe ei i-a ales Domnul să fie vasele prin care El ne poate îmbărbăta inima. Un cuvânt bun, un zâmbet, un sfat înviorător din Scriptură, o îmbrățișare sunt atât de importante în momentele de deznădejde. Cei slabi au nevoie să fie sprijiniți. Au nevoie de mai multă atenție și de mai multă slujire. Cei slabi sunt cei slabi în credință, cei cu cunoștințe puține, cei robiți de boli spirituale, cei care nu au învățat încă să se lupte cu firea pământească. Ei au nevoie să fie sprijiniți pe termen lung.

Cele trei sfaturi comentate mai sus sunt încadrate între alte două îndemnuri:

- Trăiți în pace între voi

- Fiți răbdători cu toți.

Pacea și răbdarea sunt două ingrediente obligatorii în relațiile din trupul lui Hristos. În Efeseni cap.2, Pavel ne spune că Fiul a murit pentru ca noi să fim una, iar în Ioan 17, înainte de răstignire, în ultima Sa rugăciune (consemnată) pentru Biserică, Fiul se roagă pentru unitatea Bisericii. Pentru a putea trăi în unitate, trebuie să căutăm pacea în relațiile dintre noi, și să fim răbdători cu toți. Există pace între două persoane atunci când nici una din părți nu are de ridicat vreo piatră, nu are reproș, judecată, învidie, dușmănie, antipatie împotriva celeilalte. Cei doi pot coopera, pot conlucra, pot sluji împreună pentru cauza lui Hristos. Dar pentru că suntem cu toții imperfecti avem nevoie de multă răbdare unii cu alții. Să nu ne așteptăm că frații vor primi mereu cu brațele deschise muștrările noastre, că vor aprecia mereu îmbărbătările noastre sau sprijinul nostru. Suntem cu toții bolnavi și ne aflăm într-un proces îndelung de vindecare. Avem nevoie de multă răbdare unii cu alții. După cum Hristos are răbdare cu fiecare din noi, la fel fiecare din noi trebuie să aibă răbdare cu frații lui. Fără răbdare nu vom putea trăi în pace, și nu vom putea fi una în Hristos.

Unitatea este un scop atât de important, încât toți suntem chemați să veghem cu privire la unitatea din trupul lui Hristos. În v.15 Pavel îndeamnă întreaga comunitate să ia seama ca NIMENI dintre ei să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Pavel știe că frații vor greși, vor face rău. Soluția pentru unitate nu este ca frații să fie perfecți, să nu greșească niciodată și să nu dea nici un prilej celorlalți pentru ruperea unității. Pavel știe că frații vor greși și că sunt imperfecti. Soluția pentru unitate nu este perfecțiunea în relații, ci harul manifestat în relații. Se va face rău, dar NIMENI să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Iertarea și nu perfecțiunea fraților reprezintă cheia unității creștine. Și pentru că ni s-a iertat așa de mult suntem datori să ne iertăm unii pe alții. Relațiile din trupul lui Hristos nu se deosebesc de cele din lume pentru că sunt total lipsite de greșeli, ci prin harul manifestat pentru acoperirea acestor greșeli. Harul este și cel care atrage pe păcătos la Hristos. Iată că imperfectiunea Bisericii nu înseamnă o înfrângere și o compromitere totală a mărturiei, ci un prilej ca să se manifeste harul lui Hristos. Cred că pentru cel păcătos, o comunitate imperfectă unde se manifestă iertarea este mai atractivă decât o comunitate perfectă unde nu este nevoie de manifestarea iertării. În mod cert nu trebuie să păcătuim ca să se înmulțească harul, dar dacă cineva dintre noi a păcătuیت, atunci să manifestăm har. Obiectivul acesta este așa de important încât Pavel cheamă întreaga Biserică să vegheze să nu fie nimeni care să nu manifeste har. Nu doar prezbiterii, ci întreaga Biserică este chemată să vegheze cu privire la acest lucru. Chiar dacă eu nu sunt implicat în nici un conflict, nu pot sta nepăsător când văd în Biserică un frate care nu iartă. Cel care nu iartă se află într-o situație mai gravă decât cel care greșește. Pavel pune în calcul că vom greși dar nu poate accepta că nu ne vom ierta greșelile unii altora. Bineînțeles că cel care greșește este chemat să își ceară iertare. Dar cheia pare a fi în mâna celui păgubit. De acolo se așteaptă harul reconcilierii. Oare nu așa a fost și la mântuirea noastră? Oare harul nu a curs de la Cel păgubit, și nu oare acest har ne-a topit inima de piatră și ne-a convins să ne cerem iertare? Cel care nu iartă se autoexcluce din

comunitatea celor răscumpărați. Cine nu iartă, nu poate fi iertat. Cine nu iartă este dat pe mâna chinuitorilor.

Pavel în v.12-15 oferă anumite îndemnuri care au în vedere relația dintre frați. Apoi, în v.16-22 el dă tesalonicenilor niște îndemnuri cu privire la trăirea creștină în general. Sunt 7 îndemnuri urmate de urarea din v.23. Sunt îndemnuri simple, dar foarte profunde. Le vom analiza pe rând și apoi vom încerca să descoperim de ce Pavel le așează în această ordine.

- **Bucurați-vă întotdeauna!**

Dominanta vieții creștine trebuie să fie bucuria. Aceasta nu înseamnă că credinciosul nu trece și prin momente grele ca cele din Ghetsimani în care sufletul său este cuprins de o întristare de moarte. Știm că în Împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri. Prin definiție necazul este necaz, și în acele momente sentimentele și emoțiile noastre nu reflectă o explozie de bucurie. Ce are în vedere Pavel când ne dă această poruncă? Nu știu exact, dar aducându-mi aminte de epistola către Filipeni și de alte pasaje ale Scripturii, cred că bucuria nu înseamnă doar emoții și sentimente. De regulă acestea sunt spontane și dacă vin de la sine nu mai este nevoie de imperativul: bucurați-vă întotdeauna! La fel este și cu porunca dragostei. Domnul ne poruncește să iubim. Deci nu este ceva care tot timpul vine de la sine, dintr-o exuberanță a sentimentelor și emoțiilor. Când un vrăjmaș îți face rău, în prima fază inima se umple de un zbucium interior care cere răzbunare. Apoi, fără să ne negăm mânia sau dorința de dreptate, ne aducem aminte că răzbuarea este a Domnului, ne vărsăm inima înaintea Domnului, și ne gândim că și noi am fost iertați, și că porunca Domnului este iubirea vrăjmașului. Ne rugăm pentru aceștia, și încetul cu încetul apar și sentimente de milă și iubire față de vrăjmaș. Dar lupta continuă.

Nu cred că suntem niște roboți care trebuie doar să alegem să acționăm fără ca să nu se întâmple nimic în sfera emoțiilor și sentimentelor. De regulă, sentimentele vor urma alegerile noastre, chiar dacă doar pentru o vreme. Ele fluctuează, dar urmează pe termen scurt acțiunile și alegerile noastre. Cred că la fel este și cu bucuria. Nu vom avea mereu o explozie de sentimente de bucurie în suflet, dar nici nu vom fi doar niște roboți care vom mima bucuria. Vom alege să acționăm în sensul bucuriei iar emoțiile bucuriei vor urma această alegere, ca apoi iar să se diminueze și tot așa. Pavel ne îndeamnă la o bucurie matură, la o bucurie care coexistă cu întristare.

Deși suntem chemați să ne bucurăm întotdeauna, suntem chemați și să plângem cu cei ce plâng și să gemem apăsăți în acest trup și să suspinăm după răscumpărarea trupului nostru. Acest lucru (coexistența bucuriei cu întristarea) este specific Domnului, dar prin Duhul Domnului suntem chemați să îl experimentăm și noi. Cu toate acestea, dominanta vieții creștine trebuie să fie bucuria. Nu găsim nicăieri în Scriptură porunca: întristați-vă întotdeauna! Chiar sănătatea fizică este susținută de bucurie și distrusă de întristare. Acest lucru ne indică faptul că am fost creați să fim bucuroși și nu să fim triști. Miza luptei este de obicei bucuria și nu întristarea, în

sensul că mai degrabă tindem să ne lăsăm copleșiți de întristare decât să ne bucurăm întotdeauna. Un alt fapt care demonstrează că bucuria și nu întristarea trebuie să fie dominantă vieții creștine este faptul că această poruncă este reînnoită în contextul încercărilor. Încercările sunt cele care aduc întristare în viața noastră. Scriptura ne îndeamnă ca să privim ca o mare bucurie când trecem prin felurite încercări, ca atunci să laudăm Numele Domnului, ca atunci să mulțumim Domnului. Cu siguranță că este o luptă grea, dar aceasta este chemarea! Pavel le dă tesalonicenilor acest îndemn când ei erau în mijlocul prigoanei. Modelul lui Pavel reflectă același lucru:

- Ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că suntem omorâți; **ca niște întristați și totdeauna suntem veseli**; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți: ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile. (2 Cor.6:9-10)

De ce bucuria și nu întristarea trebuie să fie dominantă vieții creștine? Simplu! Pentru că motivele de bucurie sunt mult mai multe decât cele de întristare, și pentru că Hristos a câștigat deja biruința la cruce! Pentru că suntem biruitori iar lumea trebuie să afle acest lucru! Și cum îl va afla dacă umblăm tot timpul ca niște întristați? Ce credibilitate are vestea bună pe care o propovăduim dacă dominantă vieții noastre nu este bucuria? Trecutul este alb ca neaua, prezentul plin de putere și viitorul plin de slavă. Motivele de bucurie sunt atât de multe! Principalele motive pe care le înalță Scriptura sunt iertarea păcatelor prin cruce, bucuria părtășiei prezente cu Tatăl prin Duhul și răsplătirile viitoare. Deși aceste trei motive se leagă între ele, slava viitoare este sursa principală a bucuriei, după cum este și elementul central al credinței noastre (vezi Evrei 11). În Romani Pavel ne îndeamnă să ne bucurăm în nădejde! Pentru a putea împlini acest îndemn trebuie să fim ancorați în slava viitoare, să visăm zilnic la restaurarea tuturor lucrurilor, la învierea trupului, la eradicarea răului și la cum va fi când vom șede alături de Domnul pe scaunul Său de domnie! Încă puțină vreme și Domnul va veni! Iată o sursă de bucurie care poate eclipsa orice încercare și orice întristare!

- **Rugați-vă neîncetat!**

Este vorba de o poruncă ce poate fi împlinită. Pavel nu are în vedere doar timpul de rugăciune în cămeruță, dar întreaga zi. Timpul de părtășie cu Domnul ne reîmprospătează relația cu Domnul, iar rugăciunea necurmată ne ține conectați la cer. Domnul vrea o relație permanentă cu noi. Noe umbla cu Dumnezeu. Și noi suntem chemați să umblăm cu Domnul clipă de clipă. Acest lucru înseamnă comunicare permanentă cu El. Înseamnă ca să Îl purtăm în minte mereu, și tot ce facem să facem împreună cu El, înaintea Lui și de dragul Lui. Înseamnă să împărtășim totul cu El și să Îl chemăm în toate activitățile noastre. Înseamnă să Îl purtăm mereu în gând. Când mergem pe stradă, ne putem ruga pentru oamenii cu care ne întâlnim. Când privim natura, putem lauda pe Domnul. Când lucrăm la serviciu îi putem cere putere și putem să discutăm totul

cu El: Doamne, nu îmi place ce fac... mă cam plictisesc..dă-mi tu putere....Realitățile cu care ne întâlnim le putem interpreta în lumina Cuvântului Lui și putem medita asupra legităților Împărăției oglindite în întâmplările de zi cu zi: niște pescari despărțeau peștele bun de cel rău...așa va fi și la judecată Doamne. Pentru a-L păstra pe Domnul în gând mereu, este nevoie de exercițiu. Dar este posibil, și Duhul ne va ajuta în mod creativ și minunat ca să comunicăm în permanență cu Domnul. Dacă nu ne rugăm neâncetat, nu rămânem conectați la cer și praful lumii acesteia se va depune foarte repede peste inimile noastre.

Ne aducem aminte că în cap. 3 Pavel se ruga necurmat ca să le poată vedea față. În 5.17 este posibil ca Pavel, pe lângă sublinierea importanței legăturii permanente cu Domnul, să îi îndemne în mod specific să se roage necurmat pentru întâlnirea cu Pavel.

- **Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile...**

Pavel le dă acest îndemn unor tesaloniceni prizoniți. Viața creștină este o viață de mulțumire. Pavel nu îi îndeamnă doar să mulțumească pentru iertarea păcatelor, mântuirea și răsplata viitoare, pentru frumusețea lui Dumnezeu, ci îi îndeamnă să mulțumească pentru toate lucrurile. Deci el nu are în vedere doar motivele generale de mulțumire (dragostea lui Dumnezeu, mântuirea dată-n dar...), ci și motivele specifice din viața de zi cu zi: sănătate, pâinea de pe masă, un loc de muncă, dar și pentru boală, lipsuri, și pierderea locului de muncă. El ne spune: pentru **toate lucrurile**. Îndemnul are sens pentru că TOATE lucrurile din viața noastră sunt controlate în amănunt de Tatăl nostru ceresc și sunt menite să lucreze pentru binele nostru. Într-adevăr, toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu. Nimic nu este întâmplător, nimic nu este fără scop, nimic nu este fără dragoste. Până și firii din cap ne sunt numărați, și nici un fir nu ne va cădea din cap fără voia Tatălui. Cele două vrăbii care sunt cântărite spre vânzare nu au căzut fără voia tatălui. Noi prețuim infinit mai mult decât 2 vrăbii. TOTUL din viața noastră este cântărit în cel mai mic detaliu de un Tată care ne iubește așa de mult și a cărui dragoste eternă a fost dovedită odată și pentru totdeauna când Și-a jertfit singurul lui Fiu de dragul nostru.

Da, trebuie să mulțumim pentru TOATE lucrurile, căci toate lucrurile lucrează cel mai mare BINE în viața noastră. Nu lucrează un mai bine, sau un bine ci cel mai mare bine posibil. Și acest cel mai mare BINE este etern și este minunat, infinit mai mult decât poate concepe imaginația noastră ca fiind **bine** pentru noi. Fiecare zi, fiecare oră, fiecare ceas, fiecare secundă din viața noastră este gândită mai dinainte de întemeierea lumii de către Tatăl nostru ceresc pentru a lucra pentru binele nostru etern. Sănătatea noastră, somnul nostru, locul de muncă, familia și oamenii de lângă noi, vremea de afară, dușmanii, lipsurile și belșugul, încercările și gretutățile, cărțile care ne ajung în mână, consecințele alegerilor noastre greșite, examenele luate și cele picate, succesele noastre și nereușitele noastre, plecarea celor dragi din viața noastră, țara, orașul,

poporul nostru, fiecare pierdere, și fiecare dar, fiecare poruncă din partea Lui și fiecare pedeapsă din partea Domnului, TOTUL lucrează cu putere pentru binele celor ce îl iubesc pe Domnul. De aceea, mulțumiți pentru TOATE lucrurile!

Pentru a sublinia importanța acestui lucru, Pavel adaugă: căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi. Este voia lui Dumnezeu să mulțumim. Lui îi place să Îi mulțumim și vrea acest lucru, căci știe că noi suntem cei câștigați. Când mulțumim Domnului pentru toate lucrurile, Duhul se odihnește peste noi, credința noastră este întărită și vrăjmașii noștri sunt îndepărtați, după cum este scris: Strig: Lăudat să fie Domnul! și sunt izbăvit de vrăjmașii mei! Voia aceasta a lui Dumnezeu este în Hristos Isus. Ea poate fi împlinită doar de cei care sunt în Hristos și doar prin puterea Lui. Ferice de cel care rămâne în Hristos și mulțumește Domnului pentru toate lucrurile. Să medităm din nou la expresia TOATE lucrurile, și să ne cercetăm în fața ei. Pentru ce lucruri nu am mulțumit? Poate am uitat unele, poate pe cele mici, poate anumite încercări din viața noastră....

- **Nu stingeți Duhul!**

Duhul Sfânt, deși este a Treia Persoană a Dumnezeirii, poate fi stins. El este așa de blând și vrea să se manifeste prin oameni în conlucrare cu aceștia. Putem stinge Duhul din noi sau din ceilalți. Duhul vrea să ia anumite inițiative, să facă anumite curățiri, să transmită anumite mesaje, să mustre sau să încurajeze, să călăuzească sau să descopere. Și vrea să facă toate acestea pentru binele nostru. Dar noi Îl putem stinge, bloca, întrista în toate aceste inițiative sfinte. Și o putem face prin neascultare, prin neatenție, prin ignoranță, prin neveghere, prin păcate, prin mândrie. Adesea Duhul ne vorbește prin frați, sau vrea să ia anumite inițiative prin frați. Reacția mea poate stinge Duhul sau Îl poate înflăcăra. Poate un frate are un gând, o interpretare, o părere, o inițiativă în slujire etc. Cum reacționez? Sunt conștient că prin reacția mea aș putea să sting Duhul? Suntem specialiști în a ne informa și descuraja unul pe altul. Dacă suntem însă în veghere ne putem aduce aminte că fratele de lângă noi este timpul Domnul în care locuiește Domnul și că prin el lucrează și vorbește Domnul. Voi fi atent la orice vorbă, inițiativă, mustrare, părere din partea lui, căci ar putea veni direct din partea Domnului!

- **Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.**

A trăi în Biserică înseamnă a fi chemat să ai discernământ. Iată dilema: pe de o parte frații noștri sunt Templul lui Dumnezeu și prin ei Domnul ne poate vorbi oricând. Pe de altă parte ne aflăm în mijlocul unui război spiritual, și prin frații noștri nu vorbește totdeauna Duhul. Mesajele lor nu sunt desăvârșite. Ele pot conține erori. Putem să ne amintim de exemplul lui Petru care după ce prin Duhul mărturisește că Isus este Hristosul, nu după mult timp, prin duhul satanei Îl muștră pe Isus și Îl descurajează să meargă pe calea crucii. Dar dincolo de faptul că prin frații noștri poate vorbi și duhul luminii dar și cel al întunericului, trebuie să acceptăm că suntem cu toții imperfecti și că mesajele noastre conțin erori, exagerări. Chiar atunci când interpretez un

text din Scriptură, sunt anumite aspecte pe care le interpretez corect dar sunt și altele unde intervin exagerările, speculațiile etc. Pavel ne cheamă la echilibru: să nu disprețuim proorociile, dar să cercetăm toate lucrurile și să păstrăm ce este bun.

Cred că Pavel prin termenul de proorcii nu are în vedere doar vise, viziuni care conține mesaje despre viitor, dar și mesaje de zidire sufletească din partea fraților (vezi sensul verbului a prooroci din 1 Cor. Cap.14). De multe ori suntem ispitiți să disprețuim proorociile. Disprețul este atras adesea de vasul prin care este rostit mesajul. Dar Domnul vorbește prin frați imperfecti și adesea ne vorbește prin cei de la care ne-am aștepta mai puțin să ne vorbească. Pavel ne cheamă să fim smeriți și să acceptăm că Domnul ne poate vorbi și prin frații mai slabi. A fi între frați înseamnă a avea inima deschisă. Poate fi vorba de o predică, de o carte, de un vis, de un sfat, de o muștrare. Să nu le disprețuim. Poate nu întreg mesajul profeției va fi adevărat, dar poate o parte din mesaj este corect și este menit să ne vorbească în mod personal din partea Domnului.

A fi cu inima prea deschisă poate fi periculos. Pavel ne cheamă deopotrivă să avem inima deschisă dar să avem și discernământ, ceea ce nu este ușor. Uneori se întâmplă să regretăm că am avut inima deschisă. Am luat prea în serios muștrările sau sfaturile fraților sau predica pastorului și în virtutatea lor am luat decizii greșite sau am făcut sacrificii pe care nu Domnul ni le-a cerut să le facem. Și tendința este să ne închidem, să punem un zid între noi și domeniul proorociilor, și acesta cu scopul de a ne proteja. Dar nu aceasta este soluția. Domnul vorbește adesea prin frați. Pavel ne cheamă să rămânem deschiși între frați și să nu disprețuim proorociile. Dar ne cheamă și la discernământ. El ne îndeamnă să cercetăm, să testăm, să analizăm cu atenție toate lucrurile și să păstrăm ce este bun. Profețiile trebuie testate, cercetate. Uneori nu putem ști de la început dacă o profeție este de la Domnul sau nu. Dar trebuie să o cercetăm, să o testăm și de obicei trecerea timpului clarifică veridicitatea profeției. Nu cred că Domnul ne cere să plasăm de la început fiecare profeție în categoria corectă. Testarea și cercetarea lor presupune timp.

Sunt diferite tipuri de profeții, și aici mă refer în special la profeții care au în vedere viitorul. Unele profeții sunt menite să ne călăuzească spre anumite decizii, altele sunt menite să confirme planul lui Dumnezeu cu viața noastră. Unele profeții ne îndeamnă spre anumite decizii. Altele le recunoaștem ca fiind adevărate pur și simplu după împlinirea lor și au scopul să ne amintească despre suveranitatea lui Dumnezeu în istoria vieții noastre. Profeția despre a 10-a urgie din Egipt i-a călăuzit pe evrei să își ungă cu sânge ușorii ușii. Profețiile despre lucrarea lui Mesia i-au ajutat pe ucenici să Îl recunoască pe Isus ca fiind Mesia și să se închine înaintea atotștiinței și suveranității lui Dumnezeu în istorie. Profețiile amănunțite despre întoarcerea lui Israel din robia Babiloniană prin edictul lui Cir au înălțat suveranitatea lui Dumnezeu în istorie înaintea popoarelor. Am dat exemple de trei tipuri de profeții:

- A) Profeții precise (a 10-a urgie din Egipt) care ne călăuzesc spre decizii concrete în anumite contexte.

- B) Profeții care ne ajută să recunoaștem voia lui Dumnezeu, chemarea lui Dumnezeu către viața noastră (cele privitoare la Mesia și chemarea lui ca fiind din partea Domnului....)
- C) Profeții care ne ajută să recunoaștem suveranitatea și atotștiința unui Dumnezeu minunat care știa în amănunt mai dinainte viitorul.

Profețiile de tip C sunt cel mai ușor de integrat în viața noastră. Pur și simplu le recunoaștem când se împlinesc și spunem: Uau, Cineva știa mai dinainte toate aceste lucruri din viața noastră! Un grup de creștini din România a fost înștiințat prin visul unui frate că Domnul îi va duce într-un loc cu mulți pești. După o vreme comuniștii i-au luat cu forța din locul unde erau și i-au adus într-o altă zonă a țării în condiții grele. Dar acolo erau mulți pești! Acest lucru a fost o încurajare! Domnul a fost Cel care i-a dus acolo cu un scop și El știa mai dinainte ce are să se întâmple în viața lor. Cu adevărat Domnul are istoria vieților noastre în palmele noastre și El controlează totul.

Profețiile de tip A ne îndeamnă la anumite decizii concrete. Un grup de creștini se afla în casă la rugăciune. Deodată un frate s-a sculat și a spus că Domnul l-a înștiințat că trebuie să părăsească acea casă. Au ieșit afară, și nu după puțin timp casa s-a dărâmat.

Profețiile de tip B sunt cred mai complexe și sunt mai greu de integrat în viața noastră. Ele ne ajută să recunoaștem anumite lucruri și apoi, **după recunoașterea lor** să luăm deciziile corecte! Profețiile de tip B au în vedere 2 pași:

- Mai întâi recunoașterea împlinirii lor (de exemplu că Mesia a venit....)
- Și APOI luarea deciziilor corecte ce derivă din împlinirea profețiilor (urmarea lui Mesia...)

Este posibil ca în viața noastră de credință Domnul să opereze cu toate aceste trei tipuri de profeții. Ferice de cine le cercetează și face diferența dintre ele. Ferice de cine are discernământ și deosebește profețiile care vin din partea Domnului. Profețiile de tip B solicită cel mai mult discernământ și îndoită veghere. Într-un fel ele ne fac vulnerabili, căci ne pun în postura să așteptăm împlinirea lor. Dar această înseamnă că ne aflăm și în pericolul de a interpreta greșit momentul împlinirii lor. Poporul evreu Îl aștepta pe Mesia. Pornind de la acest punct ei au căzut adesea în capcana de a urma un fals Mesia. Dacă nu Îl așteptau pe Mesia, nici nu ar fi urmat un fals Mesia. Așteptarea împlinirii unei profeții te așează într-o poziție în care ești vulnerabil, în care poți greși în ce privește recunoașterea împlinirii profeției. Soluția nu este însă să nu mai așteptăm. Poziția de vulnerabilitate ne întărește dependența de Domnul și ne motivează să fim

mereu în veghere. Domnul a dorit ca poporul Lui să Îl aștepte pe Mesia. Domnul știa că Mesia poate fi recunoscut prin profețiile din vechime. El mai știa că profețiile din vechime conțin suficiente informații pentru a-l ajuta pe Israel să identifice pe cei care sunt hristoși mincinoși.

Așteptarea revenirii Domnului ne așează într-o poziție de vulnerabilitate. Cel rău poate specula această așteptare și să ne amăgească în diferite moduri. În 2 Tesaloniceni descoperim că tesalonicenii credeau că ziua Domnului a și venit. Au interpretat greșit evenimentele istorice în virtutea așteptării revenirii Domnului. Mulți creștini din istorie au comis o eroare similară și au crezut că perioada sfârșitului se împlinește în timpul vieții lor. A urmat cu siguranță dezamăgirea. Anticrist va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Dacă el are ca și scop amăgirea Bisericii și dacă el va simula revenirea Domnului, atunci cu atât mai mult așteptarea revenirii Domnului ne face vulnerabili. Cel care nu așteaptă revenirea Domnului pare a fi mai în siguranță. El mai degrabă nu va ajunge să creadă că ziua Domnului a și venit chiar, căci nu așteaptă așa ceva. Dar din nou, soluția nu este să părăsim atitudinea de așteptare care ne face vulnerabili. Trebuie să păstrăm această așteptare, dar să o acompaniem cu discernământ și îndoită veghere. Cu cât dorești mai intens revenirea Domnului cu atât pari a fi mai vulnerabil; căci dorind mai mult, ești mai predispus să interpretezi greșit evenimentele istorice și să spui: gata, Domnul vine!

Dorința intensă ne predispune adesea la compromisuri în ce privește rațiunea. Doriind foarte mult împlinirea unui lucru, suntem mai predispuși să nu mai fim atât de riguroși cu interpretarea corectă a profețiilor. Dar profețiile despre a doua venire conțin suficiente informații pentru a ne păzi de capcana interpretărilor greșite. Dacă trăim în curăție și în veghere, și dacă studiem cu atenție profețiile vom fi călăuziți de Domnul și nu vom cădea în capcanele celui rău. Profețiile de tip B au un rol fundamental pentru creșterea noastră în maturitate. Ele ne fac vulnerabili și astfel ne constrâng să fim dependenți de Domnul și să creștem în capacitatea de a discerne. Noi fugim de zonele de vulnerabilitate. Dar Domnul ne constrânge să rămânem în ele. Domnul nu se teme. El știe că uneori vom greși, dar mai știe că ne va ierta și ne va ajuta să nu mai repetăm greșelile. El știe că putem învăța enorm din greșeli, și că acceptând zona de vulnerabilitate vom deveni mai dependenți de el și vom trăi în permanentă veghere.

Viața ar putea fi mai ușoară fără profețiile de tip C. Cu toate acestea, binecuvântat fie Domnul pentru aceste profeții. Noi avem impresia că suntem în siguranță când nu ne simțim vulnerabili. Dar de fapt atunci putem fi într-un pericol și mai mare: în pericolul de a ne mândri și de a fi mai puțin dependenți de Domnul. Dar când ne simțim vulnerabili, atunci strigăm cu disperare către Domnul, și de fapt atunci suntem cu adevărat în siguranță. Invulnerabilitatea este o iluzie. Noi suntem mereu vulnerabili, fie că simțim sau nu acest lucru. Ferice de noi când simțim acest lucru, căi atunci îl putem recunoaște mai ușor și putem evita păcatul mândriei și al atotsuficienței.

- **Feriți-vă de orice se pare rău.**

Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni la echilibru. El le dă două îndemnuri care au în vedere ideea de deschidere (nu stingeți Duhul și nu disprețuiți proorociile), după care scrie îndemnuri referitoare la prudență și discernământ (cercetați toate lucrurile, păstrați ce este bun, feriți-vă de ce se pare rău.). Unele traduceri propun varianta: feriți-vă de ce este rău. Cred că ambele variante ne comunică ceva important. Să te ferești de ce este rău. Dumnezeu nu Se contrazice. El nu poate rosti profeții sau mesaje care te îndeamnă la rău, la idolatrie, la încălcarea poruncii Sale. De aceea, ferește-te de orice este rău, imoral, păcătos. Dacă mesajul ne îndeamnă la compromis, noi trebuie să dăm un pas înapoi și să nu mai fim deschiși față de el. Nu are importanță cine rostește profeția/mesajul, câte semne o însoțesc sau nu. Dacă este ceva rău, trebuie să ne ferim. Dacă este vorba despre un lucru despre care Domnul a spus deja foarte clar NU!, nu ne putem aștepta ca acum Domnul să zică DA!. NU-ul lui Dumnezeu este NU!, și Da-ul Său este DA!

Dar să ne ferim și de ce pare a fi rău. Uneori nu putem fi siguri de la început. Dar dacă ni se pare rău, să ne ferim. Aceasta nu înseamnă să rămânem copii la minte, să nu creștem în discernământ și să ne ferim de orice ni se pare rău. Acesta nu este singurul lucru pe care Pavel îl aduce în discuție în acest pasaj. Tot el ne îndeamnă să nu disprețuim profețiile și să cercetăm toate lucrurile. Dar dacă creștem în discernământ atunci cu atât mai mult să ne ferim de ce ni se pare rău. Dacă ne lăsăm modelați de Duhul Domnului, ni se va dezvolta sensorul de a deosebi vocea Domnului și voia Lui, vocea celui rău și capcanele sale. Acest sensor va deveni din ce în ce mai performant și va recunoaște din ce în ce mai repede sursa mesajelor primite de sufletul nostru. Și atunci vom sesiza anumite indicii ale răului înainte de a ne clarifica în întregime situația. Ideea este: dacă apar astfel de indicii, să fim prudenți și să ne ferim. Să stăm departe și să analizăm de departe. Deși anumite capcane ale celui rău nu pot fi deosebite cu claritate decât în timp, totuși Domnul poate lăsa anumite indicii care să ne cheme de la început la prudență și vigilență. Dar aceasta doar dacă ne lăsăm călăuziți de principiul: feriți-vă de tot ce vi se pare rău.

Pavel își încheie epistola cu un minunat îndemn și cu înălțarea credincioșiei lui Dumnezeu. El le urează ca Dumnezeuul păcii să îi sfințească El însuși pe deplin. În cap.3 el le-a urat ca Însuși Domnul să netezească drumul lor către ei și ca acesta să îi facă să crească tot mai mult în dragoste. Nu cred că este întâmplător faptul că Pavel folosește expresia Dumnezeuul **păcii**. În 5:9 el a accentuat că Domnul nu i-a rânduie la mânie. Domnul este un Domn al păcii care caută pacea cu toate făpturile create de El, și pentru a aduce pace între El și oameni a fost gata să își jertfească Unicul Fiu. Domnul vrea să aducă pacea Sa în inimile oamenilor. Domnul nu este un Domn al mâniei ci un Domn al păcii. Ceea ce Îl caracterizează mai întâi este pacea și apoi mânia. Acest lucru era încurajator pentru tesaloniceni care la un moment dat se întristaseră cu privire la soarta celor adormiți. Domnul păcii era de partea lor. El vrea să îi sfințească și să îi mântuiască până la sfârșit.

Este interesantă formularea: **El însuși**. O formulare similară o găsim în 3:12: **Însuși** Dumnezeu... Dar oare toate nu vin de la Domnul? Oare sfințirea și netezirea drumului lui Pavel către tesaloniceni, și toată creșterea spirituală a Bisericii sale nu este operată de Tatăl? Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. Unul seamnă, unul udă, dar Dumnezeu face să crească. Dacă toate vin de la Tatăl, oare de ce folosește Pavel expresia: **Dumnezeu Însuși**. Poate imaginile din Vechiul Testament ne pot ajuta. Domnul lucrează adesea prin diferite vase: prin oameni, îngeri, elemente din creație etc. Dar pot fi situații când El operează direct, fără vase intermediare. Domnul putea da cele 10 porunci doar lui Moise, dar El a dorit ca să le rostească direct în auzul poporului. Domnul poate trimite mesajul Său printr-un înger (de exemplu prin îngerul Gavril din Daniel cap.9) sau prin Însuși Fiul Său, care este Una cu Sine (de exemplu Daniel cap.10). Atunci când Dumnezeu operează direct prin Fiul Său, fără alți intermediari, ni se sugerează o importanță deosebită a acelei acțiuni. Însuși Domnul S-a ridicat de pe scaunul Său de domnie și a intrat în acțiune! Oare Pavel are în vedere acest lucru când rostește expresia **Dumnezeu Însuși**?

Pavel le urează protecție spirituală. El vrea ca duhul, sufletul și trupul lor să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului. Expresia fără prihană întărește ideea de protecție spirituală. Până la venirea Domnului, drumul credinței este presărat de încercări, teste și atacuri spirituale. Pentru a rămâne în picioare la venirea Domnului este nevoie de protecție. Ceea ce ne pune în pericol este întinarea trupului și sufletului nostru. De aceea Pavel asociază ideea de păzire cu ideea de fără prihană. În cele din urmă pericolul este reprezentat de mânia lui Dumnezeu. Ceea ce ne poate așeza sub mânia lui Dumnezeu este păcatul nostru. Cel rău nu face decât ca prin păcat să ne așeze în raza de acțiune a mâniei divine.

Protecția spirituală este asigurată de Domnul și înseamnă sfințirea operată în noi de Domnul prin duhul Lui. Oare ce are în vedere Pavel prin ideea de păzire a trupului? Oare se referă și la dimensiunea fizică? Deși dimensiunea spirituală este în primul rând în atenția (trupul fiind un templu al Duhului Sfânt ce trebuie păstrat curat...) sa, Pavel poate să aibă în vedere și protecția fizică. Cel rău, dacă ar avea putere, ne-ar distruge cu siguranță sănătatea și ar lua viața slujitorilor Domnului de pe acest pământ. Domnul îngăduie anumite boli și uneori și moartea copiilor Săi. Dar aceste lucruri sunt hotărâte de El. Avem nevoie de protecție fizică, de sănătate și să rămânem în viață până când Domnul (și nu altcineva!) va hotărî să ne ia acasă. Oare nu era visul lui Pavel ca să prindă în viață revenirea Domnului? Ca acest lucru să se împlinească, cu siguranță era nevoie și de protecție fizică.

În ciuda atacurilor furibunde ale celui rău, în ciuda vulnerabilității credinței tesalonicenilor și a propriilor griji din inima sa de părinte, el este optimist: Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucru acesta. În mod cert, trebuie să existe o conclucrare între om și Domnul pentru asigurarea protecției spirituale. Dar Pavel nu vrea să sublinieze acest lucru aici. El insistă pe resursele și credințioșia lui Dumnezeu în ce privește păzirea credinței. Dumnezeu POATE și

VREA să ne păzească credința până la capăt. Credincioșia Sa este fără margini. El nu va îngădui mai mult decât putem duce și împreună cu ispita va pregăti și mijlocul de a ieși din ea ca s-o putem răbda. Cel ce ne păzește până la sfârșit este Cel ce ne-a chemat. El ne-a chemat! Deci El va duce la bun sfârșit ce a început în noi. El nu se va lăsa bătut. El nu va obosi sau plictisi în a ne ierta, a ne susține, a ne mângâia, a ne muștra, a ne crește. El ne va purta pe umeri până la sfârșit.

Pavel ne vorbește de siguranță și certitudine. Deși există posibilitatea căderii, el insistă pe resursele fără margini care sunt în Hristos. Pentru el ajungerea la capăt este o certitudine și nu o probabilitate. Atâta vreme cât ești în Hristos, în veghere și în creștere nu ai de ce să te temi. Nu vei trăi perfect și nu vei birui toate atacurile celui rău, dar credința îți va fi păzită și vei birui până la capăt prin sângele Mielului și prin Cuvântul mărturisirii celor credincioși. Pentru cei ce sunt în hristos, nu există loc de teamă, îndoială sau incertitudine. Nimic nu ne va putea despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Fiul Său. Tesalonicenii aveau nevoie de această asigurare, garanție și încurajare. Mântuirea este prin har în toate fazele ei și nu prin eforturile noastre. De aceea ne putem bucura în nădejde. Pentru cei ce primesc harul, mântuirea viitoare este o certitudine și nu o posibilitate.

Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni să se roage pentru el. Deși erau copiii lui, ei erau și frații lui, colegi de luptă în războaiele Domnului. Pavel le arată că și el este un creștin ca și ei, vulnerabil și care are nevoie de rugăciunile fraților lor. Pavel nu vrea să îi copleșească cu înălțimea sa spirituală. Ei sunt frați în Domnul și au nevoie unii de sprijinul celorlalți. Pavel îi salută apoi pe toți frații și în Domnul îi roagă fierbinte ca epistola să fie citită tuturor fraților. Pavel nu opera cu statistici, cu lucrări, ci cu suftele. El știa că pentru Domnul fiecare suflet este la fel de prețios, și pierderea unui singur credincios însemna o imensă întristare pentru inima Domnului. El oglindește dragostea nepărtinitoare a Tatălui care se revarsă din belșug pentru fiecare în parte. Visul său nu este ca în Tesalonic să rămână o Biserică vie, ci ca toți frații săi din Tesalonic să rămână în Domnul. Grijă sa este pentru **TOȚI**. Din pricina firii pe care o purtăm vom fi mereu ispitiți să facem diferențe între frați și unii să ni se pară mai puțin valoroși ca ceilalți. Criterii ca și: vârsta, frumusețea fizică, inteligența, poziția socială, banii etc. vor încerca să strecoare părtinirea în judecățile și atitudinile noastre. Fie ca să călcăm pe urmele lui Pavel și să îi vedem pe frații noștri doar prin ochii cerului.

Cuprins

1 Tesaloniceni – Introducere.....	2
Reamintirea convertirii (1:1-10)	10
Reamintirea mărturiei mesagerilor: Pavel și Sila (2:1-16).....	29
Grija lui Pavel pentru Tesaloniceni după despărțirea de aceștia (2:17-3:13).....	48
Îndemn la sfințire și dragoste (4:1-12).....	58
Clarificări despre venirea Domnului și soarta celor adormiți în Domnul (4:13-5:10).....	69
Sfaturi practice (5:13-28).....	85